

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal v hlavním líčení konaném ve dnech 16.-26. února 1998, 4.-29. května 1998, 7.-11. září 1998, 18. září 1998 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Tkačíka, přísedících Jarmily Smékalové a Emila Zajíce a dne 18. září 1998 rozhodl t a k t o :

Obžalovaní

1/ Oto B [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED], od 22.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

2/ Ivan V [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED], od 22.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

3/ Jiří Š [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED], od 23.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

4/ Roman P [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED]

Pokračování

[REDACTED] od 23.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

5/ Milan C [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED],
od 22.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

6/ Miroslav K [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED],
[REDACTED] od 21.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

7/ Miroslav M [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED],
[REDACTED], od 24.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

8/ Radomil K [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED],
[REDACTED] od 24.2.1996 ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1,

9/ ml. [REDACTED],

nar. [REDACTED], naposledy bytem [REDACTED],
[REDACTED] t.č. vojenská základní služba u VÚ 4443 Ostrava,

10/ Pavel V [REDACTED],

nar. [REDACTED], posledně bytem [REDACTED],
[REDACTED]

j s o u v i n n í ,

Pokračování

Ž e

I.

Obžalovaní Ivan V [redacted], Oto B [redacted], Jiří Š [redacted], Roman P [redacted]

Poté, co Ivan V [redacted] přibližně v polovině roku 1993 s úmyslem zmocnit se finanční hotovosti z tržby Obchodního domu [redacted] zorganizoval, řídil a inicioval dohodu s rozdělením úkolů mezi Jiřího Š [redacted] a Romana P [redacted], která směřovala ke vniknutí do místnosti pokladny Obchodního domu [redacted] [redacted] kde se nacházel pancéřový trezor, do kterého se ukládala finanční hotovost z tržeb tohoto obchodního domu a za účelem usnadnění tohoto plánu jako vedoucí představitel bezpečnostní agentury [redacted], která střežila uvedený obchodní dům, také rozhodl o termínu akce s tím, že proti službu konajícímu strážnému bezpečnostní agentury [redacted] Josefu D [redacted] nar. [redacted], použijí obžalovaní násilí, které povede k jeho usmrcení, naplánoval způsob příchodu a odchodu na místo činu a z místa, způsob předání odcizené hotovosti a také způsob rozdělení takto získaných peněz,

poté obžalovaní Roman P [redacted] a Jiří Š [redacted] se dvakrát neúspěšně pokusili realizovat uvedený plán, kdy vstoupili sice do objektu, ale nenašli odvahu strážného usmrtit, a proto vždy od činu ustoupili, proto obžalovaný Roman P [redacted] za úplatu sjednal k provedení akce obžalovaného Oto B [redacted],

jako přímí pachatelé obžalovaní Oto B [redacted] a Jiří Š [redacted] s dalším obžalovaným Romanem P [redacted] který zajišťoval jejich dopravu na místo činu, v době páčání činu přímými pachateli čekal ve vozidle před budovou obchodního domu a po činu oba přímé pachatele z místa odvezl a následně uložil odcizené peníze na předem dohodnutém místě v bydlšti Ivana V [redacted], věděl o plánu provedení činu, účastnil se jeho organizace a poté likvidace stop a byl srozuměn s usmrcením službu konajícího strážného,

Pokračování

přímí pachatelé obžalovaní Oto B [redacted] a Jiří Š [redacted] dne 7.6.1993 kolem 02,00 hod. ustrojeni do uniforem bezpečnostní agentury [redacted] a vyzbrojeni tonfou, motýlkovým nožem, škrtidlem s kovovým lankem, kovovým bodlem a kovovou jehlicí, vešli do Obchodního domu [redacted] poté, co je tam pustil službu konající strážný Josef D [redacted], zaútočili proti němu v úmyslu jej usmrtit a zmocnit se klíčů od místnosti pokladny, odkud měli odcizit finanční hotovost, Oto B [redacted] ho nejprve uhořil jedenkrát zezadu tonfou do hlavy, poté co strážný kladl odpor, vytáhl z pouzdra pistoli, nestačil ji však na svou obranu použít, neboť mu ji obžalovaný Oto B [redacted] odňal, přičemž pažbou pistole udeřil poškozeného několikrát do hlavy, čímž mu způsobil tržnězhmožděné rány v krajině temenní, vpáčené zlomeniny klenby lebni v krajině temenní a krevní výrony v měkkých pokrývkách lebni, spolu s Jiřím Š [redacted] ho bodali motýlkovým nožem s délkou čepele nejméně 10 centimetrů a šířky 1,2 až 1,4 centimetrů, zašpičatělým kovovým bodlem o průměru 4-5 milimetrů a kovovou jehlicí do krku, hrudníku, zad a břicha, čímž mu způsobili nejméně 62 bodné a bodnořezné rány, z nichž ty nejzávažnější pronikaly do dutiny hrudní, břišní a krku a zasáhly životně důležité orgány, zejména srdce, plíce, játra a střevo, Jiří Š [redacted] poté ještě na zemi škrtil poškozeného Josefa D [redacted] škrtidlem s kovovým lankem, přičemž způsobená zranění ve svém souhrnu vedla ke smrti poškozeného Josefa D [redacted],

poté se obžalovaný Oto B [redacted] zmocnil klíčů od místnosti pokladny, následně uvedením číselného kódu vyřadil z provozu signalizační zařízení a v době, kdy obžalovaný Jiří Š [redacted] setrval na vrátnici s umírajícím strážným Josefem D [redacted] a zajišťoval jeho střežení, aby nemohl zmařit celou akci, obžalovaný Oto B [redacted] za pomoci klíčů vstoupil do místnosti pokladny a po otevření pancéřového trezoru z něj odcizil finanční částku ve výši 3.108.620,- Kč a razítko společnosti Krone-Merkurius Katheriener, takto odcizené peníze uložil do předem připravené tašky, vrátil se do místnosti vrátnice, vzal odtud pistoli ČZ vzor 75, ráže 9 milimetrů, výrobního čísla M 8012 v hodnotě nejméně 12.000,- Kč, která patřila v té době již mrtvému strážnému

Pokračování

Josefu D. [REDAKCE], tuto pak spolu s dalšími věcmi použitými při činu odhodil do rybníku v obci [REDAKCE], kde byly později nalezeny,

peníze odcizené ke škodě společnosti Krone-Merkurius Katheriener v dalších dnech po činu obžalovaný Ivan V. [REDAKCE] mezi pachatele rozdělil podle jim stanovených podílů a ti je použili pro vlastní potřebu,

t e d y

obžalovaný Ivan V. [REDAKCE] úmyslně zosnoval spáchání trestného činu, vedoucího k úmyslnému usmrcení jiného v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Oto B. [REDAKCE] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal zvláště surovým způsobem, v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Jiří Š. [REDAKCE] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal zvláště surovým způsobem v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Roman P. [REDAKCE] jiného úmyslně usmrtil v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

II.

Obžalovaní Oto B. [REDAKCE] a Milan Ch. [REDAKCE]

Obžalovaný Oto B. [REDAKCE] společně s obžalovaným Milanem Ch. [REDAKCE] v úmyslu získat majetkový prospěch se dohodli, že po usmrcení Martina S. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], se zmocní klíčů od trezoru, v němž měl mít Martin S. [REDAKCE] peněžní hotovost ve výši 1.500.000,- Kč a následně této hotovosti; obžalovaný Milan Ch. [REDAKCE] obstaral později použitou střelnou zbraň, kterou zpro-

Pokračování

středkovane předal Oto B. a za přispění později zavražděného Jaroslava P. nar. a po přesném rozdělení úkolů, spočívajících ve vylákání Martina S. na odlehlé místo, jeho usmrcení, odcizení klíčů a zakopání jeho mrtvoly,

dne 1.6.1995 ve večerních hodinách obžalovaný Oto B. s Jaroslavem P. vylákali Martina S. pod záminkou návštěvy, do vozidla řízeného Jaroslavem P. a odjeli s ním na odstavné parkoviště zvané "U Pálka" u obce a zde poté, co Martin S. vystoupil z vozidla, obžalovaný Oto B. jej revolverem pravděpodobně značky Astra, ráže .38 Special, blíže nezjištěného označení a typu, střelil z bezprostřední blízkosti do hrudníku a hlavy, čímž mu způsobil průstřel hrudníku se zakrvácením levé dutiny hrudní a poranění životně důležitých orgánů této dutiny, dále pak průstřel hlavy s pohmožděním mozku, v důsledku čehož poškozený na místě zemřel,

společně s Jaroslavem P. mrtvolu Martina S. naložili do zavazadlového prostoru vozidla značky BMW 320, SPZ PHE a odjeli s ní do kde ji na pozemku č.p. který patří rodinným příslušníkům Jaroslava P. a kde již čekal obžalovaný Milan Ch., prohledali a z kapes odcizili peněženku s částkou nejméně 7.000,- Kč a osobními doklady a také klíče od rodinného domu Martina S. a poté jeho mrtvolu na tomto pozemku společně zakopali a o odcizené peníze se rozdělili,

po činu pak obžalovaný Oto B. odhodil do rybníku v obci, věci pocházející z tohoto trestného činu, kde byly později také nalezeny,

pomocí odcizených klíčů zavražděného Martina S. pak obžalovaní Oto B. a Milan Ch. v průběhu následujících dní v blíže nezjištěnou dobu vnikli do rodinného domu Martina S. v obci ulice odkud odcizili trezor, který převezli do obce do trvalého

Pokračování

bydliště Oty B [REDACTED], zde ho pomocí autogenu otevřeli, našli však pouze věci nepatrné hodnoty, neboť finanční hotovost v přibližné výši 600.000,- Kč z trezoru vyjmula manželka zavražděného Martina S [REDACTED] poté, co se stal nezvěstným,

t e d y

obžalovaný Oto B [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Milan Ch [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin.

III.

Obžalovaní Oto B [REDACTED] a Milan Ch [REDACTED]

Po předchozí dohodě směřující k odcizení peněz z blíže neurčeného benzínového čerpadla za použití hrozby zbraní, dne 7.6.1995 kolem 01,45 hod. obžalovaný Oto B [REDACTED] s obžalovaným Milanem Ch [REDACTED] jako řidičem osobního motorového vozidla značky BMW 320, SPZ PHE [REDACTED], jehož majitelem byl později zavražděný Jaroslav P [REDACTED], dojeleli k benzínovému čerpadlu firmy MOTA v [REDACTED], když v průběhu jízdy se dohodli na způsobu provedení činu s tím, že Oto B [REDACTED], který byl vyzbrojen revolverem pravděpodobně značky Astra, ráže .38 Special, pod hrozbou namířené zbraně přinutí obsluhu benzínové stanice k vydání peněz, zatím co Milan Ch [REDACTED] bude střežit prostor před stanicí, přičemž ke skutku mělo dojít v místnosti pro obsluhu čerpací stanice, kde měl Oto B [REDACTED] obsluhu vylákat pod záminkou koupě cigaret,

poté, co oba vystoupili z vozidla a obžalovaný Milan Ch [REDACTED] odebíral palivo do palivové nádrže vozu a střežil prostor, obžalovaný Oto B [REDACTED] odešel k místnosti obsluhy čerpací

stanice, vlákal do ní pod zmíněnou záminkou obsluhu čerpací stanice Zdeňka L [REDACTED], nar. [REDACTED], a zde pod hrozbou namířené zbraně po něm požadoval vydání peněz z tržby, což také Zdeněk L [REDACTED] učinil a podal Otovi B [REDACTED] pracovní peněženku s částkou nejméně 30.000,- Kč,

poté, co se obžalovaný Oto B [REDACTED] takto peněženky zmocnil, střílel z revolveru pravděpodobně značky Astra, ráže .38 Special, z bezprostřední blízkosti Zdeňka L [REDACTED] do hlavy a nejméně dvěma výstřely mu způsobil průstřel v pravé krajině temenní s pohmožděním mozku a zástřel v levé spánkové krajině se zasažením mozku, když tato zranění bezprostředně vedla ke smrti Zdeňka L [REDACTED],

po činu oba obžalovaní z místa odjeli vozidlem řízeným Milanem Ch [REDACTED], přičemž o odcizenou finanční hotovost se rozdělili a použili ji pro svou potřebu,

t e d y

obžalovaný Oto B [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch,

obžalovaný Milan Ch [REDACTED] proti jinému užil pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci.

IV.

Obžalovaní Ivan V [REDACTED], Oto B [REDACTED] a Milan Ch [REDACTED]

V úmyslu získat majetkový prospěch spočívající v získání pozemků a dokladů k nim, které zdědil Jaroslav P [REDACTED], nar. [REDACTED], po své praradě, které se nacházely v [REDACTED], a které chtěli po usmrcení Jaroslava P [REDACTED] prodat za částku pohybující se kolem 2.000.000,- Kč, obžalovaný Ivan V [REDACTED] zorganizoval celou akci, rozdělil úkoly mezi obžalované, obstaral

Pokračování

Otovi B [redacted] střelnou zbraň, kterou měl být usmrcen Jaroslav P [redacted] přičemž plán spočíval v usmrcení Jaroslava P [redacted] získání jeho osobních dokladů a písemností ke zmíněným pozemkům a také to, že za zavražděného by se vydával Oto B [redacted] a Ivan V [redacted] by pozemky za uvedenou částku prodal, přičemž Milan Ch [redacted] se měl podílet na usmrcení Jaroslava P [redacted], ukrytí jeho mrtvoly a odvezení P [redacted] vozidla z místa, kde bude zavražděn,

přímý pachatel obžalovaný Oto B [redacted] dne 28.9.1995 dopoledne, poté, co za ním Jaroslav P [redacted] přijel a navštívil ho v pokoji domu v [redacted] s tím, že mají spolu odjet k úřednímu jednání do agentury [redacted] v [redacted], kde se mělo jednat o prodeji jeho pozemků, jež měl zorganizovat Ivan V [redacted] a které bylo fingované a sloužilo pouze k vylákání Jaroslava P [redacted] do bydliště Oto B [redacted], podle předem připraveného plánu směřujícího k usmrcení Jaroslava P [redacted], obžalovaný Oto B [redacted] nejméně čtyřikrát vystřelil z bezprostřední blízkosti z pistole ČZ, vzor 91 Škorpion, ráže 7,65 mm, výrobního čísla PE 0260, kterou mu pro tento účel předal Ivan V [redacted], na Jaroslava P [redacted] a těmito výstřely mu způsobil střelné poranění šestého a desátého žebra vlevo, devátého žebra vpravo, průstřel levé plíce, osrdečníku a srdce, dále střelná poranění dutiny břišní s poraněním jater, průstřel levé paže s tříštivým rozlámáním pažní kosti a následně ho ještě nejméně dvakrát bodl dýkou nezjištěné délky, šířky nejméně 1,5 až 1,6 cm do levé strany hrudníku a způsobil mu bodné poranění pronikající do dutiny hrudní a zasahující osrdečník a srdce, kterážto zranění vedla ke smrti poškozeného, mrtvolu Jaroslava P [redacted] po odcizení osobních dokladů a písemností k pozemkům uložil ve svém pokoji do skříně,

společně s obžalovaným Milanem Ch [redacted] poté vozidlo Jaroslava P [redacted] značky BMW 320, SPZ PHE [redacted], odvezli po činu do [redacted] přičemž vozidlo řídil Milan Ch [redacted], kde jej odstavili na náhodně zvoleném místě na ulici [redacted], kde bylo později nalezeno,

Pokračování

po návratu za přispění obžalovaného Milana Ch[redacted] pak na zahradě u domu, který je trvalým bydlištěm Oto B[redacted], v [redacted], vykopali jámu, do níž obžalovaný Oto B[redacted] zemřelého Jaroslava B[redacted] ukryl a zahrabal,

t e d y

obžalovaný Ivan V[redacted] úmyslně zosnoval spáchání trestného činu vedoucího k úmyslnému usmrcení jiného a takového činu se dopustil opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Oto B[redacted] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin,

obžalovaný Milan Ch[redacted] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin.

V.

Obžalovaní Oto B[redacted], Miroslav K[redacted], Milan Ch[redacted], Ivan V[redacted], Miroslav M[redacted] a Rađomil K[redacted]

Obžalovaný Rađomil K[redacted] jako věřitel ze směnky na částku 1.200.000,- Kč podepsané dlužníkem RSDr. Ivanem S[redacted], k získání a vymození této dlužné částky kontaktoval v druhé polovině roku 1995 v [redacted], Miroslava M[redacted] a uložil mu, aby sjednal za poskytnutou úplatu vymáhání dluhu ze směnky i za cenu použití násilí, pohrůzek násilím, zmařením další obchodní činnosti, k čemuž ho vybavil adresami, kopiemi návštěvnek, fotografiemi bydliště RSDr. Tomáše B[redacted] a RSDr. Ivana S[redacted], kdy na základě tohoto sjednání pak přímí pachatelé k vymáhání dlužné částky skutečně přistoupili,

obžalovaný Miroslav M[redacted] poté se stejným úmyslem a cílem

Pokračování

kontaktoval v přesně nezjištěné době koncem roku 1995 v [REDAKCE], Ivana V [REDAKCE], navedl jej k vymáhání dluhu ze směnky i za cenu použití násilí, pohrůzek násilím, zmařením další obchodní činnosti, dohodl s ním odměnu za tento čin ve výši 150.000,- Kč, předal mu obžalovaným Radomilem K [REDAKCE] připravené písemnosti, byl s Ivanem V [REDAKCE] a přímými pachateli opakovaně ve styku a předal jim ve splátkách sjednanou odměnu a převzal od Ivana V [REDAKCE] osobní věci z majetku v té době již mrtvého RSDr. Tomáše B [REDAKCE] a ty předal Radomilu K [REDAKCE],

obžalovaný Ivan V [REDAKCE] předal přímým pachatelům uvedené písemnosti, společně s obžalovanými Milanem Ch [REDAKCE], Miroslavem K [REDAKCE] a Oto B [REDAKCE] připravili plán akce spočívající v tom, že usmrcením RSDr. Tomáše B [REDAKCE] donutí jeho společníka v podnikání RSDr. Ivana S [REDAKCE] k zaplacení dluhu, za tím účelem si rozdělili úkoly, na jejichž základě pak,

obžalovaní Oto B [REDAKCE] s Miroslavem K [REDAKCE] jako přímí pachatelé a s Milanem Ch [REDAKCE] dne 17.1.1996 odjeli do [REDAKCE] s plánem usmrtit RSDr. Tomáše B [REDAKCE], obžalovaný Milan Ch [REDAKCE] se cestou do [REDAKCE] podílel na zamaskování státní poznávací značky vozidla blátem, aby zamezil jeho poznání, a předal Oto B [REDAKCE] cizí občanský průkaz, kterým jej vybavil Ivan V [REDAKCE], přičemž dne 17.1.1996 kolem 09,00 hod. Oto B [REDAKCE] poté, co se ubytoval na onen cizí občanský průkaz, vylákal RSDr. Tomáše B [REDAKCE] na schůzku do hotelu [REDAKCE] ve [REDAKCE] obžalovaný Milan Ch [REDAKCE] čekal venku mimo hotel, obžalovaní Oto B [REDAKCE] a Miroslav K [REDAKCE] v hotelovém pokoji číslo 318 v úmyslu usmrtit, zaútočili na RSDr. Tomáše B [REDAKCE] tak, že ho obžalovaný Oto B [REDAKCE] nejméně pětkrát bodl dýkou přesně nezjištěných rozměrů do břicha a hrudníku, čímž mu způsobil bodnořezná poranění břišní stěny a dutiny břišní s průbohem levé nadledviny, s naříznutím tkáně levé ledviny, bodné rány dutiny hrudní zasahující levou plíci, osrdečník a levou srdeční komoru, obžalovaný Miroslav K [REDAKCE] jej nejméně dvakrát nezjištěnou dýkou bodnul do krku, čímž mu způsobil bodnořezné rány a úplné protětí levé krkavice, kterážto zranění ve svém souhrnu vedla ke smrti RSDr. Tomáše B [REDAKCE]

Pokračování

poté již mrtvému RSDr. Tomáši B. [redacted] odcizili koženou tašku s osobními doklady, finanční hotovost ve výši nejméně 15.000,- Kč, blíže nezjištěné množství valut a legálně drženou pistoli ČZ, vzor 45, ráže 6,35 mm, se třemi zásobníky, a jeho mrtvolu zastlali do postele hotelového pokoje,

o odcizené věci se později při cestě zpět z [redacted] obžalovaní Oto B. [redacted], Miroslav K. [redacted] a Milan Ch. [redacted] rozdělili a tašku s osobními věcmi předali Ivanu V. [redacted] k odevzdání Miroslavu M. [redacted], který po jejím převzetí vyplatil obžalovanému Ivanu V. [redacted] sjednanou odměnu,

na zavraždění RSDr. Tomáše B. [redacted] bez vědomí obžalovaných Radomila K. [redacted] a Miroslava M. [redacted] se dohodli obžalovaní Ivan V. [redacted], Milan Ch. [redacted], Miroslav K. [redacted] a Oto B. [redacted] počátkem roku 1996 a v přesně nezjištěné době, před datem 17.1.1996 odjeli obžalovaní Oto B. [redacted], Miroslav K. [redacted] a Milan Ch. [redacted] do [redacted], navázali kontakt s RSDr. Tomášem B. [redacted] pod záminkou prodeje cigaret, případně možnosti zprostředkovat jinou obchodní aktivitu, vytipovali si místo, kde RSDr. Tomáše B. [redacted] zavraždí, avšak k realizaci záměru nedošlo, neboť okolnosti nezávislé na obžalovaných, nedovolovaly akci uskutečnit, proto odjeli zpět a činu se dopustili až dne 17.1.1996,

t e d y

obžalovaný Radomil K. [redacted] úmyslně navedl jiného ke spáchání trestného činu směřujícího k tomu, aby někdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a aby spáchal takový čin nejméně se dvěma osobami,

obžalovaný Miroslav M. [redacted] úmyslně navedl jiného ke spáchání trestného činu směřujícího k tomu, aby někdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a aby spáchal takový čin nejméně se dvěma osobami,

obžalovaný Ivan V. [redacted] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch,

Pokračování

obžalovaný Oto B [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch,

obžalovaný Milan Ch [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch,

obžalovaný Miroslav K [REDACTED] jiného úmyslně usmrtil v úmyslu získat majetkový prospěch.

VI.

Obžalovaný Ivan V [REDACTED]

Poté, co se hodnověrným způsobem dověděl od přímých pachatelů Jaroslava P [REDACTED], Oto B [REDACTED] a spolupachatele Milana Ch [REDACTED] o tom, že zavraždili Martina S [REDACTED], nar. [REDACTED], a sdělili mu, kde k činu došlo a jaké jsou skutkové okolnosti jeho smrti, takový čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci, nebo policejnímu orgánu,

t e d y

přesto, že se hodnověrným způsobem dověděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy, takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu.

VII.

Obžalovaný Ivan V [REDACTED]

Poté, co se hodnověrným způsobem dověděl od přímého pachatele Oto B [REDACTED] a od Milana Ch [REDACTED] o tom, že Oto B [REDACTED] zavraždil Zdeňka L [REDACTED], nar. [REDACTED], a sdělili mu okolnosti, za kterých k vraždě došlo, takový trestný čin bez odkladu neoznámil státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu,

t e d y

Pokračování

přesto, že se hodnověrným způsobem dozvěděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy, takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu.

VIII.

Obžalovaný [REDACTED]

Poté, co se hodnověrným způsobem dozvěděl od přímých pachatelů Oto B [REDACTED] a Miroslava K [REDACTED] a jejich spolupachatele Milana Ch [REDACTED] o tom, že se dopustili vraždy RSDr. Tomáše B [REDACTED] tím, že ho 17.1.1996 na pokoji hotelu [REDACTED] ve [REDACTED] opakovaně bodali noži do různých částí těla a přesto, že byl přítomen tomu, kdy si po činu Oto B [REDACTED], Miroslav K [REDACTED] a Milan Ch [REDACTED] prohlíželi a rozdělovali věci odcizené zavražděnému RSDr. Tomáši B [REDACTED] dne 17.1.1996 cestou z [REDACTED] takový trestný čin bez odkladu neoznámil státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu,

t e d y

přesto, že se hodnověrným způsobem dověděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy, takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu.

IX.

Obžalovaný Pavel V [REDACTED]

Ačkoliv se hodnověrným způsobem dověděl od přímých pachatelů Oto B [REDACTED], Miroslava K [REDACTED] a jejich spolupachatele Milana Ch [REDACTED], jakož i ze sdělovacích prostředků, že se dopustili vraždy RSDr. Tomáše B [REDACTED] tím, že ho dne 17.1.1996 opakovanými ranami noži do různých částí těla usmrtili na pokoji hotelu [REDACTED] ve [REDACTED], takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu,

t e d y

přesto, že se hodnověrným způsobem dozvěděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy, takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu.

X.

Obžalovaný Roman P [REDACTED]

V přesně nezjištěné době do 22.2.1996 si v [REDACTED] i na jiných místech přesně nezjištěných, od neznámých osob bez povolení opatřil zbraně a střelivo k jehož držení je třeba povolení, a výbušninu, a takto obstarané zbraně a střelivo přechovával ve svém bydlišti v [REDACTED], přičemž se jednalo o samonabíjecí pistolí zn. FROMMER STOP ráže 7,65 mm, výr.č. 209508, 32 kusů pistolových nábojů ráže 7,65 mm značky S-B, jednorannou sportovní malorážkovou pistolí zn. DRULOV model 70, ráže .22 LR, výr.č. 49522, 203 g průmyslové plastické důlní skalní trhaviny značky PERUNIT 20, 20 kusů kulových nábojů ráže .308 značky S-B, 20 kusů kulových nábojů ráže .22 značky S-B, 2 pistolové náboje ráže 7,65 mm, 15 kusů revolverových nábojů ráže .38 Special, ruční protipanceřový prostředek zn. RPG-Nh-75 s náhradní střelou, 40 kusů malorážkových nábojů ráže .22 LR, 2 kusy kulometných nábojových pásů s 53 kusy nábojů pro kulomet a 28 kusů nábojů pro samopal, 77 kusů pistolových nábojů ráže 7,62 mm vzor 52,

t e d y

bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň a bez povolení sobě opatřil a přechovával výbušninu a hromadil a sobě opatřil střelivo,

č í m ž s p á c h a l i

Obžalovaný Oto B [REDACTED]

v bodě I./

Pokračování

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b,f)
tr.zák. č. 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995,

v bodě II./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,f)
tr.zák. číslo 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995,

v bodě III./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,f)
tr.zák. číslo 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995,

v bodě IV./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h)
tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

v bodě V./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h)
tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

Obžalovaný Ivan V [REDACTED]

v bodě I./

organizátorství k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm.
a) k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák. číslo 290/93 Sb. ve
znění účinném do 31.8.1995,

v bodě IV./

organizátorství k trestnému činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm.
a) k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h) tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

v bodě V./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h)
tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

v bodě VI./

trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.
číslo 152/95 Sb.,

Pokračování

v bodě VII./

trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.
číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Jiří Š [REDACTED]

v bodě I./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b,f)
tr.zák. číslo 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995.

Obžalovaný Roman P [REDACTED]

v bodě I./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák.
číslo 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995,

v bodě X./

trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2
písm. a,b) tr.zák. číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Milan Ch [REDACTED]

v bodě II./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák.
číslo 290/93 Sb. ve znění účinném do 31.8.1995,

v bodě III./

trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

v bodě IV./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h)
tr.zák. číslo 152/95 Sb.,

v bodě V./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h)
tr.zák. číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Miroslav K [REDACTED]

Pokračování

v bodě V./

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. h) tr.zák.
číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Miroslav M [REDACTED]

v bodě V./

návod k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b) k §
235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák. číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Radomil K [REDACTED]

v bodě V./

návod k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b) k §
235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák. číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný [REDACTED]

v bodě VIII./

trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.
číslo 152/95 Sb.

Obžalovaný Pavel V [REDACTED]

v bodě IX./

trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.
číslo 152/95 Sb.

a z a t o s e o d s u z u j í

Obžalovaný Oto B [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 2 tr.zák. a
§ 29 odst. 3 tr.zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody na
d o ž i v o t í .

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto
trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Pokračování

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Kolín ze dne 7.3.1996, sp.zn. 1 T 60/95, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný Ivan V [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. a § 29 odst. 2 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 25 (d v a c e t p ě t) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Obžalovaný Jiří Š [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 12 (d v a n á c t i) roků a 6 (š e s t i) měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Obžalovaný Roman P [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 14 (č t r n á c t i) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Obžalovaný Milan C h [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. a § 29 odst. 2 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 25 (d v a c e t i p ě t i) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Pokračování

Obžalovaný Miroslav K [REDACTED]

podle § 219 odst. 2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 13 (t ř i n á c t i) roků a 6 (š e s t i) měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice se z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Obžalovaný Miroslav M [REDACTED]

podle § 235 odst. 2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 3 (t ř í) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice s o s t r a h o u .

Obžalovaný Radomil K [REDACTED]

podle § 235 odst. 2 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 3 (t ř í) roků.

Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice s o s t r a h o u .

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 168 odst. 1 tr.zák. za použití § 79 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 8 (o s m i) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 písm. a) tr.zák. a § 82 odst. 1 tr.zák. se výkon tohoto trestu podmíněně o d k l á d á na zkušební dobu v trvání 2 (d v o u) roků.

Obžalovaný Pavel V [REDACTED]

podle § 168 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 (j e d n o h o) roku a 3 (t ř í) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 písm. a) tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. se výkon tohoto trestu podmíněně o d k l á d á na zkušební dobu v trvání 3 (t ř í) roků.

Pokračování

O d ů v o d ě n í :

V provedeném hlavním líčení zjistil soud a vzal za prokázaný následující skutkový děj:

K bodu I./

Obžalovaní Ivan V [redacted], Oto B [redacted], Jiří Š [redacted], Roman P [redacted]

Obžalovaný Ivan V [redacted] se ze strážného vypracoval až na významné místo ve vedení bezpečnostní agentury [redacted], kde naposledy zastával funkci provozního ředitele. Bezpečnostní agentura mimo jiné zajišťovala ostrahu objektu Obchodního domu [redacted]. Zaměstnancem této agentury byl rovněž obžalovaný Jiří Š [redacted], který vykonával činnost strážného. Obžalovaný Ivan V [redacted] z pozice své funkce do detailu znal kód střežení obchodního domu, bylo mu známo místo, kam se ukládají peníze z tržeb a způsob ukládání peněz. Obžalovaný Ivan V [redacted] přibližně v polovině roku 1993 zosnoval plán na zmocnění se finanční hotovosti z trezoru umístěného v pokladně Obchodního domu [redacted]. Plán obžalovaného V [redacted] v sobě zahrnoval přepadení strážného a jeho usmrcení, když jediné takovýmto způsobem bylo možno zmocnit se klíčů od místnosti s pokladnou a trezorem a následně odcizit finanční hotovost z tržby. Obžalovaný Ivan V [redacted] také rozhodl o termínu akce, naplánoval způsob příchodu a odchodu z místa činu, způsob předání odcizené hotovosti a způsob rozdělení takto získaných peněz.

Pro shora uvedený plán obžalovaný V [redacted] získal obžalovaného Jiřího Š [redacted], který v agentuře pracoval jako strážný a dále svého švagra obžalovaného Romana P [redacted]. Obžalovaného Š [redacted] potřeboval k plánované akci proto, že jako zaměstnanec agentury [redacted] oblečený v uniformě, by neměl mít potíže při vstupu do objektu. Za tímto účelem proběhla schůzka mezi obžalovaným V [redacted], Š [redacted] a P [redacted] v obci [redacted], kde Jiří Š [redacted] bydlel. Byl zde dohodnut postup akce a padlo zde i rozhodnutí o usmrcení strážného, který v době činu bude vykonávat strážní službu.

Obžalovaní Roman P [redacted] a Jiří Š [redacted] se dvakrát neúspěšně pokusili realizovat uvedený plán, vstoupili sice vždy do objektu, ale nakonec nenašli odvahu na strážného zaútočit a usmrtit jej. Vždy proto od činu ustoupili. Obžalovaný V [redacted] však trval na provedení akce a stanovil další termín, kdy v pokladně bylo možno předpokládat vysokou hotovost. Obžalovaný Roman P [redacted] proto za příslib úplaty sjednal k provedení akce obžalovaného Oto B [redacted] a seznámil jej s plánem přepadení. Obžalovaný B [redacted] souhlasil.

Dne 7.6.1993 obžalovaný Roman P [redacted] vozidlem zapůjčeným obžalovaným V [redacted] přivezl v noci kolem 02,00 hod. obžalovaného B [redacted] a Š [redacted] k Obchodnímu domu [redacted]. Obžalovaný Ivan V [redacted] se akce neúčastnil, když

Pokračování

byl v té době služebně se svým nadřízeným Františkem [REDAKCE] v SRN.

Obžalovaný Roman P. [REDAKCE] dopravil obžalované Oto B. [REDAKCE] a Jiřího Š. [REDAKCE] k Obchodnímu domu [REDAKCE] a zůstal sedět ve vozidle před budovou obchodního domu. Byl připraven [REDAKCE] a [REDAKCE] odvézt z místa činu. Očastnil se akce za situace, kdy věděl o plánu provedení činu, neboť se účastnil jeho organizace, byl srozuměn s usmrcením službu konajícího strážného, aktivně působil při likvidaci stop a následně uložil odcizené peníze na předem dohodnutém místě v bydlíšti Ivana V. [REDAKCE].

Obžalovaní Oto B. [REDAKCE] a Jiří Š. [REDAKCE] poté, co dne 7.6.1993 kolem 02.00 hod., ustrojení do uniformy bezpečnostní agentury [REDAKCE] a vyzbrojení tonfou, motýlkovým nožem, škrtildlem s kovovým lankem, kovovým bodlem a kovovou jehlicí, byli přivezeni obžalovaným Romanem P. [REDAKCE] vešli do Obchodního domu [REDAKCE] poté, co je tam vpustil službu konající strážný Josef D. [REDAKCE]. Krátce po příchodu do vrátnice obžalovaní B. [REDAKCE] a Š. [REDAKCE] proti němu zaútočili v úmyslu jej usmrtit a zmocnit se klíčů od místnosti pokladny, odkud měli odcizit finanční hotovost. V okamžiku, kdy k nim byl Josef D. [REDAKCE] otočen zády a seděl za stolem, udeřil jej obžalovaný Oto B. [REDAKCE] prudce tonfou do hlavy. Ačkoliv úder byl tak silný, že se dřevěná tonfa zlomila, strážný D. [REDAKCE] byl přesto ještě schopen klást odpor, když vytáhl z pouzdra pistoli. Nestačil ji však na svou obranu použít, neboť obžalovaný Oto B. [REDAKCE] mu ji odňal a pažbou pistole udeřil poškozeného D. [REDAKCE] několikrát do hlavy. Poté střídavě s Jiřím Š. [REDAKCE] kdy obžalovaný B. [REDAKCE] uchopil strážného pod krkem do tak zvané kravaty, jej opakovaně bodali, a to motýlkovým nožem, zašpičatělým kovovým bodlem a kovovou jehlicí do krku, hrudníku, zad a břicha. Jiří Š. [REDAKCE] poté ještě na zemi škrtil poškozeného Josefa D. [REDAKCE] škrtildlem s kovovým lankem. Popsaným jednáním způsobili Josefu D. [REDAKCE] tržnězhmožděné rány v krajině temenní, vpáčené zlomeniny klenby lebni v krajině temenní a krevní výrony v měkkých pokrývkách lebních, dále nejméně 62 bodné a bodnořezné rány, z nichž ty nejzávažnější pronikaly do dutiny hrudní, břišní a krku a zasáhly životně důležité orgány, zejména srdce, plíce, játra a střeva. Způsobená zranění ve svém souhrnu vedla ke smrti poškozeného Josefa D. [REDAKCE].

Obžalovaný Jiří Š. [REDAKCE] setrval ve vrátnici s umírajícím strážným Josefem D. [REDAKCE] a jistil jeho střežení, aby strážný nemohl zmařit celou akci. Obžalovaný Oto B. [REDAKCE] se mezitím zmocnil klíčů od místnosti pokladny, uvedením číselného kódu vyřadil z provozu signalizační zařízení, pomocí zmíněných klíčů vstoupil do místnosti pokladny, kde otevřel pancéřový trezor a odcizil z něj finanční hotovost ve výši 2 108.620,- Kč a razítko společnosti [REDAKCE]. Peníze uložené v plátěných pytlících vložil do předem připravené tašky a vrátil se do místnosti vrátnice. Odtud vzal pistoli ČZ vzor 75, ráže 9 mm, výrobního čísla M 8012 v hodnotě nejméně 12.000,- Kč, kterou předtím odňal v té době již mrtvému strážnému Josefu D. [REDAKCE]. Pistoli a další věci použité při činu odhodil ještě téhož dne do rybníku v obci [REDAKCE], kde byly později nalezeny. Obžalovaní B. [REDAKCE] a Š. [REDAKCE] po opuštění Obchodního domu [REDAKCE] přisedli do vozidla, ve kterém čekal obžalovaný Roman

Pokračování

P [redacted], který je z místa odvezl. Tašku s penězi uložil na předem určené místo v domě obžalovaného Ivana V [redacted].

Peníze odcizené ke škodě společnosti [redacted] v dalších dnech po činu rozdělil obžalovaný Ivan V [redacted]. Roman P [redacted] předal obžalovanému Oto B [redacted] sjednanou odměnu ve výši 200.000,- Kč, obžalovaný Š [redacted] obdržel částku okolo 700.000,- Kč. Obžalovanému Romanu P [redacted] Ivan V [redacted] vyplatil částku okolo 50.000,- Kč.

Obžalovaní Oto B [redacted] a Jiří Š [redacted] se ke spáchání shora popsaného skutku plně doznali. Obžalovaný Roman P [redacted] svůj vlastní podíl na spáchání skutku omezil pouze na dopravu B [redacted] a Š [redacted] na místo a z místa činu. Obžalovaný Ivan V [redacted] jakýkoliv vlastní podíl na spáchání skutku popřel.

Obžalovaný Oto B [redacted] vypověděl, že někdy v polovině roku 1993 se u něj zastavil obžalovaný Roman P [redacted] a ptal se, zda by si nechtěl vydělat 200.000,- Kč. Sám vydělával v té době v lihovaru měsíčně šest až sedm tisíc korun, proto projevil zájem. Hned při prvním setkání mu P [redacted] sdělil, že půjde o vyloupení Obchodního domu [redacted] kde měl být přepaden strážný. Dále mu sdělil, že akce se zúčastní ještě další muž, a to Jiří Š [redacted]. O podílu obžalovaného Ivana V [redacted] se Oto B [redacted] v přípravném řízení nezmiňoval, u hlavního líčení uvedl, že Roman P [redacted] při plánování akce jen tak mezi řečí se zmínil o tom, že vše vlastně zorganizoval V [redacted], a že plán celé akce má od V [redacted]. Původní plán spočíval v tom, že se měl dostat sám s další osobou do vrátnice Obchodního domu [redacted], tato další osoba měla za úkol zneškodnit vrátného, jeho úkolem bylo vybrat peníze. Roman P [redacted] přitom hovořil při plánování této akce o likvidaci vrátného, kterou pokud jde o způsob, blíže nespecifikoval. P [redacted] přesně vymezil úkoly své vlastní, obžalovaného Š [redacted] i B [redacted]. Obžalovaný Oto B [redacted] potvrdil, že Roman P [redacted] si vzal na starost odvoz na místo činu a z něj a dále zajistil uniformy agentury [redacted]. Sdělil přesně instrukce pro provedení akce. To, že Jiří Š [redacted] se zná se službu konajícím strážným, mělo usnadnit obelstění strážného, když se takto měli dostat do vnitřních prostor. Dále mu P [redacted] sdělil čísla kódu na odblokování celého ochranného zařízení jistěného alarmem a popsal, kde visí klíče od místnosti, ve které je trezor. Řekl mu, že poté, co Š [redacted] zneškodní vrátného, on sám má odblokovat ochranný systém vymačkáním číselného kódu 1-2-3-4 a zmáčknutím tlačítka ENTER vyřadit ochranný systém z provozu. Poté měl vyjít do druhého poschodí do místnosti s pokladnou. Pomocí klíčů měl otevřít místnost, otevřít trezor, vybrat peníze, zatím co Š [redacted] měl setrvat ve vrátnici se strážným. Po vybrání peněz se sám měl vrátit do vrátnice a spolu se Š [redacted] odejít k připravenému vozidlu. Několik dnů po naplánování akce jej P [redacted] navštívil, přijel vozidlem značky Forman zelené barvy s označením agentury [redacted]. Byl oblečen do uniformy této agentury a kompletní uniformu měl i pro něj. Cestou přistoupil do vozidla Jiří Š [redacted], rovněž oblečen v uniformě agentury. Obžalovaný Oto B [redacted] hovořil o tom, že sám byl vyzbrojen motýlkovým nožem, který měl sloužit k přeřezání pytlíku, ve kterém měly být v plechové skřínce uloženy klíče od pokladny. Hovořil o tom, že tento nůž mu dal P [redacted], při některých výsleších připouštěl,

Pokračování

že nůž byl jeho. V přípravném řízení dále hovořil o tom, že byl vyzbrojen i tonfou. Při pozdějších výsleších pak upřesnil, že tonfu na místě činu měli pouze jednu a byl jí vyzbrojen Jiří Š. Ten měl dále kovové bodlo, když se jednalo vlastně o běžný šroubovák s dřevěnou rukojetí, jehož kovová část byla zabroušena do špičky. Obžalovaný P. zůstal ve vozidle, on sám spolu se Š. zadním vchodem vstoupil do Obchodního domu. Zazvonili u vchodu, na zazvonění přišel strážný, který znal Š., když se vzájemně oslovovali křestními jmény. Se strážným prošli až do místnosti vrátnice. Š. strážnému řekl, že se potřebuje dostat do kanceláře a odvolával se na Ivana V. Strážný neměl námitek, prohlásil pouze, že musí učinit zápis do knihy služeb, sedl si k psacímu stolu a chystal se psát. Poté obžalovaný B. v přípravném řízení popisoval další události tak, že to byl obžalovaný Š., který vytáhl tonfu, původně zastrčenou za opaskem, uchopil ji za jeden konec a uhodil strážného zezadu silně do hlavy. Strážný se sesul na podlahu. On sám začal plnit úkoly podle předchozí dohody, to je nechal strážného ve společnosti Š., zmocnil se klíčů, odblokoval alarm a odebral se do místnosti pokladny ve druhém poschodí. V dalším průběhu přípravného řízení a u hlavního líčení však obžalovaný B. hovořil o svém podílu na usmrcení strážného, když pozdější líčení událostí je ve shodě s výpověďmi Jiřího Š. a je logičtější. Je totiž zřejmé, že pokud by Jiří Š. byl schopen sám zaútočit na strážného, nebylo by nutné ke "zdaru" celé akce sjednávat účast obžalovaného B. Soud tedy vycházel z výpovědi obžalovaného B. od hlavního líčení, kdy B. prohlásil, že Š. mu ve vrátnici předal tonfu a očima ukázal na vrátného. B. přiznal, že to byl on, kdo udeřil vrátného zezadu jedenkrát do hlavy tonfou. Vrátný reagoval proti jejich předpokladu a neupadl do bezvědomí, ale snažil se vstát ze židle (č.l. 388). Přiskočil proto ke strážnému a chytil ho pravou rukou kolem krku do tak zvané kravaty. Obžalovaný Š. v té době několikrát prudce bodnul strážného do hrudníku. Vrátný se vysmekl z kravaty a jakoby v podřepu se mu podařilo vytáhnout pistolí z podpažního pouzdra. Obžalovaný B. dále hovořil o tom, že kopem pravé nohy se mu podařilo strážnému zbraň z ruky vyrazit, vytáhl z kapsy svůj motýlkový nůž a několikrát ho motýlkovým nožem bodnul do krku. Poté společně se Š. zatáhli strážného do vnitřních prostor vrátnice a na zemi na něj Š. opět zaútočil kovovým bodlem, kdy jej několikrát bodnul do hrudníku. Strážný se pak již nebránil, pouze chroptěl. On sám pak začal plnit další stanovené úkoly, to je zmocnil se klíčů od místnosti pokladny, odblokoval bezpečnostní zařízení, otevřel trezor a vybral z něj peníze. To vše trvalo 10 až 15 minut. Po návratu do místnosti vrátnice strážný ležel zcela nehybně na podlaze. Obžalovaný B. se pak zmínil o tom, že viděl obžalovaného Š., který vrátnému řezal tepny na zápěstí nejprve levé a pak pravé ruky. Dále viděl Š. schovávat pod bundu ocelovou strunu nebo drát opatřený na konci dřevěnými kolíky. Dále B. vypověděl, že na vrátnici si vzal k sobě pistolí strážného, z opasku vrátného vzal druhý zásobník i s náboji. Strážného nechali ležet ve vrátnici a opustili Obchodní dům. Společně nesli sportovní tašku s penězi, kterou uložili do kufru vozidla, ve kterém před obchodním domem čekal obžalovaný P. Na P. dotaz mu řekli,

Pokračování

že to "klaplo podle plánu a vrátný tam zůstal", když takto to bylo předem plánováno. Cestou zpět se zastavili na parkovišti poblíže [REDAKCE]. Obžalovaný B [REDAKCE] uvedl, že se zde převlékl do civilního oděvu a z parkoviště šel pěšky domů. Při cestě domů odhodil do rybníka, který pak označil při prověrce své výpovědi, pistoli vrátného a také svůj motýlkový nůž, když tyto věci byly v průběhu přípravného řízení skutečně v rybníku nalezeny. P [REDAKCE] mu řekl, že přijede druhý den a doveze peníze, jako odměnu za akci. Skutečně přijel, nedovezl však peníze, ale pouze věci použité při činu a to kabelu, od krve zašpiněné kalhoty, zbytek tonfy, plátěné pytlíky z tržeb s řetízky, kruhové bodlo. Tyto věci pak společně všechny spálili na zahradě. Obžalovaný B [REDAKCE] přiznal, že další den naházal do rybníku v okolí svého bydliště ještě kovové zbytky. Následujícího dne pak přivezl P [REDAKCE] slíbené peníze v částce 200.000,- Kč. Obžalovaný B [REDAKCE] vysvětlil změnu výpovědi tak, že asi měsíc před zatčením hovořil s V [REDAKCE], který mu sdělil, že S [REDAKCE] je nezvěstný. Sám usoudil, že ho zřejmě zlikvidoval P [REDAKCE], o němž byl přesvědčen, že je schopen někoho zabít. Spoléhal proto na to, že v případě zatčení za této situace může tvrdit, že vrátného usmrtil sám S [REDAKCE]. Nakonec usoudil, že by se stejně přišlo na to, jak celá událost proběhla, proto se rozhodl vypovídat pravdu.

Obžalovaný Jiří Š [REDAKCE] vypovídal až na drobné nepodstatné odlišnosti shodně, jako obžalovaný Oto B [REDAKCE]. Jiří Š [REDAKCE] uvedl, že jako zaměstnanec agentury [REDAKCE] znal Ivana V [REDAKCE], který zastával funkci provozního ředitele agentury. Ivan V [REDAKCE] mu sdělil, že má pro něj kšeft a současně mu sdělil, že s ním bude spolupracovat Roman P [REDAKCE]. Po druhé se setkali v místě jeho bydliště, tedy v [REDAKCE]. V [REDAKCE] mu zde sdělil podrobnosti. Dověděl se, že půjde o vyloupení trezoru v Obchodním domě [REDAKCE]. Jako podmínka provedení akce bylo usmrcení strážného, který by je mohl poznat. Této schůzce byl přítomen i Roman P [REDAKCE], probíral se konkrétní plán, kdy celou akci naplánoval Ivan V [REDAKCE]. Sdělil kódy bezpečnostního zařízení, odhadl výši částky, která by měla být v trezoru, řekl jim, kde jsou uloženy klíče od místnosti pokladny a k celé akci zapůjčil služební vozidlo agentury [REDAKCE]. Dohoda zněla tak, že Roman P [REDAKCE] a on přijedou do obchodního domu, usmrtí vrátného, vyzvednou peníze, které pak Roman P [REDAKCE] odveze do bydliště Ivana V [REDAKCE]. Termín akce stanovil Ivan V [REDAKCE]. Ve stanoveném termínu přijel pro něj Roman P [REDAKCE] do bydliště, odjeli do [REDAKCE] k obchodnímu domu, nenašli však odvahu vrátného usmrtit, proto svůj záměr neuskutečnili a vrátili se zpět. Roman P [REDAKCE] jej pak odvezl domů a informoval Ivana V [REDAKCE]. Ivan V [REDAKCE] proto stanovil jiný termín. Celá akce se opakovala se stejným výsledkem. Byl proto určen třetí termín. V tomto případě s nimi jel Oto B [REDAKCE]. Š [REDAKCE] uvedl, že se dověděl o sjednání Oty B [REDAKCE] k spolupráci až tehdy, kdy pro něj přijel Roman P [REDAKCE]. Kdo sjednal účast B [REDAKCE], zda Roman P [REDAKCE] nebo Ivan V [REDAKCE], obžalovaný Š [REDAKCE] nevěděl. O termínu akce se dověděl od Romana P [REDAKCE]. Sám měl při akci své vlastní oblečení, Oto B [REDAKCE] měl zapůjčenou uniformu agentury [REDAKCE], do které se převlékl na parkovišti. Sám byl vyzbrojen tonfou a škrtildem, když tyto zbraně obstaral Roman P [REDAKCE]. B [REDAKCE] byl vyzbrojen do špičky zabroušeným šroubovákem a motýlkovým nožem. Po zaparkování P [REDAKCE] zůstal v autě, on s

Pokračování

B. [redacted] šli do Obchodního domu [redacted], kde zaklepalí na prosklené dveře vrátnice. Vrátný jej znal ze služby, B. [redacted] nikoliv. Vrátný nebyl překvapen, že přišli, když v průběhu služby chodili i jiní pracovníci agentury do obchodního domu se vyspat, na záchod a podobně. Vrátný si sedl v průběhu rozhovoru ke stolu a seděl zády. Podle plánu měl udeřit sám strážného tonfou zezadu do hlavy, předal však tonfu B. [redacted]. S. [redacted] uvedl, že to byl obžalovaný B. [redacted] kdo udeřil tonfou strážného zezadu do hlavy. Předpoklad, že strážný upadne do bezvědomí nevyšel, naopak strážný se postavil a chtěl střílet ze své pistole. S. [redacted] uvedl, že v tu chvíli B. [redacted] vytáhl šroubovák a on jehlicí a začali ho bodat. B. [redacted] stačil vrátného zbavit pistole tak, že mu ji vykroutil nebo vykopl. Obžalovaný S. [redacted] uvedl, že vrátnému zasadil kolem deseti ran jehlicí, kolikrát zasáhl strážného B. [redacted] nevěděl. Vrátný nakonec upadl na zem, přestal se hýbat a vydával pouze chrčivé zvuky. Oto B. [redacted] pak odblokoval bezpečnostní zařízení, našel klíče od pokladny a odešel do horního patra. On sám pak přetáhl strážnému škrtidlo přes hlavu kolem krku a asi deset vteřin jej škrtil. Na místě byl ještě motýlkový nůž, který měl B. [redacted]. Tomu se ohnul zabroušený šroubovák při bodání, proto použil motýlkového nože. Tonfa byla již rovněž nepoužitelná, neboť se zlomila při úderu. Motýlkový nůž si vzal B. [redacted] sebou nahoru, šroubovák ležel někde na zemi, pistole ležela na stole, škrtidlo a jehlicí měl v kapse. Po použití škrtidla, kdy vrátný se již nehýbal, přešel přes vrátnici a čekal na B. [redacted] patnáct až dvacet minut. B. [redacted] se vrátil dolů s naplněnou taškou zavřenou na zip. Posbírali do té tašky zlomenou tonfu, ohnutý šroubovák, B. [redacted] vzal pistoli a náhradní zásobník z výstroje vrátného a odešli k autu, kde čekal P. [redacted]. Tašku dali do kufru. P. [redacted] ji otevřel, dal mu z ní asi 2.000,- Kč, cestou jej vysadil u stanice metra. Domů přijel asi v šest hodin ráno taxíkem. Za provedení akce mu přivezl Ivan V. [redacted] asi za týden odměnu v částce od 700.000,- Kč do 750.000,- Kč. Kolik peněz dostali ostatní, obžalovaný S. [redacted] nevěděl. Za tyto peníze koupil svému bratru vozidlo Ford Orion za částku okolo 200.000,- Kč, pro sebe spotřební elektroniku, oblečení a podobně, zbytek utratil na hracích automatech. Obžalovaný S. [redacted] trval na tom, že sám nebyl vyzbrojen bodlem, vyrobeným ze zabroušeného šroubováku, trval na tom, že měl pouze pletací jehlicí a škrtidlo. U hlavního líčení se obžalovaný S. [redacted] dále odvolával i na své výpovědi z přípravného řízení, kde uváděl, že obžalovaný B. [redacted] poškozeného strážného udeřil i pažbou pistole do hlavy. Tomuto tvrzení odpovídají nálezy při ohledání těla poškozeného, jak bude dále popsáno při rozboru znaleckého posudku z oboru soudního lékařství.

Obžalovaný Roman P. [redacted] uvedl, že se seznámil v průběhu roku 1992 s Ivanem V. [redacted], který měl v té době poměr s jeho sestrou. Vrábel mu nabídl práci v agentuře [redacted]. Jeho úkolem byla ostraha různých objektů. V říjnu 1992 nastoupil výkon základní vojenské služby, ze kterého se vrátil v květnu 1993. Po návratu z vojny se vrátil k práci v agentuře [redacted]. Když za ním V. [redacted] přišel s nabídkou vykrást trezor v Obchodním domě [redacted] protože potřeboval peníze, nabídku přijal. Jeho úkolem bylo odvézt Oto P. [redacted] a Jiřího S. [redacted] na [redacted] [redacted], když oba jmenovaní nemají řidičský průkaz a počkat na ně v autě. P. [redacted] uvedl, že celkem je vezl k

Pokračování

Obchodnímu domu [redacted] třikrát. Měl pokyn odvézt je vždy o víkendu v noci kolem 23,00 hod. Tušil, že to nic legálního nebude, ale neznal bližší okolnosti. Poslední třetí termín byl stanoven na 7.6.1993, kdy V [redacted] mu současně sdělil, že odjíždí s majitelem agentury Č [redacted] do Německa a předal mu klíče od vozidla. On opět odvezl B [redacted] a Š [redacted] na domluvené místo. Vrátili se z obchodního domu po dvaceti až třiceti minutách, do kufru vozidla dávali tašku a konstatovali, že tentokrát to vyšlo. On sám se na nic neptal. V [redacted] mu předem určil místo, kam má uložit peníze. V [redacted] přistavoval část domu, přičemž peníze uložil na smluvené místo v novostavbě. V [redacted] mu z těchto peněz zaplatil sjednanou odměnu, a to slíbených 50.000,- Kč se slovy, že ví, co se stalo a nemůže již couvnout. Obžalovaný P [redacted] popřel, že by zajišťoval při činu použité zbraně. Trval na tom, že jeho úkolem bylo pouze přivést a odvézt Oto B [redacted] a Jiřího Š [redacted]. Popřel, že by věděl o záměru usmrtit službu konajícího strážného, že by s tímto činem byl srozuměn. Trval na tom, že celkem ve třech případech odvezl B [redacted] a Š [redacted] k Obchodnímu domu [redacted], ve třetím případě dne 7.6.1993 čekal na B [redacted] se Š [redacted] před Obchodním domem [redacted] 20 až 30 minut. Po této době se vrátili B [redacted] se Š [redacted] z obchodního domu a nesli cestovní zavazadlo zelené barvy. Jednalo se o jeho kabelu, kterou si předtím od něj půjčil Ivan V [redacted]. Tašku uložili do kufru vozidla. S B [redacted] a Š [redacted] po činu nehovořil. Š [redacted] vysadil cestou, B [redacted] odvezl domů a cestovní tašku uložil v rozestavěném domě Ivana V [redacted] jak bylo domluveno. Následujícího dne mu Ivan V [redacted] u něj v bydlíšti předal finanční částku ve výši 50.000,- Kč za to, že podle dohody Š [redacted] a B [redacted] odvezl k obchodnímu domu.

Obžalovaný Ivan V [redacted] popřel, že by se dopustil jednání, které je mu vytýkáno pod bodem ad I./ obžaloby. Prohlásil, že nikdy nikoho neposílal do Obchodního domu [redacted] za účelem provedení loupeže. O tom, co se stalo v Obchodním domě [redacted] se dověděl až při svém návratu z Německa. O tom, kdo to měl udělat, se dověděl od Oto B [redacted] až někdy v září 1995. Neoznámil tuto skutečnost policii, neboť obžalovaný B [redacted] se mu rovněž svěřil s tím, že zastřelil Jaroslava P [redacted], měl tedy strach, aby nedopadl jako P [redacted]. Na těchto svých tvrzeních setrval i poté, co byl obeznámen s tvrzením obžalovaných B [redacted] a Š [redacted]. Reagoval na to tvrzením, že není pravdou, že by byl hlavou ostatních obžalovaných, že by organizoval a řídil jejich činnost. Nemusel nikomu obstarávat číselný kód zabezpečovacího zařízení v obchodním domě, neboť tento kód byl zapsán v knize ve vrátnici a každý jej znal, nemusel dále obstarávat uniformy, když uniformu agentury měl každý zaměstnanec. Výpovědi obžalovaných označil za mstu, zejména obžalovaného P [redacted] který byl odsouzen Okresním soudem v Kolíně za přechovávání trhavin a vinu za to dává jemu. Popřel, že by převzal nějaké peníze, pocházející z obchodního domu a vyplácel dalším třem obžalovaným podíly.

Kromě výpovědí obžalovaných k důkazu byli vyslechnuti svědci.

Svědék Ing. Jan M [redacted] pracoval v budově Obchodního domu [redacted] jako vrátný [redacted] který sídlí ve stejné budově. Behem noci, ve které došlo k usmrcení strážného D [redacted] a odcizení tržeb z trezoru obchodního

Pokračování

domu, Ing. M. [redacted] nic nezaregistroval. V ranních hodinách však to byl on, kdo našel zavražděného strážného, učinil oznámení a přivolal policii.

Svědčyně Jiřina D. [redacted] byla zaměstnána jako jedna ze tří hlavních pokladních obchodního domu. V době, kdy se stala událost, pracovala a střídala se v hlavní pokladně se Sylvíí S. [redacted], dříve S. [redacted], třetí pokladní byla na dovolené. Svědkyně uvedla, že při své práci spolupracovaly s pracovníky ochranné služby. Stávalo se, že i během dne odjížděly za doprovodu příslušníků bezpečnostní agentury do banky s anebo pro peníze. Tržby se počítaly večer, kdy pokladní se spočítáním tržby končila vždy kolem 23,00 hod. a poté ji ochranná služba odvezla služebním vozidlem do bydliště. Tržby se odváděly každý den tak, že ráno se odvezla do banky tržba z předchozího dne, která zůstala přes noc v trezoru Obchodního domu [redacted]. V pondělí dopoledne se odevzdávala v bance tržba za pátek, sobotu a neděli. Po uzamčení trezoru klíči pokladní opouštěla obchodní dům, přičemž klíče k trezoru se dávaly na vrátnici. Kancelář je zabezpečena nějakou signalizací, ale jak se signalizace ovládá, svědkyně nevěděla.

Druhá hlavní pokladní svědkyně Sylvia S. [redacted] uvedla, že měla za úkol vyčíslit celkovou částku, která byla odcizena z trezoru obchodního domu. Celkovou škodu vyčíslila na částku 3.108.620,- Kč. Svědkyně uvedla, že k trezoru se používal jeden klíč, který po skončení směny se vkládal do obálky, která se zalepila, přelepila, podepsala a odevzdala se při odchodu vrátnému. K trezoru byl k dispozici ještě další klíč, který se nacházel podle svědkyně zřejmě ve vrátnici. V místnosti pokladny přes den byla elektronická ochrana. Po opuštění pokladny však nebyla zapínána elektronická ochrana místnosti. Sylvia S. [redacted] stejně jako Jiřina D. [redacted], o fungování elektronické ochrany v době jejich nepřítomnosti nic nevěděla. Svědkyně uvedla, že znala některé příslušníky bezpečnostní služby, například z cest do banky, které byly konány vždy za přítomnosti členů bezpečnostní agentury. Pokud pokladní něco potřebovaly po příslušnících bezpečnostní agentury, obracely se podle svědkyně na pana Částku, což byl šéf agentury, či na jeho zástupce Ivana V. [redacted].

Svěděk Milan F. [redacted], ředitel Obchodního domu [redacted], popsal ve své výpovědi působení bezpečnostní agentury [redacted] při ostraze obchodního domu a vypovídal i o činnosti obžalovaného Ivana V. [redacted] jako provozního ředitele agentury. Zmínil se také o vnitřním chodu obchodního domu. Ve své výpovědi potvrdil svědkyni S. [redacted] vyčíslenou škodu, vzniklou odcizením peněz z trezoru obchodního domu, ve výši 3.108.620,- Kč. Svědek uvedl, že na jednotlivých patrech obchodního domu bylo bezpečnostní zařízení, které pokud by došlo k nějakému pohybu na jednotlivých patrech, by vydalo signál. Elektronické zařízení se uvádělo do provozu po opuštění všech pracovníků pracoviště. Bezpečnostní zařízení dával do provozu pracovník úklidové služby. Kód signalizačního zařízení znal strážný, který mohl signalizační zařízení vypnout. Ráno pak přicházel technik, podíval se na záznamové zařízení, ze kterého mohl zjistit, zda v noci došlo k narušení prostoru. Kódy se měnily podle svědka několikrát do roka. Kód znali vrátní, šéf firmy pan Č. [redacted] a také Ivan V. [redacted]. Svědek uvedl, že s Ivanem V. [redacted] se služebně stýkal, když V. [redacted] měl titul provozního

Pokračování

ředitele agentury [redacted] a dále jednal s majitelem agentury Františkem Č. [redacted]. Pohyb peněz při odvádění tržeb měla na starost hlavní pokladní, v té době to byla Sylvia S. [redacted], nyní S. [redacted]. Bezpečnostní pracovníci měli přesně stanoveny, v jakých hodinách si mají přijíždět pro tržby.

Svěděk František Č. [redacted], majitel bezpečnostní agentury [redacted] uvedl, že jeho agentura byla založena 1.1.1991. Postupně se stali zaměstnanci této agentury v uvedeném pořadí Ivan V. [redacted], Roman P. [redacted], Jiří Š. [redacted] a Oto B. [redacted]. Ivan V. [redacted] nastoupil k ostraze Obchodního domu [redacted] jako strážný, postupně začal vykonávat zodpovědnější funkce, až dostal na starost samostatně ostrahu Obchodního domu [redacted]. Později se staral i o rozdělování služeb v rámci celé agentury i v jiných strážných objektech. O tom, který strážný měl vykonávat službu v obchodním domě tedy rozhodoval Ivan V. [redacted], který vyhotovoval rozpisy s předstihem vždy minimálně na 14 dnů, většinou však na celý měsíc. Pokud bylo nutné provést ještě po vypracování rozpisu výměnu služby mezi jednotlivými strážnými, museli strážní toto rovněž hlásit Ivanu V. [redacted]. V agentuře pracovali i příbuzní Ivana V. [redacted], a to jeho švagr Roman P. [redacted] a občas sloužil i V. [redacted] otec. V tomto případě se však nejednalo o stálého pracovníka agentury, ale o zaměstnance příležitostného. Ivan V. [redacted] měl v pracovních povinnostech starost o výstroj pracovníků agentury. Roman P. [redacted] pracoval u agentury jako strážný, vykonával svou práci i v Obchodním domě [redacted] a nějakou dobu jezdil autem. Ivan V. [redacted] dále přivedl do agentury také Oto B. [redacted]. V době, kdy byla spáchána vražda v Obchodním domě [redacted], byl ve společnosti Ivana V. [redacted] na služební cestě v Německu, kdy vezl pancéřovým vozem zlato. O termínu cesty věděli asi týden dopředu. Pokud jde o služby jednotlivých strážných v Obchodním domě [redacted] neměl přehled o konkrétních rozpisech služeb, když toto bylo mimo okruh jeho povinností, kterými se v rámci agentury zabýval. Svědek dále uvedl, že v době vraždy v Obchodním domě [redacted] strážní nosili identifikační karty, když každý měl své osobní číslo. Vozidla agentury, kromě dvou Formanů, byla označena velkými zlatými znaky. Svědek dále doplnil, že byl velmi překvapen poznatkem, které získal později, když například Michal H. [redacted] mu sdělil, že Ivan V. [redacted] připravoval přepadení a únos jeho dcery v době, kdy poveze výplaty a další akce. Byl tím překvapen, neboť V. [redacted] dříve absolutně důvěřoval. Dále svědek potvrdil, že s Ivanem V. [redacted] hovořil o koupi nějakého pozemku v [redacted]. V. [redacted] jej informoval, že má možnost sehnat pozemek za částku 400.000,- Kč, že se jedná o peníze, které někdo půjčil nějakému muži a on nemá možnost mu je vrátit. S V. [redacted] o této záležitosti jednal asi dvakrát, ale nakonec neprojevil zájem o koupi, cena se mu zdála nereálně nízká a v té době neměl možnost 400.000,- Kč zaplatit, když se jednalo o příliš velkou investici.

Svědkyně Vlasta Š. [redacted], matka obžalovaného Jiřího Š. [redacted] se ve své výpovědi zmínila o nákupu spotřební elektroniky. Vypovídala pouze v přípravném řízení, u hlavního líčení jako matka obžalovaného Jiřího Š. [redacted] vypovídat odmítla, její výpověď byla proto podle § 211 odst. 3 tr.ř. čtena. Potvrdila, že její syn Jiří Š. [redacted] nastoupil do zaměstnání k bezpečnostní

Pokračování

agentuře [REDAKCE], u níž již pracoval jeho bratr Jaromír Š[REDAKCE]. Svědkyně potvrdila návštěvu Ivana V[REDAKCE], kterého osobně zná, ve svém bydlíšti v [REDAKCE] koncem května roku 1993. S ním byl ještě jeden muž, kterého zná pod přezdívkou S[REDAKCE] (přezdívkou Romana P[REDAKCE]), o němž ví, že je švagrem Ivana V[REDAKCE]. Svědkyně pak tvrdila, že sama zakoupila do domácnosti spotřební elektroniku, jako televizor Gold Star, videorekordér Panasonic, lednici s mrazničkou Calex a pračku. Věci nakoupila po zrušení životních pojištění na dceru Radku a syna Jiřího, přičemž za obě pojistky jí bylo vyplaceno 40.000,- Kč. Po seznámení s výpovědí jejího syna obžalovaného Jiřího Š[REDAKCE], který potvrdil, že zmíněné věci zakoupil on z peněz získaných v Obchodním domě [REDAKCE], se vyjádřila bez bližšího vysvětlení, že je to "blbost" s tím, že doklady k výše uvedeným věcem doma již nemá. Potvrdila také, že její syn Jaromír vlastnil osobní motorové vozidlo Ford Orion, které zakoupil v autobazaru za částku 160.000,- Kč a po havárii prodal za 70.000,- Kč. Peníze mu měl zapůjčit její bratr Ing. Jaromír P[REDAKCE]. Na výpověď obžalovaného Jiřího Š[REDAKCE], který tvrdil, že finanční částku ve výši 160.000,- Kč dal on svému bratru Jaromírovi z peněz pocházejících z vraždy a krádeže v Obchodním domě [REDAKCE] uvedla, že to není pravda, a že neví, proč její syn takto vypovídá.

Svědék Ing. Jaromír P[REDAKCE] u hlavního líčení nevypovídal ve věci svého synovce obžalovaného Jiřího Š[REDAKCE]. Jeho výpověď byla za podmínek § 211 odst. 3 tr.ř. přečtena. Svědek uvedl, že je bratrem Vlasty Š[REDAKCE]. Dříve se velmi často navštěvovali, nyní se návštěvy omezily na jednu či dvě za rok. Svědek připustil, že své sestře od roku 1989 nebo 1990 občas finančně vypomáhal, když jí zasílal v různých časových obdobích peníze v částce od 5.000,- Kč do 30.000,- Kč. Na vrácení peněz netrval, dohromady rodině Š[REDAKCE] mohl zapůjčit finanční částku okolo 100.000,- Kč. Rozhodně však popřel, že by svému synovci Jaromírovi Š[REDAKCE] zapůjčil na zakoupení osobního motorového vozidla větší finanční částku. Upřesnil, že pokud rodina Š[REDAKCE] jej žádala o peníze, nikdy mu neříkala důvod půjčky, o peníze si řekla vždy pouze jeho sestra Vlasta Š[REDAKCE], přičemž nejvyšší částku, kterou jí najednou poskytl, stanovil na 30.000,- Kč. Peníze jí poskytoval ze svého spořicího účtu u České spořitelny v Turnově a z peněz, které měl doma. Uvedl, že sám je svobodný, měl slušný finanční příjem, takže mohl a chtěl vypomoci své sestře, která se rozešla s manželem a v podstatě sama vychovávala tři děti.

Svědkové Michal H[REDAKCE] a Petra H[REDAKCE] bez oprávnění odmítli vypovídat před soudem. Jejich výpovědi byly proto podle § 211 odst. 2 písm. b) tr.ř. u hlavního líčení přečteny.

Svědék Michal H[REDAKCE] uvedl, že zná Ivana V[REDAKCE], se kterým se seznámil prostřednictvím svého známého Romana P[REDAKCE]. Stýkali se častěji. V[REDAKCE] vystupoval vždy jako "člověk velice solventní, pokaždé chodil jinak oblečen, podle mého názoru hrál takového frajera". Svědek se zmínil o tom, že V[REDAKCE] mu opatřil služební vizitku agentury [REDAKCE] na jméno Václav A[REDAKCE]. Vysvětloval mu, že za použití vizitky by se dala odcizit tržba z hotelu [REDAKCE]. Žádal, aby se oblékl do kompletní uniformy agentury [REDAKCE], vzal si jmenovku a jako pracovník agentury měl z hotelu odnést tržbu ještě před tím, než by V[REDAKCE]

Pokračování

o několik hodin později zcela oficiálně přijel pro tržbu s Františkem Č. [redacted], za to mu slíbil určitý finanční podíl. Svědek uvedl, že se odmítl takovéto akce zúčastnit. Dále po něm V. [redacted] žádal, aby společně s Milanem Ch. [redacted] přepadli v bytě dceru majitele firmy [redacted] Lenku Č. [redacted] a to v době, kdy V. [redacted] sám bude na dovolené. Cílem bylo odcizit z bytu starožitnosti a peníze z tržeb. I tuto akci odmítl. Zmínil se o tom, že Ivan V. [redacted] chodil ozbrojen střelnými zbraněmi, a to Škorpionem a dále nosíval v igelitové tašce krátký revolver, jehož typ ani značku svědek neznal. Tyto zbraně sebou nosil i při návštěvách v bydlišti svědka. Michal H. [redacted] popřel, že by B. [redacted] někdy předával tašku s revolverem s tím, že mu zbraň posílá V. [redacted]. Tvrdil, že B. [redacted] sice mohl získat zbraň u něj doma, ale přímo od V. [redacted], nikoliv jeho prostřednictvím a pokud tvrdí, že tašku se zbraní mu měl předat on, mohl to odvodit z toho, že to bylo u něj doma, či že u předání zbraně byl. Svědek uvedl, že si však na tuto skutečnost nevzpomíná.

Svědce Petra H. [redacted] uvedla, že s Ivanem V. [redacted] se seznámila na jaře 1994. Od února roku 1995 do září téhož roku u ní Ivan V. [redacted] bydlel, poté se odstěhoval zpět do svého bydliště v [redacted], když jej její otec Jiří H. [redacted] vyhodil. Důvod mělo být to, že Ivan V. [redacted] začal tahat jejího bratra Michala H. [redacted] do různých podivných akcí, jako odcizení tržby z hotelu [redacted] a podobně. Dále měl V. [redacted] vymýšlet akce s různými tiskopisy, týkající se výběrů z cizích peněžních kont. Vztah V. [redacted] a B. [redacted] dokumentovala svědkyně tím, když popsala situaci, kdy Ivan V. [redacted] se rozhodl potrestat jednoho jejího známého. Přivezl sebou B. [redacted] ten vystoupil z vozidla řízeného V. [redacted] a na ulici jejího známého zmlátil. Svědkyně potvrdila, že kromě B. [redacted] se V. [redacted] stýkal i s Milanem Ch. [redacted]. Dále potvrdila, že ve společnosti Ivana V. [redacted] se zúčastnila i několika schůzek v prostoru benzínové čerpací stanice firmy Agip v Praze. Na tyto schůzky jezdil Ivan V. [redacted] aby se setkal s jistým Mirkem z Litoměřic. Mirek sem jezdil svým vozidlem Škoda Felicia vínové barvy s Litoměřickou SPZ. V jednom případě na takovéto schůzce byl také Milan Ch. [redacted]. Jaký byl důvod těchto schůzek svědkyně nevěděla. Pokud jí byly v přípravném řízení předloženy fotografie v počtu deseti kusů, opakovaně jako Mirka z [redacted] označila Miroslava M. [redacted]. Dále uvedla, že Ivan V. [redacted] vlastnil střelné zbraně, a to Škorpion a dále revolver černohnědé barvy, který půjčoval B. [redacted]. V. [redacted] hovořil o tom, že agentura [redacted] se zabývá i vymáháním dluhů, o žádném konkrétním případě však nevěděla. Stejně jako Michal H. [redacted] svědkyně uvedla, že V. [redacted] měl autoritu mezi ostatními, kteří mu říkali přezdívkou "tatko".

Z výpovědi JUDr. Lucie H. [redacted], která byla za podmínek § 211 odst. 1 tr.ř. čtena, bylo potvrzeno, že František Č. [redacted] v termínu kolem 7.6.1993 pro ní převážel zlato do Německa a zpět, když druhý den po návratu se u ní zastavil s fakturami za převoz a v této souvislosti jí sdělil, že den předtím došlo k vraždě vrátného v Obchodním domě [redacted], který měl být jeho zaměstnancem, přičemž z toho byl silně citově rozrušen. Vysvětlila, že Č. [redacted] jako ředitel agentury se sám účastnil transportu zlata vždy s dalším zaměstnancem agentury. V některých případech před ní zaznělo i jméno Ivana V. [redacted], kterého však blíže neznala.

Pokračování

Zranění poškozeného Josefa D. byla předmětem zkoumání znalců z oboru zdravotnictví, odvetvi soudního lékařství. Znalci Prof. MUDr. Jiří Štefan, DrSc. a Doc. MUDr. Přemysl Klír, CSc. vypracovali znalecký posudek, jehož závěry přednesl u hlavního líčení znalec Prof. Štefan. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že při pitvě zemřelého Josefa D. byla zjištěna poranění různého charakteru, která znalci rozdělili do pěti skupin:

- 1/ Poranění vzniklá ostrým, hrotnatým předmětem, např. nožem, který ve směru své dlouhé osy pronikl do těla, přičemž se na vzniku a na tvaru dučeje rány podílelo též ostří ploché čepele předmětu. Poranění pronikající do tělních dutin byla způsobena velkou silou. Jednalo se o bodnou ránu krku vlevo pronikající do podkoží, bodnou ránu krku vlevo za kývačem hlavy, pronikající zleva vpravo do krajiny štítné žlázy, bodnou ránu v krajině levého ramene za kostí klíční pronikající do svalstva, bodnou ránu v krajině levé kosti klíční, pronikající ke střední čáře těla druhým žebrem do dutiny hrudní, bodnou ránu nad jamkou podpažní vlevo, pronikající zepředu dozadu ke střední čáře těla do svalstva, bodné rány přední stěny hrudní uprostřed (nejméně osm), pronikající mezi žebními svaly a třetím žebrem do dutiny hrudní, do pravé plíce (3), osrdečníkem (4), do srdce (2), bodné rány levé strany hrudníku (5) a břicha (1), pronikající do dutiny hrudní a břišní, bránicí (3) do jater (3), velkou předstěnou (1) do tenkého střeva (1), bodné rány pravé strany krku (2) pronikající do svalstva.
- 2/ Bodné rány s úzkou dučejí, kruhového průřezu o malém průměru vznikly podlouhlým předmětem, kruhového průřezu o průměru cca 4 mm, který opakovaně pronikl do těla poškozeného. Bodné rány pronikající do tělních dutin vznikly velkou intenzitou. Jednalo se o bodné rány pravé strany hrudníku a zad (15), pronikající do dutiny hrudní (6) a bránice, bodnou ránu nad levou prsní bradavkou, pronikající do svalstva, bodné rány stěny břišní (25), z nichž některé pronikají do dutiny břišní a jater (8) a k páteři.
- 3/ Tržnězhmožděné rány v krajině temenní způsobené tupým předmětem obdélníkového tvaru. Tyto rány pronikaly až na kost (7) a do podkoží (1), dále byly nalezeny krevní výrony v měkkých pokrývkách lebničních, drobné vpáčené zlomeniny klenby lebniční v krajině temenní, krevní výrony v omozečnicích, krevní výrony na sliznici horního i dolního rtu, krevní výron na víčkách levého oka, kožní oděrky na nose, na víčkách levého oka, na bradě, krku a hrudníku. Dále byla zjištěna krev v dutině hrudní a krev v dutině břišní. Tržnězhmožděné rány na hlavě byly způsobeny údery tupým předmětem o nepříliš velké ploše. Vpáčené zlomeniny klenby lebniční způsobil předmět obdélníkového tvaru velkou silou. Krevní výrony na víčkách levého oka i na sliznici rtu vznikly působením tupého násilí např. úderem pěstí.
- 4/ Rýha od škrtilidla na krku vznikla zatažením úzkého, tenkého škrtilidla, např. struny, lanka a podobně, dosti velkou silou.
- 5/ Řezné rány na rukou. Šlo o řeznou ránu prostředníku levé ruky, pronikající do podkoží, povrchní řeznou ranku posledního

Pokračování

článek ukazováku levé ruky, povrchní řezné ranky (2) pravého zápěstí, pronikající do podkoží, zcela povrchní řezné ranky pravého zápěstí a řezná rána pravého předloktí, pronikající do podkoží. Řezné rány nastaly malým tlakem a tahem ostrého předmětu po povrchu kůže.

Fyzický stav zemřelého Josefa D. [redacted] byl přiměřený jeho věku a při pitvě nebyly shledány takové chorobné změny, které by s příčinou smrti poškozeného souvisely nebo se podílely. Podle posmrtných změn zjištěných při pitvě a zejména na místě nálezu poškozeného bylo možno usoudit, že smrt nastala dne 7.6.1993 přibližně ve 02,00 až 03,00 hod. ráno. Bezprostřední příčinou smrti Josefa D. [redacted] bylo vykrvácení při mnohočetných bodných ranách do krku, hrudníku a břicha. Při útoku na poškozeného působilo násilí z různých stran a pod různými úhly, a to zepředu, ze stran, zezadu i shora. Četná poranění byla způsobena velkou intenzitou. Vzhledem k četnosti poranění i jejich rozdílné vitální reakci bylo možno usoudit, že zranění nevznikla najednou, ale postupně. Některé bodné rány v krajině břicha vpravo nejevily vitální reakci. Přesnou dobu trvání útoku s ohledem na to, že nebylo možno vyjádřit se k pořadí vzniku jednotlivých úrazových změn, nelze stanovit. Po vzniku poranění nebylo možno smrt poškozeného ani včasnou odbornou lékařskou pomocí odvrátit. V krvi zemřelého nebyla prokázána přítomnost alkoholu ani jiných toxických látek.

U hlavního líčení Prof. Štefan upřesnil, že na těle poškozeného bylo nalezeno 21 bodných ran, odpovídajících použití nože a 41 ran způsobených dlouhým, úzkým předmětem kulatého průřezu. Dále znalec upřesnil, že smrtícím nástrojem byl nůž, který vyvolal krvácení. Bodné rány způsobené úzkým tenkým předmětem, nevedly bezprostředně ke smrti poškozeného, mohly by však vyvolat komplikace, především infekční, např. v podobě hnisavého zánětu pobřišnice. Bezprostřední příčinou smrti bylo vykrvácení při mnohočetných bodných ranách krku, hrudníku a břicha, přičemž však nelze vyloučit, že při vzniku smrti mohlo spolupůsobit i škracení. Pokud jde o rány na hlavě, s ohledem na to, že vznikla vpáčení zlomenin klenby lební, mohla tato poranění vést v budoucnu rovněž ke smrti, dříve však nastala smrt z jiných příčin, a to vykrvácením.

V doplňku znaleckého posudku se pak znalec Prof. Štefan písemně vyjádřil tak, že motýlkovým nožem a kovovým předmětem kruhovitěho tvaru, které byly zajištěny v rybníku v obci [redacted] mohla být způsobena zranění, která vedla ke smrti poškozeného Josefa D. [redacted]. Předložený nůž s ostrým dlouhým asi 10 cm a šířkou při rukojeti 1,4 cm s čepelí rozšiřující se od ostré špičky do vzdálenosti 1,5 cm od hrotu a odtud pak směrem k rukojeti 1,2 cm široké, je jednobřitým nástrojem, kterým vznik bodných ran krku, ramene, hrudníku a břicha, vzhledem k charakteru těchto bodných ran, lze velmi dobře vysvětlit. Dále předložený kovový předmět, připomínající šroubovák bez rukojeti je 21 cm dlouhý, kruhového průměru, přibližně 0,5 cm velkého. Tímto předmětem lze velmi dobře vysvětlit bodné rány pravé strany hrudníku a zad a stěny břišní. Takováto zranění byl způsobilý zapříčinit i jiný nástroj, například jehlice přibližně stejného průměru kruhovitěho tvaru. Tržnězhmožděné rány na hlavě, vzniklé

Pokračování

opakovaným úderem tupého předmětu o menší ploše jsou vysvětlitelné jako následek úderu tonfou, stejně tak jako úderem pažbičkou pistole. Tam, kde došlo současně k obdélníkovým oblomeninám lebky, svědčí to o působení pažbičky zbraně.

V průběhu přípravného řízení byla provedena prověrka výpovědi obžalovaného Oto B. [redacted], jejíž obsah zachytil jednak protokol o prověrce výpovědi založený na č.l. 820-824 a dále byla pořízena fotodokumentace a videodokumentace. Uvedená prověrka výpovědi se uskutečnila v obci [redacted] u rybníka. Obžalovaný B. [redacted] uvedl, že ukáže místa, kde odhodil věci strážného z Obchodního domu [redacted]. Na břehu rybníka obžalovaný B. [redacted] znázornil místo, ze kterého hodil věci do vody. Uvedl, že do rybníka hodil dva nože, dále pistoli ČZ a motýlkový nůž. V druhém rybníku pak by se měl nacházet japonský nůž značky SOG, ke kterému by měla být přidráťována peněženka a občanský průkaz Martina S. [redacted]. V prvním rybníku podle B. [redacted] měla být pistole a nůž použitý v Obchodním domě [redacted] a dva nože z vraždy RSDr. B. [redacted]. Dále by tam měly být řetízky a zámky z výplatních sáček z Obchodního domu [redacted] a kovová část bodla použitá tamtéž Jiřím Š. [redacted]. V druhém rybníku 15 až 20 metrů od břehu by měl být nůž SOG přidráťovaný k peněženke a občanskému průkazu Martina S. [redacted]. V další části prověrky se vyjadřoval k ostatním bodům obžaloby. Obžalovaný B. [redacted] dále ukázal v přípravném řízení odstavné parkoviště nacházející se na pravé straně ve směru na obec [redacted], kde vpravo je fotbalové hřiště. Uváděl, že na tomto parkovišti se převlékal do uniformy bezpečnostní agentury [redacted], Roman P. [redacted] jej zde vyzbrojil tonfou a motýlkovým nožem, vysvětlil mu jeho úkol, když poté nasedli do firemního vozidla Škoda Forman a odjeli směrem do [redacted]. Po činu se opět zastavili na tomto parkovišti, on sám se převlékl z uniformy do civilních šatů. Ponechal si motýlkový nůž a pistoli ČZ, kterou odebral strážnému a tyto věci později hodil, jak v dřívějším průběhu rekonstrukce ukázal, do rybníka. Fotodokumentace z nálezu těchto předmětů je založena na č.l. 1017-1021, kdy byla nalezena pistole ČZ ráže 9 mm, výrobního čísla M-8012, řetízky s visacími zámky, motýlkový nůž a dále byl nalezen zašpičatělý kus drátu, když se patrně jednalo o ono bodlo, použité při usmrcování poškozeného D. [redacted]. Obžalovaný se zmínil i o dalších věcech naházených do rybníka, přičemž zde byl skutečně nalezen další nůž, ke kterému byla drátem připevněna peněženka, o níž obžalovaný prohlašoval, že se jedná o peněženku Martina S. [redacted].

Dále byla v přípravném řízení provedena rekonstrukce usmrcení Josefa D. [redacted] a odcizení peněz z Obchodního domu [redacted] ze které byla rovněž pořízena fotodokumentace a videodokumentace. Před započatím rekonstrukce obžalovaný B. [redacted] prohlásil, že chce uvést na pravou míru některé skutečnosti, o kterých dříve vypovídal nepřesně. Uvedl, že se mu v [redacted] zmínil o tom, že Š. [redacted] zmizel, proto původně v přípravném řízení se snažil vinu na zavraždění D. [redacted] připsat Š. [redacted]. Ve skutečnosti to podle B. [redacted] bylo tak, že P. [redacted] rozhodl o zlikvidování Š. [redacted], protože ten znal Š. [redacted]. Zda rozhodnutí o usmrcení bylo nápadem Š. [redacted], či zda ten jednal na pokyn v [redacted] který celou akci v podstatě připravil a zorganizoval, obžalovaný nevěděl. K vlastní rekonstrukci pak uvedl, že přijeli vozidlem Škoda Forman agentury [redacted] řízeným P. [redacted] a

Pokračování

vešli do budovy obchodního domu. Navázali kontakt s vrátným D [redacted]. Ten byl ochoten pustit je dál, sdělil jim však, že je musí zapsat do knihy. Š [redacted], který měl D [redacted] zneškodnit, mu podal do ruky tonfu, on ji oběma rukama uchopil za konec a prudce vrátného uhodil do zadní části hlavy. Tonfa se mu zlomila na dvě části. Vrátný neztratil vědomí, snažil se zvednout. On jej chytil tzv. "do kravaty" pravou rukou a levou rukou mu bránil ve vytažení pistole, kterou měl vrátný v levém podpažním pouzdru. V tu chvíli přiskočil Š [redacted] a bodlem jej bodnul dvakrát po zápřahu do hrudi. Vrátný je potom vytlačil ven z vrátnice, v pokleku vytáhl pistoli, on sám mu však zbraň z ruky vykopnul, poté vytáhl svůj motýlkový nůž a několikrát jej bodl do krku. Strážnému tekla krev. Poté již ležícího vrátného oba uchopili, zatáhli ho zpět do vrátnice. Š [redacted] poklekl k ležícímu vrátnému a několikrát jej bodlem znova bodnul do hrudníku. On sám pak motýlkovým nožem rozřezal plátěný pytlík, který vzal ze skříňky, podle pokynů P [redacted] vyřadil alarm kódem 1,2,3,4 a ENTER, poté uchopil kabelu na peníze a vyšel do třetího poschodí. Zde pomocí klíčů odemkl mříž, poté vstupní dveře do místnosti pokladny a klíči odemkl trezor. Zde z nákupních košíků bral jednotlivé pytlíky s penězi a dával je do připravené kabely. Chtěl ještě otevřít horní zamčenou přihrádku trezoru. Zjistil, že při otevřených dveřích trezoru nejdou klíče vytáhnout, proto klíč v zámku ulomil, dalším klíčem odemkl horní přihrádku, ve které byl další pytlík s penězi. S kabelou s penězi sešel dolů do vrátnice. Š [redacted] byl nad vrátným skloněný. Všiml si, že jeho motýlkovým nožem řezal D [redacted] tepny na zápěstích levé i pravé ruky. Š [redacted] schovával přinesené škrtidlo, neviděl však, že by škrtidlo použil. Pistole vrátného ležela na stole, odtud ji vzal k sobě. Dále ještě ze zásobníku z opasku vrátného vzal jeden zásobník. Po kontrole, zda vrátný něco nezapsal do knihy, místnost vrátnice opustili. Společně nesli tašku, vyšli z vrátnice, kde čekal P [redacted] s vozidlem. Kabelu s penězi dali do kufru, stejně jako zbytky zlomené tonfy a bodlo. P [redacted] řekli, že je to hotové a že vrátný tam zůstal. Š [redacted] pak někde [redacted] vystoupil, jeho dovezl P [redacted] na parkoviště do [redacted], kde se z uniformy převlékl. Vzal si pistoli a motýlkový nůž, přičemž cestou ke svému bydlišti je zahodil do rybníka. Obžalovaný B [redacted] se vyjádřil tak, že usmrcení vrátného bylo předmětem dohody mezi ním, P [redacted] a Š [redacted], když vše zorganizoval V [redacted], který s ohledem na svou funkci znal všechny potřebné informace pro uskutečnění akce.

Rovněž s obžalovaným Jiřím Š [redacted] byla provedena rekonstrukce. Š [redacted] uvedl, že přijel vozidlem řízeným P [redacted] ve společnosti B [redacted]. Vyzbrojení byli nástroji, které opatřil podle dohody P [redacted]. Na místo přijeli v termínu, který stanovil V [redacted], když bylo dohodnuto, že provedou fyzickou likvidaci službu konajícího vrátného a odcizí peníze z trezoru. Podle P [redacted] vše zařídil a upřesnil V [redacted] který znal pracovníce obchodního domu a věděl, v kterých dnech je zde uloženo více peněz. Likvidaci vrátného si jako podmínku stanovil V [redacted], který měl strach, že by je vrátný mohl v kritickou chvíli poznat. Po příjezdu na místo P [redacted] zůstal ve vozidle, on s B [redacted] se vydali směrem k zadnímu vchodu Obchodního domu [redacted]. Š [redacted] uvedl, že byl vyzbrojen tonfou, zavěšenou na opasku, v levé náprsní kapse bundy měl uschováno bodlo a v pravé

Pokračování

kapse bundy škrtidlo. B. měl pod bundou za pasem kalhot uschován motýlkový nůž a v pravé kapse bundy měl uschován šroubovák s hrotem zabroušeným do špičky. Po zaklepání jim otevřel vrátný, ve kterém poznal Josefa D. D. sdělil, že je V. posílá pro nějaké papíry. D. je pustil dál. Posadil se do prostoru vrátnice, kde pod oknem měl zapnutý televizor, který sledoval. Oni dva stáli za ním, vrátný k nim byl otočen zády. Podle původní dohody měl on sám udeřit D. tonfou do hlavy, jelikož však neměl v tu chvíli dost odvahy, podal tonfu B. Ten ji uchopil do obou horních končetin, napřáhl se a tonfou udeřil sedícího D. zezadu do hlavy. D. upadl na zem, nezůstal však ležet, postavil se, učinil pohyb, jakoby jej chtěl napadnout. On sám pak z vnitřní levé náprsní kapsy vytáhl bodlo a několikrát D. bodl do oblasti břicha. Ve stejnou chvíli zaútočil na D. i B. a šroubovákem zabroušeným do špičky začal bodat D. do levého boku a zad. D. se podařilo z podpažního pouzdra vytáhnout pistoli, B. mu však zbraň z ruky vzal, uchopil ji za hlaveň a pažbičkou začal D. bít do různých částí hlavy. Po těchto ranách D. klesl na kolena, B. vytáhl motýlkový nůž a opakovaně bodal D. do zad a levého boku. D. upadl na zem, B. pak odešel do vyššího patra k trezoru. Odkud vzal klíče a jakým způsobem vypnul alarm, obžalovaný Š. nevěděl. Sám kód zabezpečovacího zařízení neznal, vyjádřil se tak, že B. kód musel znát od F. anebo od V. Po odchodu B. on sám vytáhl z pravé kapsy bundy škrtidlo, klekl si k ležícímu D., omotal mu strunu kolem krku a krátce jej škrtil. Po deseti minutách uviděl přicházet B., který v ruce nesl sportovní kabelu. Ve vrátnici sebrali dvě části zlomené tonfy, zhasli světlo, společně uchopili tašku a odešli ven k autu, se kterým parkoval před vchodem F. Tašku s penězi dali do kufru, nasedli do vozidla a odjeli. Věci a peníze odvezl F. s B. Druhý den za ním přijel J., žádal jej o vydání odevních svršků s tím, že věci musí zničit, aby nezůstaly žádné stopy. Asi týden po celé akci jej pak navštívil Ivan V. a předal mu v igelitové tašce bankovky různých hodnot, v celkové částce 700.000,- Kč, kdy mu řekl, že jde o jeho podíl za akci v Obchodním domě .

Obě verze událostí, jak ji vylíčil obžalovaný B. a poté obžalovaný Š., se v podstatě neliší. Obžalovaný Š. rozhodně popíral, že by D. přerezával žíly na zápěstích, připustil však na druhé straně, aniž by to kdokoliv jiný viděl, že strážného škrtil připraveným kovovým škrtidlem. Obžalovaný B. sice viděl manipulaci Š. na zápěstích poškozeného, podle znaleckého posudku se však jednalo pouze o povrchní řezné ranky, které nastaly malým tlakem a tahem ostrého předmětu po povrchu kůže. Není vyloučeno, že takováto poranění mohla vzniknout při obraně poškozeného. Obžalovaný Jiří Š. dále popisoval skutečnost, že kromě útoku tonfou na hlavu poškozeného, kam směřoval jeden úder, poškozený inkasoval několik úderů pažbičkou pistole. Obžalovaný B. ranách pažbou pistole do hlavy sice nehovořil, ale popis událostí ze strany Š. odpovídá tomu, co konstatuje znalecký posudek, když hovoří o vpáčených zlomeninách klenby lebni, způsobených předmětem obdélníkového tvaru, a to velkou silou, přičemž tato zranění

Pokračování

odpovídají působení pažbičky zbraně. Obě verze se liší pouze v detailech, přičemž oba obžalovaní se shodli na tom, že celou akci zorganizoval V. [redacted] který rozhodl i o termínu konání akce. P. [redacted] je přivezl a odvezl do obchodního domu, převzal peníze a následujícího dne se podílel na zahlazování stop. Všem bylo jasné, že je nutno službu konajícího vrátného zabít, neboť jim hrozilo nebezpečí, že by některého z nich mohl poznat a prozradit.

Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistické techniky plyne, že expertíze byly podrobeny poškozené textilie Josefa D. [redacted], na nichž byla zjištěna poškození bodnořezná a bodná. Vzniklé mechanoskopické stopy však nebyly způsobitelné k individuální identifikaci. Bylo možno pouze konstatovat, že u bodnořezných poškození tkanin oděvních součástí poškozeného D. [redacted] se jednalo nejpravděpodobněji o nůž, u bodných poškozeních tkanin bylo tipováno šídlo, jehlice, nůž na otevírání dopisních obálek, jehlový kulatý pilník, případně křížový šroubovák s dríkem o menším průměru.

Odborným vyjádřením na základě kriminalisticko-technického zkoumání bylo zjištěno, že cylindrická oboustranná vložka zámku od trezoru v místnosti pokladny nevykazuje na svém povrchu stopy násilného mechanického zásahu. Nebyly zjištěny žádné stopy svědčící o manipulaci např. planžetou a podobně (č.l. 2333).

Na základě provedeného dokazování soud zhodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 tr.ř.) při respektování zásady, že orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

Bylo prokázáno, že došlo k usmrcení strážného Josefa D. [redacted], který musel být odstraněn z cesty, aby se pachatelé mohli zmocnit peněz z tržby Obchodního domu [redacted] přičemž vyřazení strážného nemohlo být dočasné, ale trvalé, aby nemohl podat svědectví o činu pachatelů a pachatele identifikovat. Na základě provedených důkazů dospěl soud k závěru, že odpovědnost za skutek v bodě I./ mají čtyři pachatelé, a to obžalovaní Oto B. [redacted], Jiří Š. [redacted], Roman P. [redacted] a Ivan V. [redacted]. Soud považuje za prokázané, že to byli obžalovaní Oto B. [redacted] a Jiří Š. [redacted], kteří společným jednáním úmyslně usmrtili poškozeného Josefa D. [redacted]. Přesto, že v některých detailních technických podrobnostech se výpovědi obžalovaného B. [redacted] a obžalovaného Š. [redacted] nepatrně liší, jde o nepodstatné odchylky, které nemají vliv na posouzení viny obžalovaných a příslušnou právní kvalifikaci jednání. Obžalovaný Oto B. [redacted] i Jiří Š. [redacted] ve svých výpovědích v přípravném řízení i před soudem a v průběhu rekonstrukce shodně potvrdili, že proti Josefu D. [redacted] útočili v úmyslu jej usmrtit, aby se zmocnili klíčů od místnosti pokladny a odtud odcizili finanční hotovost. Shodli se na tom, že podle původního plánu měl strážného udeřit tonfou do hlavy obžalovaný Jiří Š. [redacted]. Ten však nenašel dostatek odvahy k zahájení útoku, naopak potřebnou rozhodnost projevil, stejně jako v dalších případech, které byly předmětem dokazování, obžalovaný B. [redacted]. Po zahájení útoku, když obžalovaný B. [redacted] udeřil strážného do

Pokračování

hlavy, se přidal i Jiří Š. Z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaných i právní kvalifikace je nerozhodné, kolikrát který obžalovaný strážného bodnul, případně udeřil. Bylo prokázáno, že obžalovaný B. s obžalovaným Š. oba jednali v přímém úmyslu strážného D. usmrtit, přičemž tento čin spáchali společným jednáním, když každý z nich odpovídá, jakoby trestný čin spáchal sám. Jde v tomto případě jednoznačně o spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. Oproti podané obžalobě po provedeném dokazování soud poněkud upravil skutkovou větu. Především vzal soud za prokázané, že obžalovaní byli vyzbrojeni pouze jednou tonfou, kterou měl k dispozici Jiří Š. Obžalovaný Oto B. sice v některých fázích vyšetřování hovořil o dvou tonfách, nakonec však i u rekonstrukce potvrdil, že mu tonfu podal Jiří Š., aby ji použil k úderu do hlavy strážného. Pokud jde o další nástroje, soud vycházel z toho, že při ohledání těla a při pitvě, jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, bylo nalezeno nejméně 62 bodných a bodnořezných ran, které pronikaly do dutiny hrudní, břišní a do krku. Obžalovaný Š. měl při útoku jeden nástroj kruhového průřezu, kterého používal k útoku proti tělu strážného D. Obžalovaný B. hovořil o tom, že použil motýlkového nože, kterým bodal do krku poškozeného D., když tento nástroj nepokládal za způsobitý k útoku proti tělu poškozeného v oblasti hrudníku a břicha. Množství zjištěných poranění kruhového průřezu však ukazují na to, že je nezpůsobil jeden pachatel. Obžalovaný Jiří Š. popisuje logicky průběh útoku, přičemž tvrdí, že také obžalovaný B. byl vyzbrojen kovovým nástrojem kruhového průřezu. Teprve poté, co tento nástroj v ruce B. se v průběhu útoku ohnul, použil B. nože. Proto soud dospěl k závěru, když popis událostí ze strany Jiřího Š. je detailnější a v oněch detailech odpovídá více závěrům znaleckého posudku, takže bude nutno se více přiklonit k tvrzení Jiřího Š. Ten neměl absolutně v úmyslu nějakým způsobem se snažit zlehčovat svou vinu, jeho doznání je možno mít za úplné. Obžalovaný Jiří Š. dokonce nevyužil ani toho, že jeho příbuzní se snažili mu pomoci, pokud jde o výpovědi ohledně peněz, kterých podle vlastního doznání použil k nákupu domácího zařízení, elektroniky a ojetého vozidla pro svého bratra. Tvrzení obžalovaného B. a obžalovaného Š. nejsou v rozporu. Obžalovaný Jiří Š. vyličil situaci pouze do větších detailů. Soud proto popsal ve skutkové větě situaci tak, že vzal za prokázané vniknutí obžalovaných B. a Š. do budovy Obchodního domu při jejich vyzbrojení tonfou, motýlkovým nožem, škrtildem s kovovým lankem, kovovým bodlem a kovovou jehlicí. Jiří Š. také popsal skutečnost, že obžalovaný B. poté, co odňal strážnému jeho pistoli, udeřil její pažbou poškozeného několikrát do hlavy. Tomu odpovídají podle znaleckého posudku vpáčené zlomeniny klenby lební obdélníkového tvaru, které kopírují tvar pažbičky pistole. Pokud jde o další činnost na místě, bylo vycházeno z výpovědi Oto B., který potvrdil, že na základě instrukcí Romana P. se zmocnil klíčů od místnosti pokladny, vyřadil číselný kód, který mu sdělil rovněž P., tím vyřadil signalizační zařízení, vstoupil do místnosti pokladny, klíči otevřel trezor a odcizil zde peníze. Pokud jde o výši částky, ta byla doložena svědeckými výpověďmi zejména pokladní Sylvie S., písemným vyčíslením poškozené organizace založeným ve spise a výpovědí ředitele obchodního

Pokračování

domu Milana B. Z výpovědí uvedených svědků plyne, že došlo k odcizení také razítka společnosti . Skutečnost, že obžalovaný B. odňal vrátnému jeho zbraň, je prokázána tím, že podle instrukcí obžalovaného B. v rybníku v obci , byla tato pistole č. z vzor 75, ráže 9 mm, výrobního čísla M-8012 nalezena spolu s motýlkovým nožem, přičemž tento nálezní odpovídá tvrzení obžalovaného B., že při cestě z místa činu do svého bydliště, pistolí a motýlkový nůž osobně do rybníka hodil, aby u něj věci nebyly nalezeny.

Soud dospěl k závěru, že dalším spolupachatelem trestného činu je obžalovaný Roman P. Soud přitom vycházel z výpovědí obžalovaného Oto B. a v tomto bodě zejména z výpovědí Jiřího Š. Jiří Š. potvrdil, že to byl Roman P., který spolupracoval s ním a Oto B. při vyloupení Obchodního domu . Podle shodných výpovědí S. a B. to byl právě Roman P., který je dopravil na místo činu, čekal na ně ve vozidle a po činu je odvezl z místa. Byl to P., který převzal odcizené peníze. Jiří Š. přitom potvrdil, že P. věděl o plánu na provedení činu, neboť se sám účastnil jeho organizace. Svou výpovědí usvědčuje současně i obžalovaného Ivana V. Š. totiž trval na tom, že jej v bydlišti v navštívili Roman P. a Ivan V. přičemž celá akce se uskutečnila právě z iniciativy Ivana V. Ivan V. mu nabídl větší množství peněz, pokud se zúčastní akce, přičemž obžalovaný Š. potvrdil, že plánovanou podmínkou úspěchu akce bylo právě zabití strážného, když jinak by proniknutí k trezoru s penězi nebylo možné. Obžalovaný Jiří Š. potvrdil, že obžalovaný Ivan V. zorganizoval celou akci, přišel s nápadem akci provést, přičemž využil svých znalostí prostředí v Obchodním domě , když jako vedoucí představitel bezpečnostní agentury ve funkci provozního ředitele měl přehled o provozu obchodního domu. V tomto směru také obžalovaný Roman P. stejně jako obžalovaný Jiří Š. potvrzuje, že to byl Ivan Vrábel, který naplánoval způsob příchodu a odchodu z místa činu. Soud tedy vzal na základě výpovědí obžalovaných Romana P. a Jiřího Š. za prokázané, že to byl obžalovaný Ivan V., který byl iniciátorem celé akce, který nabídl za finanční úplatu Jiřímu Š. a Romanu P. účast na přepadení obchodního domu. Oba obžalovaní ve svých výpovědích se shodli jednoznačně, že to byl Ivan V. který zorganizoval a řídil celou akci. Byl to on, kdo rozdělil úkoly mezi Jiřího Š. a Romana P., když P. měl zejména za úkol obstarat dopravu, odcizit peníze z trezoru, přičemž peníze mu měl předat tak, že je uloží na smluvené místo v rozestavěné stavbě jeho domu. Jiří Š. potvrdil, že od Ivana V. měl slíbenou částku okolo 700.000,- Kč, kterou také obdržel. Obžalovaný Roman P. uváděl, že měl slíbeno 50.000,- Kč. Ivan V. svou účast ve věci popírá, takže k výši částky, kterou získal Roman P. se nevyjádřil. Tvrzení Jiřího Š. a Romana P. pokud hovoří o Ivanu V. jako o tom, kdo zorganizoval celou akci, se jeví jako logická. Obžalovaný Ivan V. byl vysokým funkcionářem bezpečnostní agentury , když ve funkci výkonného ředitele se staral o zabezpečení ostrahy objektů, přičemž byl obeznámen s organizací zabezpečení Obchodního domu z titulu své funkce

Pokračování

věděl o způsobu ukládání peněz v obchodním domě a znal systém odvodu peněz. Obžalovaný Š. a P. nepochybně nemohli mít celkový přehled o všech detailech a již vůbec o vnitřním chodu Obchodního domu. Š. nic nemohl vědět obžalovaný B. Soud proto vzal za prokázané, že to byl obžalovaný Ivan V. který přišel na nápad zmocnit se peněz z Obchodního domu. Obžalovaný Jiří Š. pak usvědčil obžalovaného Ivana V. že to byl on, kdo celou akcí naplánoval, sdělil kódy bezpečnostního zařízení, odhadl výši částky, která by měla být v trezoru, řekl, kde jsou uloženy klíče od místnosti pokladny a zapůjčil služební vozidlo agentury. Termín celé akce rovněž stanovil obžalovaný Ivan V. I tento údaj je logický, neboť obžalovaní Š., P. ani B. nemohli vědět, kdy bude v trezoru velké množství peněz. Obžalovaný Jiří Š. neměl sebemenší důvod nějakým způsobem Ivanu V. škodit tím, že by jej nepravdivě obvinil. Naopak Jiří Š. v celém průběhu trestního řízení vypovídal otevřeně o své účasti na trestném jednání, nesnažil se nějak zpochybnit svou vinu a stejně otevřeně jako vůči své osobě vypovídal i k účasti dalších osob, to je Ivana V., Romana P. a Oto B. Obžalovaný Š. nemá vytvořeny žádné citové vazby ani kladné či záporné k žádnému ze svých spoluobžalovaných. Hodnověrnost výpovědi obžalovaného Š. nebyla ničím zpochybněna.

Obžalovaný Roman P. v současné době k Ivanu V. neprojevuje sympatie, neboť mezi ním a V. došlo k roztržce, přičemž P. dokonce podezřívá V. z toho, že jej chtěl pomocí výbušniny usmrtit vyvoláním výbuchu jeho auta. Výpovědi Romana P. se však shodují s výpovědí Jiřího Š. vždy tam, kde se popisuje účast dalších osob, to je B. V. a Š. Pokud jde o vlastní osobu, tam P. se snaží svou účast minimalizovat. Proto P. hovoří např. o tom, že sice s nabídkou vykrást trezor Obchodního domu skutečně přišel V., on sám však nedostal za úkol podílet se na usmrcení vrátneho, ale měl pouze odvézt Oto B. a Jiřího Š. autem na . Pokud P. hovoří o tom, že B. a Š. vzal k Obchodnímu domu třikrát, je toto tvrzení v rozporu s výpovědí Š. i B., přičemž je zřejmé, že obžalovaný B., jak to prokázal ještě v dalších čtyřech případech, by nepotřeboval k zahájení útoku dva odklady, když je dostatečně rozhodný k tomu, aby svůj násilný záměr uskutečnil napoprvé. Byl to nakonec B., který oproti původní dohodě sám zahájil útok na poškozeného D. Obžalovaný Š., jak sám přiznal, nebyl schopen poškozeného tonfou udeřit. Poté, co předal tonfu B., ten nezaváhal a na poškozeného zaútočil. Obžalovaný P. tvrdil, že nevěděl o plánu usmrtit službu konajícího strážného. Toto tvrzení však soud pokládá za nepravdivé. Obžalovaný Š. potvrdil, že měl dvě schůzky s V. a P., kde se domlouvaly detaily celé akce a V. stanovil zabití strážného jako podmínku úspěchu. Logicky musel být strážný zabit, neboť znal Š. a v případě přežití by jej mohl prozradit. Obžalovaný Š. ve své výpovědi rovněž hovořil o třech jízdách do Obchodního domu, přičemž první dvě jízdy vykonal pouze ve společnosti Romana P. Když se Ivan V. na ně zlobil, že neuspěli, Roman P. pak sjednal na celou akci Oto B., který s rozhodností jemu vlastní přistoupil k zařazenému úkolu.

Pokračování

Na základě provedených důkazů vzal soud za bezpečně prokázané, že to byli obžalovaní Oto B. a Jiří Š., kteří Josefa D. úmyslně usmrtili. S ohledem na intenzitu útoku, množství bodných a bodnořezných ran, dospěl soud k závěru, že čin byl spáchán zvláště surovým způsobem, za jaký je nutno pokládat vražedný útok s extrémně vysokou mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Za zvláště surový je nutno označit útok, vyznačující se extrémně vysokou intenzitou, výraznou brutalitou, při užití většího počtu nástrojů a mechanismů. V daném případě šlo o takový způsob útoku, který byl spojen s postupným ubíjením poškozeného, kterému bylo nejprve zasazeno větší množství bodných ran a poté byl ještě škrcen kovovým lankem. Pachatelé navíc jednali v úmyslu získat majetkový prospěch. Jednání pachatelů směřovalo k zmocnění se peněz, šlo vlastně o tzv. vraždu na objednávku, kdy pachatelům byla přislíbena za provedení vraždy odměna. Dále jednali v úmyslu usnadnit jiný trestný čin. Usmrcením strážného odstranili překážku bránící v dokončení trestného činu. Obžalovaní B. a Š. se dopustili trestného jednání společným jednáním, kdy ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. odpovídá každý z nich, jako by trestný čin spáchal sám. Prokázané skutečnosti dovolují učinit závěr, že obžalovaní B. a Š. jiného úmyslně usmrtili, čin spáchali zvláště surovým způsobem v úmyslu získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin. Naplnili tím po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b,f) tr.zák. číslo 290/1993 Sbírky ve znění účinném do 31.8.1995. Při právní kvalifikaci jednání obžalovaných vycházel soud z toho, že podle § 16 odst. 1 tr.zák. se trestný čin posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, podle pozdějšího zákona se posuzuje tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Takovýto postup byl zvolen i při právní kvalifikaci jednání dalších obžalovaných.

Obžalovaný Roman P. byl posouzen jako spolupachatel obžalovaných B. a Š. ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. Obžalovaný P. se sice sám vlastní rukou nepodílel přímo na zavraždění Josefa D., k naplnění pojmu spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. však není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Postačí i částečné přispění, pokud je vedeno stejným úmyslem, jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání.

Obžalovaný P. byl přítomen při rozdělování úkolů, byl srozuměn s usmrcením strážného jako podmínky pro možnost zmocnění se peněz, zabezpečil dopravu B. a Š. na místo činu a jejich odvoz po činu. Obžalovaní B. a Š. sami motorové vozidlo řídit neumí, spolupráce Romana P. byla proto nezbytná, bez jeho přispění by nebylo možno akci provést. Obžalovaný Roman P. však ve svém spolupachatelství nezahrnuje zvláště surový způsob zavraždění strážného. Při organizování celé akce nebyly podrobně projednány všechny okolnosti zavraždění strážného. Obžalovaní B. a Š. na místě postupovali podle vývoje situace. Že budou muset strážného dobít 62 bodnými ranami, nemohl P. předvídat. Jednání obžalovaného Romana P. proto nebylo možno kvalifikovat jako spolupachatelství k zvláště surovému způsobu trestného činu

Pokračování

vraždy. Na druhé straně však bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný P. [redacted] jednal v úmyslu získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin, kterým bylo odcizení finanční hotovosti. Jako spolupachatel obžalovaných Oto B. [redacted] a Jiřího Š. [redacted] byl proto uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák. číslo 290/1993 Sbírky ve znění účinném do 31.8.1995.

Postavení obžalovaného Ivana V. [redacted] se liší od postavení obžalovaných P. [redacted], B. [redacted] a Š. [redacted]. Obžalovaný Ivan V. [redacted] se přímo neúčastnil jednání, které vedlo k usmrcení strážného a zmocnění se peněz z trezoru obchodního domu. Nebyl spolupachatelem ostatních tří spoluobžalovaných. Ivan V. [redacted] zaujal postavení organizátora trestné činnosti. Bylo prokázáno, že zosnoval plán přepadení obchodního domu, který zahrnoval usmrcení strážného, stanovil termín akce v závislosti na výši tržby, inicioval opakované schůzky přímých pachatelů, na kterých rozdělil úkoly, naplánoval způsob příchodu a odchodu z místa činu, způsob předání odcizené hotovosti a také způsob rozdělení získaných peněz. Naplnil tak všechny znaky účastenství ve smyslu organizátorství podle § 10 odst. 1 písm. a) tr.zák., když spáchání trestného činu zosnoval. Bylo prokázáno, že na schůzkách s přímými pachateli prosadil, že prostředkem ke zmocnění se peněz bude usmrcení strážného. Účastenství tak směřuje k trestnému činu vraždy. Obžalovaný byl uznán vinným organizátorem trestného činu vraždy ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) tr.zák. k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák. číslo 290/1993 Sbírky ve znění účinném do 31.8.1995. Zavraždění strážného mělo sloužit nejen k zahlazení stop, ale bylo vlastně prostředkem vedoucím k realizaci úmyslu získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin, když smrt strážného umožnila zmocnit se klíčů od trezorové místnosti a následně finanční hotovosti. Vzhledem k tomu, že při organizování akce nebyly podrobně projednány okolnosti zavraždění strážného, nelze obžalovanému V. [redacted] přičítat zvlášť surový způsob vlastního provedení vraždy, jako je tomu u přímých pachatelů B. [redacted] a Š. [redacted].

Použití kvalifikovaných skutkových podstat u všech výše uvedených obžalovaných v tomto případě odpovídá ustanovení § 88 tr.zák. ve znění účinném do 31.8.1995, který stanoví, že k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby se přihlédne tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

K bodu II./

Obžalovaní Oto B. [redacted] a Milan Ch. [redacted]

Obžalovaní Oto B. [redacted] a Milan Ch. [redacted] spolu s Jaroslavem P. [redacted] se dohodli, že usmrtí Martina S. [redacted], aby se zmocnili klíčů od trezoru, ve kterém, jak se domnívali, měl mít Martin S. [redacted] peněžní hotovost ve výši 1.500.000,- Kč. Obžalovaný Milan Ch. [redacted] obstaral střelnou zbraň, kterou s největší pravděpodobností byl revolver značky Astra, ráže .38 Special, blíže nezjištěného označení a typu. Milan Ch. [redacted] tuto zbraň nechal zprostředkovaně

Pokračování

doručit Oto B. Společně se dohodli na vylákání Martina S. na odlehlé místo, na jeho usmrcení, odcizení klíčů a zakopání S. mrtvoly. Bylo dohodnuto, že B. s P. vylákají S. na návštěvu Biliard Klubu v , vozidlem Jaroslava P. jej odvezou na odstavné parkoviště v blízkosti obce , tam jej zavraždí, mrtvolu převevou do obce , kde ji na pozemku P. příbuzných zakopou. Obžalovaný Ch. měl čekat na tomto místě a pomáhat při likvidaci mrtvoly.

Dne 1.6.1995 ve večerních hodinách pak obžalovaný Oto B. a Jaroslav P. vylákali Martina S. z domu a odjeli s ním vozidlem značky BMW 320, SPZ PHE pod záminkou návštěvy Biliard Klubu. Při jízdě z obce , kde měl Martin S. své bydliště, zastavili na odstavném parkovišti v místě zvaném "U Pálka" v blízkosti obce . Martinu S. sdělili, že ještě na někoho čekají. Poté, co vystoupil z vozidla také Martin S., obžalovaný Oto B. jej střelil revolverem pravděpodobně značky Astra .38 Special do hrudníku a vzápětí nato již na zemi ležícího Martina S. střelil do hlavy. Způsobil Martinu S. průstřel hrudníku se zakrvácením levé dutiny hrudní a poranění životně důležitých orgánů této dutiny a průstřel hlavy s pohmožděním mozku. V důsledku těchto zranění poškozený na místě zemřel. Mrtvolu Martina S. na místě neprohledávali. Uložili ji do zavazadlového prostoru vozidla BMW 320 na předem připravenou igelitovou podložku. Odjeli pak do k domu č. , kde je očekával na základě předem smlouveného plánu obžalovaný Milan Ch. Po příjezdu všichni tři mrtvého prohledali. Zjistili však, že Martin S. nemá při sobě klíček od trezoru. Našli u něj pouze svazek klíčů od domu v obci . Z kapes šatů Martina S. odcizili peněženku s částkou nejméně 7.000,- Kč, osobní doklady a již zmíněné klíče od domu. Obžalovaný Oto B. s Jaroslavem P. za přispění Milana Ch. na pozemku č.p. u rodinného domku, patřícího příbuzným Jaroslava P. v obci , vykopali jámu, do které uložili mrtvolu Martina S., společně ji zakopali a o odcizené peníze se rozdělili. Obžalovaný B. po příjezdu do obce , odhodil do rybníka osobní doklady Martina S. a jeho peněženku, když tyto věci byly později zde nalezeny. O několik dnů později, v blíže nezjištěnou dobu, obžalovaní B. a Ch. po společné dohodě vnikli pomocí odcizených klíčů do domu zemřelého Martina S. v obci na ulici . Ze sklepa domu odcizili ohnivzdorný trezor, který převezli do obce do bydliště Oto B. Obžalovaný Oto B. nemá řidičský průkaz a neumí řídit motorové vozidlo. Řidičem, obstarávajícím dopravu trezoru, byl v tomto případě Milan Ch. V bydlišti B. autogenem rozřezali trezor, zjistili, že se v něm nenachází žádná finanční hotovost, pouze bezcenná kupónová knížka zemřelého. Peníze v částce okolo 600.000,- Kč z trezoru vyjmula manželka Martina S. poté, co se stal nezvěstným a i s penězi se uchýlila ke svým příbuzným mimo obec . Nalezený poškozený ocelový trezor i klíče k domu Martina S. byly později nalezeny při domovní prohlídce u obžalovaného B.

Obžalovaný Oto B. při své první výpovědi zavraždění Martina S. připisuje Jaroslavu P. Popisuje situaci

Pokračování

tak, že P. [redacted] na parkovišti "U Pálka" vytáhl revolver, střelil S. [redacted] do hrudníku a poté z bezprostřední blízkosti do hlavy. Popisoval také další úkony po smrti S. [redacted], když hovořil pouze o spolupráci s P. [redacted]. O účasti obžalovaného Ch. [redacted] se nezmiňoval. Teprve při provádění rekonstrukce a pozdějším výsledku před vyšetřovatelem popsal skutek jinak. Uvedl, že celá myšlenka na usmrcení Martina S. [redacted] vyšla od P. [redacted] a Ch. [redacted]. Byli to oni, kteří zjistili při jedné z návštěv v bydlšti S. [redacted], že má doma trezor s hotovostí v dolarech, odpovídající částce 1,5 milionu Kč. Společně se dohodli, že S. [redacted] odstraní, získají klíče od domu a trezoru a zmocní se peněz. Několik dnů před tím, než došlo k vraždě, si rozdělili úkoly. Ch. [redacted] měl čekat v [redacted] na chalupě P. [redacted], kde podle dohody měla být zakopána mrtvola S. [redacted]. On s P. [redacted] měli vylákat S. [redacted] pod záminkou návštěvy Biliard Klubu a cestou S. [redacted] ve vhodném okamžiku zastřelit. Zbraň zajišťoval Milan Ch. [redacted], kterou mu poslal prostřednictvím svého známého Michala H. [redacted]. Jak se později dozvěděl, jednalo se o zbraň z vlastnictví Ivana V. [redacted]. V ten den, kdy došlo k zabití S. [redacted], pro něj přijel P. [redacted] s Ch. [redacted] vozidlem BMW. Nejprve se Pavlíček rozjel do obce [redacted], kde u své chalupy zanechal Ch. [redacted]. Odtud již pouze on a P. [redacted], který řídil, odjeli do obce [redacted] vyzvednout Martina S. [redacted]. Zbraň měl u sebe on sám, nikoliv P. [redacted]. Na parkovišti zvaném "U Pálka" pod smyšlenou legendou obchodní schůzky zastavili a všichni vystoupili z vozidla. On sám pak vytáhl revolver z kapsy džínsové bundy a z krátké vzdálenosti střelil S. [redacted] do hrudníku. Poté, co po výstřelu S. [redacted] spadl na plochu parkoviště, znovu na S. [redacted] vystřelil, když mu zasáhl hlavu. Poté společně s P. [redacted] S. [redacted] naložili do kufru vozidla BMW a odvezli jej do [redacted], kde již čekal obžalovaný Milan Ch. [redacted]. Zde pak S. [redacted] prohledali, vzali mu klíče, peněžní hotovost, kterou měl u sebe, společně vykopali jámu, do ní S. [redacted] uložili a zakopali. Před zakopáním jej P. [redacted] posypal ještě půlkou pytle nehasšeného vápna, aby docílil rychlého rozkladu těla. Všichni zůstali na chalupě u P. [redacted] až do rána, v časných ranních hodinách jej pak P. [redacted] odvezl domů. Poté P. [redacted] určitou dobu po večerech sledoval dům zavražděného S. [redacted] a sdělil mu, že manželka S. [redacted] odjela a dům je prázdný. Vzhledem k tomu, že sám měl klíče od domu S. [redacted], nečinilo mu problém vniknout do domu. Neměl však klíče od trezoru, které v době zavraždění neměl S. [redacted] u sebe. Do domu se vydal společně s obžalovaným Ch. [redacted], P. [redacted] s nimi nebyl. Ch. [redacted] mu pomohl trezor odvézt do jeho bydlště. Za přítomnosti P. [redacted] a Ch. [redacted] trezor autogenem rozřezal. V trezoru byla pouze jedna kupónová knížka, peníze zde nebyly. Obžalovaný B. [redacted] dále uvedl, že původně nechtěl do celé věci zatahovat Ch. [redacted] a vzhledem k tomu, že v době prvních výsledků byl již P. [redacted] mrtev, hodlal svést vše na P. [redacted]. Dospěl však nakonec k závěru, že S. [redacted] smrt byla naprosto zbytečná, chtěl vše uvést na pravou míru, proto nakonec po pravdě řekl, jak události proběhly ve skutečnosti.

Obžalovaný Milan Ch. [redacted] svou účast při likvidaci Martina S. [redacted] líčil odlišně od výpovědi obžalovaného Oto B. [redacted]. Trval na tom, že počátkem června 1995 za ním přijel domů Jaroslav P. [redacted] a Oto B. [redacted]. Svěřili se mu s tím, že B. [redacted] zastřelil nějakého cloveka, jehož mrtvolu mají v autě. P. [redacted] měl mít strach, aby mu B. [redacted] něco neudělal, proto chtěl, aby jel s nimi. Souhlasil s tím, jel s nimi do obce [redacted]. Cestou

Pokračování

jim došel benzín. Kus cesty auto tlačili, další kus cesty je nějaký člověk odtáhl svým vozidlem. Na chalupě P. byl požádán o zajištění benzínu, odešel proto za svým kamarádem K., ten ale doma benzín neměl. Vrátil se zpět a zastihl B. s P. při kopání jámy. Poté odjel pro benzín B. a P. jej požádal, aby mu pomohl kopat jámu. B. se vrátil asi za tři čtvrtě hodiny, kdy jej přivezl nějaký kamarád a přivezl benzín. Poté B. s P. na několik hodin někam odjeli, on na ně čekal na místě. Nakonec seděl v kuchyni s tím, že B. s P. zakopávali mrtvolu S. sami. P. po dokončení práce je odvezl domů, kdy nejprve vysadil jeho. Po celou dobu nevěděl, že zavražděný je Martin S. dověděl se to až počátkem srpna 1995 od B. P. připustil, že po jedné z návštěv Biliard Klubu S. P. B. i jeho pozval k sobě domů, když popíjeli u něj v garáži. Nebyla řeč o penězích. O trezoru se dověděl až v průběhu vyšetřování. Někaký trezor u B. viděl a na požádání mu jej pomohl přenést z dílny na jiné místo v domě. Trezor byl v té době již otevřený a autogenem v něm byla vypálena díra. Obžalovaný Ch. v této souvislosti prohlásil, že mu dal P. o několik dnů později na diskotéce 1.000,- Kč, za co mu dával peníze však neřekl. V přípravném řízení obžalovaný Ch. odmítl ukázat, kde došlo k ukrytí těla Martina S. na místě samém, byl pouze ochoten nakreslit plánek a zakreslit na něm místo, na kterém byl Martin S. zakopán (č.l. 423). Dále obžalovaný Ch. vypověděl, že se mu P. svěřil s tím, že S. zastřelil B. Pokud jde o zbraň, která měla být použita k usmrcení S., obžalovaný Ch. uvedl, že nemá nic společného s jejím obstaráním. V přípravném řízení se vyjádřil tak, že B. se mu měl svěřit s tím, že zbraň k usmrcení S. mu obstaral V., avšak on sám tomuto tvrzení moc nevěří, když v té době se B. s V. skoro vůbec nestýkal. Podle něj zbraň obstaral P., případně B. sám. Tato zbraň byla nakonec prodána nějakému muži v hospodě v , který má přezdívkou . Peníze z prodeje si P. s B. rozdělili na půl. Připustil, že zná Michala H., je to jeho kamarád, který se stýkal s Ivanem V. Poprel, že by po H. posílal B. zbraň, kterou si zapůjčil od Ivana V., případně, že by B. zbraň předal sám.

Ke zjištění skutkového stavu soud provedl další důkazy svědeckými výpověďmi svědků, kteří se dostavili k hlavnímu líčení, případně přečtením výpovědí svědků z přípravného řízení podle § 211 odst. 1 tr.ř.

Svědce Iveta S. ve své výpovědi v přípravném řízení, která byla u hlavního líčení přečtena, uvedla, že její manžel, poškozený Martin S., podnikal v oboru nákup a prodej zboží a dále založil společnost na výrobu rukavic. V obci postavil rodinný dům. Dále založil asociaci bojového umění, která se zabývá vrháním nožů a jinými způsoby boje. Uvedla, že z podnikání však nezískali žádné finanční prostředky k obživě, čerpali z úvěrů získaných od peněžních ústavů, přičemž úvěry nebyli schopni splácet. Proto se Martin S. rozhodl zanechat podnikání, hodlal prodat dva své domy, aby splatil úvěry, přičemž předpokládal, že nějaké finanční prostředky zůstanou. Dne 1.6.1995 byla doma s Martinem S. v rodinném domě v obci

Pokračování

██████████. S ██████ jí řekl, že ve 20,00 hod. za ním mají přijet dva jeho kamarádi. Skutečně přijeli mezi 21,00 a 22,00 hod. Jednoho z nich okamžitě poznala, jednalo se o Jaroslava P ██████, druhého muže viděla poprvé. Když společně odjížděli, S ██████ jí řekl, že si jdou zahrát kulečnick. Od té doby již svého manžela neviděla. Při odchodu z bydlíště měl S ██████ oblečenou tmavěmodrou mikinu, vlněné kalhoty šedé barvy a polobotky, tak zvané mokasíny. Na mikině měl závěsné ústrojí, ve kterém bylo zasunuto šest vrhacích nožů, na každé straně tři kusy, přes to si ještě oblékl černou koženou bundu. Na levé ruce měl pánské náramkové hodinky, dále měl sebou peněženku s částkou okolo 10.000,- Kč, doklady a svazek klíčů od rodinného domku ve ██████. Klíč od trezoru neměl u sebe, ten položil na noční stolek v ložnici při svém odchodu. Ona sama následujícího dne 2.6.1995 ve večerních hodinách otevřela trezor a zjistila, že se zde nacházejí peníze, a to koruny a USD. Celkem se jednalo o částku v hodnotě asi 600.000,- Kč. Dále zde byly cestovní pasy její a poškozeného a jejich dvou dětí a různé písemnosti. Všechny tyto věci včetně peněz vzala k sobě a v trezoru nechala pouze jednu kupónovou knížku. Ještě téhož večera odjela do bydlíště rodičů jejího manžela. Takto jednala na doporučení svého známého Romana Š ██████, který během dne 2.6.1995 zjišťoval, zda se S ██████ třeba nestala dopravní nehoda. Doporučil jí bez bližšího vysvětlení, aby odjela z domu. Domnívala se, že ví více, než ona, že se mu manžel možná s něčím svěřil, proto jej poslechla. Dne 3.6.1995 ve společnosti svého tchána a tchýně se vrátila zpět do svého bydlíště ve ██████ a zjistila, že v domě někdo byl, viděla otisky po obuvi a dále si všimla poškrábané dlažby, jako by po ní někdo něco táhl. Nakonec zjistila, že v pracovně S ██████ chybí trezor. Celou věc proto oznámila na Policii ČR v Českém Brodě. Cestou se zastavila v obci ██████ v domě Jaroslava P ██████. Hovořila s P ██████, který se podívil, že se S ██████ nevrátil domů. Řekl jí, že cestou na kulečnick požádal S ██████ o zastavení, vystoupil z auta a přesedl zde do vozidla bílé barvy značky Žiguli. Nechala vyměnit zámky u rodinného domku ve ██████ a původní zámek vyhodila. Když jí pak navštívili pracovníci Kriminální služby ČR a ukázali jí svazek klíčů, poznala klíče svého manžela, které měl u sebe při odchodu z domu. Klíče zkoušeli v zámcích, ale protože byly vesměs nové, souhlasil pouze jeden klíč, který se hočil do zámku dveří kuchyně.

Svědék Jan S ██████, jehož výpověď byla rovněž podle § 211 odst. 1 tr.ř. přečtena, uvedl, že 2.6.1995 do jeho bydlíště přijela snacha Iveta S ██████ s dětmi s tím, že jeho syn Martin nepřišel v noci ze čtvrtka na pátek domů, což se ještě nikdy nestalo. Měli pro něj přijet nějací dva známí, a to P ██████ a další jí neznámý muž, přičemž měli namířeno údajně na kulečnick. Druhý den odjel s Ivetou S ██████ do obce ██████. Iveta S ██████ vešla do rodinného domku pro věci, po chvilce vyšla ven s tím, že v domě někdo byl. Šel se podívat, viděl na podlaze blátivé šmouhy a rozbité stínítko lampy. Stopy vedly do sklepa. Po prohlídce zjistili, že byl odcizen kovový trezor. Na dveřích nebyly stopy vloupání, úvahou dospěl k závěru, že do domu musel někdo vniknout pomocí klíčů jeho syna Martina a ten by mohl být mrtev. S trestním oznámením na policii neuspěli. Iveta S ██████ měla v domě ve ██████ strach, proto se rozhodla odjet pryč, později se dověděl, že byla u příbuzných na Slovensku. Jeho syn Martin S ██████ se již

Pokračování

neobjevil, nakonec se dověděl, že byl zavražděn.

Svědék Miroslav Š. [] potvrdil, že Ivetu S. [] i s dětmi odvezl do [] poté, co Martin S. [] zmizel a ona měla strach, když zjistila, že po zmizení jejího manžela někdo vnikl do domu a ukradl trezor.

Svědék Roman Š. [] byl vyslechnut u hlavního líčení. Uvedl, že s Martinem S. [] se velmi dobře znal, měli společné zájmy, byli spoluzakladatelé organizace, zabývající se vrháním nožů. Uvedl, že Martin S. [] získal nějaký úvěr, kterého chtěl použít při realizaci svých podnikatelských záměrů. S. [] se mu svěřil s tím, že v rodinném domě ve [] má v suterénu trezor, kde má přes milion korun, a to zčásti v dolarech. Měl plán vycestovat do USA s celou rodinou a netajil se tím, že by chtěl v USA zůstat. Popsal situaci, kdy za ním přišla Iveta S. [] v doprovodu svého tchána a oznámila, že Martin S. [] se ztratil. Dále se mu svěřila s tím, že v rodinném domku ve [] někdo byl. Poradil jí, ať vezme z domu veškeré peníze a děti, odveze je rychle ke svému tchánovi a následně pak celou věc oznámí policii. Když jí radil, aby opustila bydliště, neměl nějaké konkrétní poznatky. Vycházel z toho, že s Martinem S. [] byl jednou nebo dvakrát hrát kulečnick a poznal jeho kamarády, kteří na něj nedělali dobrý dojem. Měl o nich mínění, že jsou to zřejmě povaleči potloukající se u kulečnicku, kteří jinak nic nedělají ani nikde nepracují. Uvedl, že blíže se s těmito lidmi neseznámil. Jména B. [], Ch. [] a P. [] nezná. Potvrdil, že S. [] u sebe nosil většinou vyšší finanční částky, o peníze často hrával kulečnick a vytahoval se před těmito lidmi, že má peníze.

Svědkyně Drahomíra H. [] je policistkou na úseku pátrání Okresního ředitelství PČR Kolín. Vypověděla, že v souvislosti s plněním svých služebních úkolů vedla dva pátrací svazky, a to po osobě Martina S. [] a po osobě Jaroslava P. []. Oznámení o pohřešování Martina S. [] učinila na Obvodním oddělení PČR Český Brod jeho manželka Iveta S. []. Ta jí poskytla informace v tom smyslu, že dne 1.6.1995 měl pro S. [] přijet Jaroslav P. [] s dalším mužem tehdy nezjištěné totožnosti s tím, že společně pojedou hrát kulečnick. Dotazovala se poté Jaroslava P. [] na uvedené okolnosti, když s ním hovořila 27.6.1995. P. [] jí sdělil, že vyzvedl Martina S. [] v jeho bydlišti ve společnosti Oto B. [], cestou potkali bílé vozidlo Lada, do kterého S. [] přestoupil. B. [] pak uvedl stejné údaje.

Obžalovaný Milan Ch. [] požádal až u hlavního líčení o výslech svědka Jiřího K. [], který měl vypovídat o událostech noci, kdy měl být transportován mrtvý Martin S. [] z místa usmrcení do []. Svědek Jiří K. [] u hlavního líčení uvedl, že zná Milana Ch. [] a Romana P. [] od vidění a dále zná Oto B. [], a to z hospody. Pokud Ch. [] tvrdil, že se na něj někdy obrátil se žádostí o benzín, toto svědek popřel. Potvrdil, že v některých obdobích mívával vždy krátce nějaké staré auto bez dokladů. Těmito auty jezdil vždy tak, že pokud mu došel benzín, nechal auto stát. U pumpy si kupoval za 100,- Kč benzínu, aby mohl dojet. Nikdy neměl benzín do zásoby, doma žádný benzín neskladoval. Uvedl, že si nevzpomíná na situaci, že by Ch. [] za

Pokračování

ním přijel pro benzín i s kanystrem a nevzpomíná si na obdobnou situaci s P [REDAKCE]

Zranění poškozeného Martina S [REDAKCE] bylo předmětem zkoumání znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Jiřího Hladíka a MUDr. Olgy Tatičové. Znalec MUDr. Jiří Hladík byl vyslechnut u hlavního líčení, kde stvrdil písemně podaný znalecký posudek. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že na těle Martina S [REDAKCE] bylo zjištěno střelné poranění hlavy, a to průstřel s rozlámáním spodiny lebni. Vstřel byl nalezen v levé krajině spánkové, výstřel v pravé krajině temenní. Střelný kanál probíhal zleva šikmo vzhůru dozadu doprava. Dále bylo zjištěno střelné poranění hrudníku, kdy vstřel byl zjištěn vpředu na hrudníku 1 cm vpravo od střední čáry a 134 cm od chodidla, výstřel vlevo na zádech 13 cm od střední čáry a 134 cm od chodidla. Střelný kanál probíhal vodorovně šikmo zepředu dozadu a doleva. Při vnitřní prohlídce byla zjištěna poranění v podobě zakrvácení levé hrudní dutiny a průstřelu osrdečníku a levé plic. Bezprostřední příčinu smrti nebylo možno pro pokročilou hnilobu orgánů jednoznačně určit. Vzhledem k průběhu střelného kanálu hlavou však znalci stanovili, že je nanejvýš pravděpodobné, že smrt nastala v důsledku pohmoždění mozku při průstřelu hlavy. Rovněž průstřel hrudníku se zakrvácením levé hrudní dutiny mohl vést ke smrti. Shora uvedená poranění jsou v příčinné souvislosti se smrtí Martina S [REDAKCE]. Z rozvoje posmrtných změn bylo možno usoudit, že smrt Martina S [REDAKCE] nastala před více měsíci. Poranění hlavy a hrudníku vznikla výstřelem ze střelné zbraně s průnikem hlavou a hrudníkem. Poranění hlavy vzniklo za živa. Přítomnost krve v levé dutině hrudní svědčí pro to, že také poranění hrudníku vzniklo za živa. K časové posloupnosti vzniku poranění se s ohledem na hnilobu nebylo možno vyjádřit. Smrt poškozeného nebylo možno žádným způsobem odvrátit.

V přípravném řízení byla k případu úmrtí Martina S [REDAKCE] provedena rekonstrukce. Obžalovaný Oto B [REDAKCE] v průběhu této rekonstrukce označil za iniciátora usmrcení Martina S [REDAKCE] Jaroslava P [REDAKCE]. Tvrdil, že prostřednictvím P [REDAKCE] se dověděl, že S [REDAKCE] má doma trezor s částkou 1.500.000,- Kč a naznačil mu, že S [REDAKCE] zabijí, přičemž mu ukazoval revolver značky Astra .38 Special. Popisoval dále, že S [REDAKCE] vyhlákali na parkoviště "U Pálka" v obci [REDAKCE], po vystoupení z vozidla měl P [REDAKCE] S [REDAKCE] nejprve střelit do hrudníku a poté mu měl ještě prostřelit hlavu. Mrtvolu S [REDAKCE], který na parkovišti zemřel, společně naložili do vozidla značky BMW, kde měli již v kufru přichystaný igelit, aby krev neznečistila vnitřní prostor a odjeli do obce [REDAKCE]. Zde mrtvolu S [REDAKCE] prohledali, přičemž našli peněženku s doklady a jakési klíče, nikoliv však klíče od trezoru. V peněžence bylo 7.000,- Kč, které si ponechal P [REDAKCE]. Poté se rozhodli mrtvolu S [REDAKCE] zakopat. Ještě před vhozením těla S [REDAKCE] do jámy měl P [REDAKCE] nasadit S [REDAKCE] na hlavu nějakou černou igelitovou tašku. Poté, co tělo S [REDAKCE] hodili do jámy, P [REDAKCE] donesl z garáže pytel vápna a tělo v jámě tím vápnem posypal a zbytek vápna i s pytlkem hodil dovnitř. Poté jámu zasypali. P [REDAKCE] se s ním rozdělil o peníze, kdy dostal asi 3.000,- Kč, které později utratil. Podle pokynů P [REDAKCE] pak zlikvidoval zbývající věci, to je jeden nůž SOG, prázdnou peněženku a S [REDAKCE] doklady. Tyto věci sdrátoval dohromady, aby byly těžší a vhodil je druhý den do rybníka. Předměty byly

Pokračování

později v rybníku poblíže obce [REDAKCE], kde má obžalovaný B [REDAKCE] bydliště, nalezeny. Po několika dnech jej P [REDAKCE] vyzval, aby šel pro trezor do domu S [REDAKCE] v obci [REDAKCE]. Nalezli trezor v garáži, dopravili jej do jeho bydliště a on sám jej později pomocí autogenu otevřel, peníze v něm však nebyly, našli pouze kupónovou knížku. Trezor ponechal v truhlářské dílně, kde byl později při domovní prohlídce nalezen. Pokud jde o revolver, B [REDAKCE] se vyjádřil tak, že zbraň, kterou byl zastřelen S [REDAKCE], získal on sám a použil ji k zastřelení pumpaře u benzínové čerpací stanice v Praze a později tento revolver prodal.

Takto vypovídal obžalovaný B [REDAKCE] při rekonstrukci dne 5.3.1996. Je zřejmé, že v tomto případě jako osobu aktivně jednající, která přímo usmrtila poškozeného S [REDAKCE] označil Jaroslava P [REDAKCE] a zcela vyloučil účast obžalovaného Milana Ch [REDAKCE]. Stejně B [REDAKCE] vypovídal i při své první výpovědi před vyšetřovatelem dne 22.2.1996. Ačkoliv při této své výpovědi B [REDAKCE] zcela pominul účast obžalovaného Milana Ch [REDAKCE], tento sám, když byl vyslýchán stejného dne, tj. 22.2.1996, hovořil o tom, že Oto B [REDAKCE] s Jaroslavem P [REDAKCE] zavraždili člověka kvůli penězům v částce 1.500.000,- Kč a chtěli po něm, aby vykopal díru pro tělo Martina S [REDAKCE] přičemž on skutečně na jejich žádost díru vykopal na zahradě Jaroslava P [REDAKCE]. Poté měl B [REDAKCE] s P [REDAKCE] tělo Martina S [REDAKCE] ukrýt v jámě a zasypat. P [REDAKCE] za několik dnů na diskotéce mu dal 1.000,- Kč. Ch [REDAKCE] nebyl ochoten v přípravném řízení ukázat místo ukrytí těla Martina S [REDAKCE] nakreslil však plán, na kterém vyznačil polohu místa, kde byl S [REDAKCE] zakopán ve shodě s realitou, jak byla později zjištěna při exhumaci S [REDAKCE] mrtvoly (č.l. 423).

Při pozdější výpovědi B [REDAKCE] ze dne 7.3.1996 pak došlo ke změně popisu událostí. Zde B [REDAKCE] uvedl, že myšlenka na usmrcení Martina S [REDAKCE] vzešla od P [REDAKCE] a Ch [REDAKCE]. Na společné schůzce si rozdělili úkoly, přičemž tyto úkoly rozděloval C [REDAKCE] s P [REDAKCE]. Ch [REDAKCE] měl počkat v [REDAKCE] v chalupě P [REDAKCE], kde bylo předem naplánováno zakopání mrtvoly S [REDAKCE]. On sám s P [REDAKCE] měl vylákat S [REDAKCE] do Biliard Klubu, přičemž na předem vytipovaném parkovišti "U Pálka" měl zbraň, kterou mu měli opatřit, ve vhodném okamžiku S [REDAKCE] zastřelit. Zbraň zajistil Milan Ch [REDAKCE], přičemž se jednalo o revolver Astra. Zbraň mu nepředal Ch [REDAKCE], nýbrž Michal H [REDAKCE] když se mělo jednat o revolver Ivana V [REDAKCE]. V den, kdy došlo k vraždě pro něj přijel P [REDAKCE] s Ch [REDAKCE] vozidlem BMW. Nejprve P [REDAKCE] odjel do [REDAKCE], kde v objektu své chalupy zanechal Ch [REDAKCE] a poté společně odjeli do obce [REDAKCE], kde vyzvedli S [REDAKCE]. Na parkovišti U Pálka, kde pod smyšlenou záminkou vystoupili z vozidla, nejprve on sám, nikoliv P [REDAKCE], střílel S [REDAKCE] do hrudníku a když S [REDAKCE] upadl na plochu parkoviště, vystřelil na něj znovu tak, že jej zasáhl do hlavy. S [REDAKCE] mrtvolu pak zavezli do [REDAKCE], kde je čekal C [REDAKCE], který věděl a byl srozuměn s tím, že S [REDAKCE] usmrtil a jedním z jeho úkolů bylo pomoci S [REDAKCE] zakopat, když se skutečně také těchto úkonů, tj. kopání jámy, vhození mrtvoly S [REDAKCE] do jámy a zaházení, účastnil. Pokud jde o odnesení trezoru, s tím mu pomáhal nikoliv P [REDAKCE] ale Ch [REDAKCE]. Obžalovaný B [REDAKCE] svou předchozí výpověď odůvodňoval tím, že bylo pro něj jednodušší svést vinu na P [REDAKCE] který byl již mrtvý a nemohl mluvit a vypovědět, jak to bylo po pravdě.

Pokračování

Pokud jde o vinu obžalovaného B [redacted], na právní kvalifikaci jeho jednání by se nic nezměnilo, ať by bylo prokázáno, že S [redacted] zastřelil P [redacted] či B [redacted] sám, neboť vždy by se jednalo o spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. Náležitě vyhodnotit výpověď obžalovaného B [redacted] je však důležité z hlediska postavení obžalovaného Milana Ch [redacted]. Je zřejmé, že pokud obžalovaný B [redacted] při své první výpovědi ze dne 22.2.1996 zcela vynechal účast obžalovaného Ch [redacted], je v tomto směru jeho výpověď nepřesná. Tento závěr je možno se vši odpovědností učinit z toho důvodu, že sám Milan Ch [redacted] při výpovědi téhož dne popisuje svou úlohu v průběhu skutkového děje, kdy připouští svou přítomnost v chalupě P [redacted] v obci [redacted] a aktivní účast při zakopávání S [redacted] mrtvoly. Jestliže se B [redacted] později rozhodl vypovídat jinak a hovoří o účasti Ch [redacted], jeho výpověď odpovídá do značné míry výpovědi Milana Ch [redacted] z 22.2.1996, přičemž za pravdivou je nutno v tomto případě považovat výpověď B [redacted] byť se jedná o výpověď pozměněnou, oproti výpovědi původní. Obžalovaný B [redacted] věděl, že zde není nikdo, kdo by jej mohl usvědčit ze zastřelení S [redacted], přesto, ač k tomu nebyl nucen tíhou důkazů, se nakonec sám doznal k zavraždění S [redacted]. Pokud se rozhodl takto vypovídat, pak je nutno jeho výpověď považovat za pravdivou. Pro pravdivost této výpovědi svědčí i skutečnost, že B [redacted] hovořil o účasti Ch [redacted], když sám Ch [redacted] nezávisle na něm svou spolupráci při likvidaci mrtvoly S [redacted] připustil již daleko dříve dne 22.2.1996. Ze strany B [redacted] se tedy nemůže jednat o nějakou účelovou změnu výpovědi, motivovanou snahou uškodit Milanu Ch [redacted], když, jak o tom bude blíže pojednáno v části týkající se bodu III./rozsudku, obžalovaný B [redacted] svou výpovědí zabránil tomu, aby obžalovaný Milan Ch [redacted] byl stíhán pro spolupachatelství k trestnému činu vraždy a jednání Milana Ch [redacted] mohlo být kvalifikováno v bodu III./ pouze jako trestný čin loupeže. Obžalovaný B [redacted] v průběhu přípravného řízení pak již spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, vypovídal podrobně o všech událostech, popisoval svou účast, kdy bez snah o únikové manévry se přiznal sám k celkem pěti vraždám. Za těchto okolností není nutno ani v tomto bodě o pravdivosti výpovědi obžalovaného B [redacted] pochybovat.

S výpovědí obžalovaného B [redacted] dále koresponduje nález železného trezoru v dílně v jeho trvalém bydlišti. Jednalo se o majetek Martina S [redacted]. Obžalovaný B [redacted] pak označil místo, kde byla mrtvola Martina S [redacted] zakopána, přičemž toto místo na vlastnoručně vyhotoveném plánu správně označil i obžalovaný Milan Ch [redacted]. Podle popisu obžalovaného B [redacted] pak byl v rybníku u obce [redacted] nalezen nůž, ke kterému byla přidrážkována peněženka a občanský průkaz, když šlo o věci Martina S [redacted]. Obžalovaný B [redacted] opakovaně vypovídal v tom smyslu, že zbraň, revolver Astra .38, obstaral Ch [redacted]. B [redacted] potvrdil, že zbraň mu přinesl Michal H [redacted]. Ten jako svědek u hlavního líčení bezdůvodně odmítl vypovídat, takže muselo být vycházeno z jeho výpovědi z přípravného řízení, která byla u hlavního líčení podle § 211 odst. 2 písm. b) tr.ř. přečtena. Svědek popřel, že by zbraň předával. S ohledem na postoj svědka, který přes poučení o sankcích hrozících za bezdůvodné odepření výpovědi, odmítl podat svědeckou výpověď před soudem, nelze ho brát jako hodnověrnou osobu. Pokud pak H [redacted] popírá, že by to byl on, který předával

Pokračování

zbraň, je to logické, neboť si musel uvědomit, že touto zbraní byl zavražděn člověk a nechtěl mít s tímto případem nic společného. Pokud B. hovoří o původu zbraně, opět nic neukazuje na to, že by si chtěl vymýšlet nějaké okolnosti svědčící proti Ch. V takovém případě by mohl ze sledu událostí zcela vynechat H. a rovnou obvinít Ch. z toho, že mu předal zbraň k zavraždění S. Právě proto, že tak B. neučinil, jeho výpověď nabývá na důvěryhodnosti, pokud jde o obstarání zbraně. Z provedených důkazů tedy soud dovodil, že to byl skutečně obžalovaný Milan Ch., který předem obstaral zbraň, kterou byl později Martin S. zastřelen.

Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného Oto B., tato na základě provedených a vyhodnocených důkazů nečinila problémů, když je zřejmé, že obžalovaný Oto B. byl přímým pachatelem usmrcení Martina S. Pokud jde o obžalovaného Milana Ch., bylo nutno uvážit, zda jeho jednání je nutno posoudit ve smyslu účastenství formou pomoci ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr.zák. či spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. Při úvahách o právní kvalifikaci bylo nutno vyjít z toho, že obžalovaný B. u žádné akce nebyl jejím iniciátorem a tzv. duchovním otcem. Nikdy sám nevymyslel nějaký plán. V tomto směru je nutno poukázat na jeho spontánní reakce u hlavního líčení, kdy si opakovaně postěžoval, že on byl pouze na tu "špinavou práci". Sám B. pak uvádí jako iniciátory této akce P. a Ch. kteří společně byli na návštěvě v domě Martina S., všimli si trezoru, přičemž S. se před nimi zmiňoval o tom, že vlastní větší částku peněz. Šlo tedy o nápad Ch. a P. Ch., když je nutno vycházet z pravdivosti výpovědi B., se účastnil dohod k provedení akce, čekal v bydlíšti obžalovaného P. na dodání mrtvoly, zúčastnil se jejího prohledávání, zakopávání, převzal část peněz nalezených u zavražděného S. a spolu s B. odcizil ze S. domu trezor a pomáhal jej rozřezávat. Je tedy zřejmé, že bez aktivní účasti obžalovaného Ch. by trestný čin tak, jak proběhl, nemohl být spáchán, když k jeho dokonání a dokončení byla nutná spolupráce obžalovaného před i po vlastním zavraždění poškozeného. Výčet činností obžalovaného Ch. dostahuje k tomu, aby byl pokládán nikoliv za účastníka, ale za spolupachatele trestného činu. K naplnění pojmu spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem, jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání. Tak tomu bylo v tomto případě. Jednání obžalovaného B. bylo proto právně posouzeno podle trestního zákona číslo 290/1993 Sbírky ve znění účinném do 31.8.1995 jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,f) uvedeného zákona, když obžalovaný Martina S. úmyslně usmrtil, čin spáchal opětovně, když se u něj jednalo již o druhou vraždu po usmrcení strážného Josefa D. v Obchodním domě, přičemž jednání se dopustil v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin, tj. odstranit překážku v podobě Martina S. bránící v odcizení peněz ze S. trezoru. Obžalovaný Milan Ch. jako spolupachatel se dopustil rovněž trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr.zák. číslo 290/1993 Sbírky ve znění účinném

Pokračování

do 31.8.1995, když v jeho případě chybí znak opětovnosti, ale i on jednal v úmyslu získat majetkový prospěch a v úmyslu usnadnit jiný trestný čin. Oba Obžalovaní jednali v přímém úmyslu ve smyslu § 4 písm. a) tr.zák. I v tomto případě jsou splněny podmínky § 88 tr.zák., aby jednání obžalovaných bylo posouzeno jako naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 tr.zák., když s ohledem na motiv, způsob provedení, zjištěnost, plánovitost, je zde výrazně zvýšena společenská nebezpečnost jejich jednání.

K bodu III./

Obžalovaní Oto B [redacted] a Milan Ch [redacted]

Dne 7.6.1995 po půlnoci obžalovaný Milan Ch [redacted] přijel vozidlem značky BMW 320, SPZ PHE [redacted], patřícím Jaroslavu P [redacted] do bydliště Oto B [redacted]. Společně pak odjeli k benzínovému čerpadlu firmy MOTA v [redacted]. Již v bydlišti Oto B [redacted] se dohodli na způsobu prepadení obsluhy tohoto benzínového čerpadla, když Oto B [redacted] měl pod hrozbou namířené zbraně přinutit obsluhu benzínové stanice k vydání peněz, zatímco Milan Ch [redacted] měl čerpat benzín a přitom střežit prostor před stanicí. K prepadení obsluhy pak mělo podle dohody dojít uvnitř čerpací stanice v kanceláři, kam měl Oto B [redacted] obsluhu vylákat pod záminkou koupě cigaret.

Okolo 01,45 hod. poté, co přijeli k benzínové stanici, přistoupili k realizaci předchozí dohody. Obžalovaný Milan Ch [redacted] zůstal u odběrního stojanu a odebíral palivo do nádrže vozu. Obžalovaný Oto B [redacted] odešel k místnosti obsluhy čerpací stanice a požádal o prodej cigaret. Obsluhující Zdeněk L [redacted], nar. [redacted] ve snaze vyhovět obžalovanému, vešel do kanceláře. Oto B [redacted] jej následoval, přičemž v kanceláři vytáhl zbraň pravděpodobně značky Astra, ráže .38 Special, kterou použil již dříve k usmrcení Martina S [redacted]. Pod hrozbou namířené zbraně požadoval po Zdeňku L [redacted] vydání peněz z tržby. Zdeněk L [redacted] tak učinil a podal B [redacted] pracovní peněženku s částkou ve výši nejméně 30.000,- Kč. Obžalovaný Oto B [redacted] poté z bezprostřední blízkosti střílel ze zmíněného revolveru Zdeňka L [redacted] do hlavy a krátce poté výstřel opakoval znovu do hlavy. Dvěma výstřely způsobil Zdeňku L [redacted] průstřel v pravé krajině temenní s pohmožděním mozku a zástřel v levé spánkové krajině se zasažením mozku, když tato zranění bezprostředně vedla ke smrti Zdeňka L [redacted]. Po tomto činu oba obžalovaní nasedli do vozidla, které řídil Milan Ch [redacted] a odjeli spolu do nočního podniku, kde větší část odcizených peněz, o které se rozdělili, utratili.

Mrtvého Zdeňka L [redacted] našel řidič taxislužby, který po načerpání pohonných hmot chtěl zaplatit. Vešel do místnosti pro obsluhu stanice a našel již mrtvého poškozeného Zdeňka L [redacted].

Obžalovaný Oto B [redacted] i v tomto bodě se k trestnému jednání doznal a svým doznáním usvědčil také obžalovaného Milana Ch [redacted]. Obžalovaný Oto B [redacted] uvedl, že v noci kolem 01,00

Pokračování

hoď. přijel do jeho bydliště obžalovaný Milan Ch[redacted] vozidlem značky BMW 320, které bylo majetkem Jaroslava P[redacted]. Ch[redacted] jej vyzval, aby jel s ním "udělat pumpu". On sám vzal s sebou revolver značky Astra .38 Special, kterého použil před týdnem k zavraždění Martina S[redacted]. Milan Ch[redacted] jej seznámil se scénářem. Milan Ch[redacted] měl přistavit vozidlo ke stojanům a natankovat. On sám půjde za obsluhou, pod záminkou koupě cigaret vejde dovnitř a přinutí čerpadláře k vydání finanční hotovosti. Tak to skutečně udělali. Požádal čerpadláře o prodej cigaret, dostal se společně s ním do vnitřních prostor čerpací stanice, tam na něj namířil zbraň a požádal o vydání finanční hotovosti. Čerpadlář mu podal koženou náprsní tašku s finanční hotovostí, kterou měl předtím v náprsní kapse na hrudi na montérkách. Místnost byla osvětlena lampičkou. Pumpař nekladal žádný odpor a v kanceláři si sedl na židli. On sám namířil pumpaři revolverem na hlavu. Zaregistroval sluchem, že někdo přichází, nebyl si jist, zda jde o Milana Ch[redacted] či případně jiného zákazníka. Pootočil hlavu přes rameno, aby se podíval, kdo přichází. V témže okamžiku se mu zdálo, že pumpař udělal nějaký pohyb. Po tomto pohybu vypálil na pumpaře cílenou ránu, když mířil na jeho hlavu. Pumpař upadl po zásahu na zem. On sám poté znovu zamířil na hlavu pumpaře a opět vystřelil, přičemž i tímto druhým výstřelem ho zasáhl do hlavy. Střílel podle vlastního vyjádření tak, že ústí hlavně bylo od těla poškozeného ve vzdálenosti okolo půl metru. Tašku s penězi měl již u sebe, proto řekl Ch[redacted] "jdeme", nasedli do vozidla a z čerpadla odjeli. Cestou vyměnil v bubnu revolveru dvě vystřelené nábojnice za nové náboje, nábojnice vyhodil z okénka vozidla během jízdy. Vozidlo řídil Milan Ch[redacted]. Odjeli do nočního klubu Riviéra. Před klubem na parkovišti probrali obsah peněženky odcizené na benzínové pumpě. Celkem napočítali asi 30.000,- Kč, které si rozdělili napůl. Peněženku zahodili do pole za klubem Riviéra. V klubu se pak zdrželi do ranních hodin. Obžalovaný uvedl, že revolver prodal asi týden po této akci muži zvanému G[redacted] za 12.000,- Kč. Dále obžalovaný B[redacted] uvedl, že usmrcení pumpaře nebylo předem dohodnuto. Dohodnutým cílem bylo pouze pod hrozbou násilí zmocnit se peněz. V této domluvě nebylo nic o tom, že by měl čerpadláře zastřelit. Jednalo se o nedorozumění, nedopatření. U hlavního líčení vysvětloval, že v kanceláři svítila pouze stolní lampa, on sám špatně vidí na levé oko a tím vlastně k celému nedopatření došlo. Obžalovaný B[redacted] výslovně potvrdil, že obžalovaný Milan Ch[redacted] věděl o tom, že má sebou zbraň. Nejprve jej totiž Ch[redacted] přivolal k autu, to ještě zbraň u sebe neměl, pak šli společně do jeho pokoje a Ch[redacted] byl u toho, když si bral zbraň. Nápad "udělat pumpu" byl Ch[redacted]. Říkal mu to dole před domem. V tomto jediném případě obžalovaný slovně projevil lítost nad svým jednáním, vyjádřil se tak, že zastřelit pumpaře kvůli pár tisícům byl skutečně nesmysl. V přípravném řízení uvedl, že s Ch[redacted] předpokládali, že u pumpy s režimem non-stop bude 100.000,- Kč až 200.000,- Kč, které takto získají.

Obžalovaný Milan Ch[redacted] popřel, že by se s obžalovaným B[redacted] dohodl na přepašení benzínové stanice. Uvedl, že večer byl s P[redacted] a svou sestrou v nočním podniku v [redacted]. P[redacted], který měl blízký vztah s jeho sestrou, se chtěl spolu s ní již vrátit domů, on sám se chtěl ještě bavit. Odvezl proto P[redacted] a svou sestru do [redacted] a kolem půlnoci přijel do

Pokračování

bydliště B [redacted] a zatroubil pod okny. B [redacted] sešel dolů a nastoupil do auta. Chtěl odjet do motorestu [redacted]. Protože v autě byl nedostatek benzínu, rozhodl se zastavit u benzínové pumpy. V době, kdy tankoval, vystoupil z vozidla B [redacted] s tím, že si jde koupit colu. Když sám končil s tankováním, uslyšel dvě rány a viděl B [redacted] vycházet z budovy čerpací stanice, přičemž B [redacted] držel v ruce zbraň. B [redacted] mu řekl, aby nasedl. Poslechl ho a jeli z místa pryč. Cestou se B [redacted] zeptal, co udělal, jestli někoho zastřelil. B [redacted] mu odpověděl, že ano, že ten člověk měl smůlu. Cestou se zastavili v nočním podniku Riviéra, kde útratu platil B [redacted]. Odtud pak jeli do [redacted] k P [redacted] vrátit mu auto. P [redacted] je pak odvezl domů. Ch [redacted] potvrdil, že od B [redacted] dostal 3.000,- Kč ještě cestou v autě. Ch [redacted] trval na tom, že během cesty k čerpací stanici nevěděl o tom, že B [redacted] má u sebe zbraň.

V rámci dokazování byli vyslechnuti svědci, kteří nebyli na místě činu v době spáchání skutku, ale jejich svědectví má svůj význam pro ustálení skutkového stavu.

Svědkyňe Marie L [redacted], manželka poškozeného Zdeňka L [redacted] uvedla, že její zemřelý manžel pracoval u benzínové pumpy asi jeden rok. Svou noční směnu nastoupil dne 6.6.1995 okolo 18,00 hod. a měl pracovat do 7.6.1995 do 06,00 hod. Při odchodu do zaměstnání neměl u sebe větší částku peněz.

Svědék Václav V [redacted], řidič taxi, u hlavního líčení vypověděl, že po 01,30 hod. vysadil poslední zákaznice a odjel k benzínovému čerpadlu natankovat palivo. u benzínového čerpadla bylo pusto. Po natankování benzínu odešel do kanceláře zaplatit. Když nahlédl dovnitř, uviděl na podlaze postavu muže v montérkách. Kolem hlavy měl plno krve. Chtěl zatelefonovat, ale telefon na čerpací stanici byl hluchý, proto odjel svým vozidlem do asi jeden kilometr vzdálené restaurace [redacted] a požádal o zavolání na linku 158 sdělení, že přepadli čerpadláře. Poté odjel směrem na Prahu, byl však brzy zastaven policií a odvezen zpět k benzínové pumpě.

Svědék Jan D [redacted], nájemce benzínové stanice, byl zaměstnavatelem poškozeného Zdeňka L [redacted]. Uvedl, že dne 6.6.1995 kolem 13,30 hod. odjížděl od čerpací stanice. Předtím dopoledne odevzdal bance tržbu ve výši 850.000,- Kč. Dne 7.6.1995 kolem 05,00 hod. pro něj přijela policie. Po příjezdu k čerpací stanici viděl na podlaze kanceláře již mrtvého Zdeňka L [redacted]. Potvrdil, že Zdeňku L [redacted] chyběla kožená náprsní taška na tržbu. V trezoru umístěném v prostoru čerpací stanice našel 150.000,- Kč a od policie převzal 42.000,- Kč, když tyto peníze byly nalezeny v zásuvce stolu v kanceláři. Ve své pozdější výpovědi uváděl, že v trezoru bylo 200.000,- Kč až 300.000,- Kč. Po inventuře pak zjistil, že chybí částka 97.611,- Kč.

Svědék Pavel V [redacted] uvedl, že to byl on, který dne 7.6.1995 kolem 02,00 hod. na linku 158 oznamoval usmrcení pracovníka benzínové stanice, o němž se dověděl od nějakého taxikáře, jehož jméno nezná. Ten mu sdělil, že na čerpací stanici je zastřelený pumpař. Svědek dále uvedl, že po oznámení věci odjel svým vozidlem k benzínové pumpě. Při příjezdu si všiml, že tři ze

Pokračování

šestí stojanů svítily červeně, ostatní svítily zeleně. Usoudil z toho, že ještě po zastřelení Zdeňka L. musel u pumpy někdo být, načerpat benzín a odjet. Nikdy se totiž nestávalo, že by pracovníci čerpací stanice nechávali takto vypnuté stojany.

Svědék Jiří Š. přiznal, že má přezdívkou . Pod touto přezdívkou byl znám v hospodě v obci . Popřel, že by v roce 1995 koupil od Oto B. revolver značky Astra .38 Special za 12.000,- Kč.

Také svědek František K. vypovídal k prodeji střelné zbraně, tvrdil, že on o žádném prodeji zbraně onomu . neví, naopak svědek Zdeněk Š. , nájemce restaurace v . uvedl, že byl v roce 1995 v létě svědkem toho, že v restauraci v . v kuchyni došlo k prodeji střelné zbraně. B. nejprve sám se ptal jeho, zda nechce koupit revolver, který mu ukazoval, žádal za něj i s náboji částku 10.000,- Kč. Protože však věděl, že jeden z hostů restaurace s přezdívkou . zbraň sháněl, doporučil B. aby zkusil revolver prodat jemu. . pak jednal s B. v kuchyni a na prodeji se nakonec dohodli. Svědek nevěděl přesně, za jakou částku B. revolver prodal, potvrdil však, že G. revolver od B. převzal a vyplatil B. nějaké peníze. B. pak společně s G. , Ch. a dalšími obchod zapíjel.

Zranění poškozeného Zdeňka L. bylo předmětem zkoumání znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Ivana Procházky a MUDr. Michala Berana, kteří vypracovali písemný znalecký posudek. MUDr. Ivan Procházka byl vyslechnut u hlavního líčení, přičemž stvrdil písemně podaný znalecký posudek. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že při pitvě Zdeňka L. byly shledány dvě střelné rány hlavy, kdy se jednalo o zástřel a průstřel. V případě zástřelu byl nalezen vstřel v levé spánkové krajině, s dučejí procházející kůží, podkožím a klenbou lební ve spánkové krajině vlevo, do levého spánkového laloku mozku, kde na jeho spodině přecházel do levé a pravé polokoule mozečku, tečně zasáhl prodlouženou míchu, v pravé zadní jámě lební proběhl týlní kostí do svaloviny krku, kde končil. Zde byl nalezen projektil. V případě průstřelu vstřel byl nalezen v pravé temenní krajině s dučejí probíhající kůží a pravou temenní kostí do pravého temenního laloku přes srpovitý výběžek tvrdé pleny mozkové do levého temenního laloku a skrz levou temenní kost do kůže v temeni vlevo, kde je výstřel. Dále byly nalezeny krevní výrony v čelní krajině vlevo, na dolním víčku levého oka a na levém lokti, kožní oděrky nad levou lícní kostí a nad zevním okrajem levého obočí a krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v čelní krajině vlevo. Kožní oděrky a krevní podlitiny vznikly tupým násilím, když je lze dobře vysvětlit pádem umírajícího. Při pitvě byly nalezeny plně vyvinuté posmrtné skvrny a posmrtná ztuhlost na těle poškozeného. Smrt poškozeného nastala tedy dne 7.6.1995 kolem 02,00 hod. Příčinou smrti Zdeňka L. bylo pohmoždění mozku. Z charakteru střelných ran bylo možno usoudit, že se nejednalo o poranění z bezprostřední blízkosti, ale ze vzdálenosti od jednoho metru výše. U poškozeného Zdeňka L. nebyla shledána žádná poranění, která by svědčila o jeho sebeobraně.

Pokračování

K posouzení stupně ovlivnění alkoholem obžalovaných Oto B. a Milana Ch. byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odpovědí soudního lékařství, MUDr. Igorem Dvořáčkem, který potvrdil písemné závěry svého znaleckého posudku i u hlavního líčení. Znalec dovodil, že pokud obžalovaný B. požil dne 6.6.1995 v době od 18,00 do 23,00 hod. celkem 7 až 8 dvanáctistupňových pív, pak by se hladina alkoholu v krvi následujícího dne mezi 01,00 a 02,00 hodinou ranní pohybovala v rozpětí 0,00 promile až 0,70 promile při hmotnosti obžalovaného B. 92 kg. Hladinu alkoholu v krvi v tomto rozpětí je nutno posuzovat jako podnapilost, kdy jde o nejmírnější ovlivnění organismu alkoholem, které lze odhalit běžným lékařským vyšetřením jen výjimečně. Pokud obžalovaný uváděl, že v době kolem 23,00 hod. šel domů vrávoravou chůzí, pak lze pouze konstatovat, že silně vrávoravá chůze patří mezi obecné příznaky těžkého stupně opilosti, což je však v příkrém rozporu s výše provedeným propočtem. Obžalovaný by musel k udávanému množství požitého piva vypít ještě další nepoměrně větší množství alkoholu jiné kvality.

Obžalovaný Milan Ch. tvrdil, že dne 6.6.1995 od 20,00 hod. do 23,30 hod. vypil 12 až 13 velkých odlivek tvrdého alkoholu značky Johnny Walker. Pak by se hladina alkoholu v krvi na vrcholu vstřebávací fáze pohybovala v rozpětí 2,16 až 2,31 promile. Při předpokládané hmotnosti obžalovaného Ch. 90 kg by se hladina alkoholu v jeho krvi v době spáchání trestného činu mezi 01,00 až 02,00 hod. následujícího dne, pokud by začal požívat alkohol ve 20,00 hod., pohybovala v rozmezí 0,96-1,71 promile, při počátku požívání alkoholu ve 21,00 hod. od 1,16-1,83 promile, při počátku požívání ve 22,00 hod. od 1,36-1,95 promile. Hladinu alkoholu v krvi v rozpětí 1 - 1,5 promile je nutno hodnotit jako lehký stupeň opilosti, který se obecně projevuje excitací spojenou s touhou po sebeuplacení, oslabením etických a morálních zábran a podobně. Hladina alkoholu v krvi v rozpětí 1,5 - 2 promile znamená střední stupeň opilosti, který se projevuje výrazným postižením psychické a senzorické sféry a zřetelným snížením pozornosti. V motorické oblasti bývá pak chůze nejistá až vrávoravá.

Ve věci byla v přípravném řízení provedena rekonstrukce průběhu událostí. V průběhu rekonstrukce obžalovaný B. předváděl, jak došlo k usmrcení pumpaře poškozeného Zdenka. Opakoval přitom své původní tvrzení z doby, kdy byl vyslýchán jako obviněný vyšetřovatelem. Uvedl, že Ch. přijel vozidlem BMW do jeho bydliště, byl opilý a říkal, že "jedeme udělat pumpu". B. dále uvedl, že finanční nouzi sice neměl, ale peněz bylo třeba. Při odchodu vzal sebou revolver značky Astra . 38 Special ostře nabitý, který si vložil do vnitřní kapsy džínové bundy. Během jízdy se dohodl s C. na způsobu provedení. Ch. mu sdělil, že sám bude tankovat a on půjde s revolverem za pumpařem do místnosti obsluhy. Pro případ, že by pumpař vyšel z místnosti, měl po něm požadovat krabičku cigaret značky Marlboro. Ch. věděl, že má u sebe ostře nabitou zbraň. Usmrcení obsluhy čerpací stanice však spolu nerozebírali a nedohodli. Po příjezdu k pumpě Ch. zastavil auto vlevo u prvního stojanu a tankoval benzin. On sám se vydal směrem k budově. Po několika krocích proti němu vyšel pumpař, který nesl v ruce peněženku. Místo venku se mu zdálo nevýhodné,

Pokračování

proto použil připravené legendy a požádal pumpaře o krabičku cigaret Marlboro. Pumpař vešel dovnitř budovy, on šel za ním, cestou vytáhl z vnitřní části džínové bundy ostře nabitý revolver a vešel za pumpařem. Když se pumpař otočil, namířil na něj revolver a zatlačil jej dále do místnosti. Mířil na pumpaře a ptal se jej, zda by nebyla nějaká "škvára", čímž myslel peníze. Uvedl, že pro zdůraznění situace palcem natáhl kohout revolveru s odůvodněním, že zvuk otáčejícího se válce má psychologický účinek. Pumpař mu podal peněženku, kterou odebral levou rukou, v pravé ruce držel revolver, kterým mířil na hlavu pumpaře. Poté zezadu od vstupních dveří uslyšel někoho přicházet, pootočil se a viděl do místnosti vcházet Ch [redacted]. Vtom, jako by koutkem oka zaregistroval pumpařův prudký pohyb, jako by ucuknul. V tom okamžiku on sám instinktivně, ale cíleně na pumpaře vystřelil, přičemž jej zasáhl do pravého spánku tam, kam mířil. Použil celopláštových nábojů, o kterých ví, že způsobují čisté průstřely. Uvedl, že si je vědom toho, že pokud někdo z takové zbraně a takovým střelivem zasáhne jiného do hlavy, že dojde k usmrcení. Po zásahu, jak dále B [redacted] uvedl, se pumpař svezl ze židle a zůstal ležet na podlaze. Ch [redacted] na to reagoval tím, že řekl "padáme". Oba se otočili s tím, že odejdou z místnosti. Pumpař v té době ležel na zemi a nehýbal se. V tu chvíli se rozhodl, že všechno ještě pojistí, neboť hrozilo nebezpečí, pokud ta první rána do hlavy nebyla smrtelná, že by je později mohl pumpař označit jako pachatele, když nebyli nijak maskováni. Proto se naklonil k ležícímu tělu a revolverem z natažené pravé ruky vystřelil na pumpařovu hlavu, když si byl vědom, že ho výstřelem zasáhl. Jak se vyjádřil - "byla to taková rána jistoty". Poté odešel za Ch [redacted] směrem k autu. Po nasednutí do vozidla odjeli směrem na [redacted] k penzionu Riviéra. V průběhu jízdy vytáhl z válce revolveru dvě vystřelené nábojnice a nabil dva ostré náboje. Nábojnice vyhodil během jízdy z okénka vozidla. Přistoupil na nápad Ch [redacted], že peníze utratí v klubu. Po příjezdu na místo otevřel peněženku vydanou pumpařem, ve které bylo kolem 30.000,- Kč. Asi 15.000,- Kč si ponechal, zbytek dal Ch [redacted]. Podstatnou část peněz v klubu utratil. Celou situaci shrnul tak, že mu bylo jasné, že pumpař je mrtvý. U pumpy jednal podle dohody s Ch [redacted], když se rozhodli jít a "udělat tu pumpu" s použitím revolveru k zastrašení. U rekonstrukce prohlásil, že o možnosti usmrcení pumpaře s Ch [redacted] nemluvili a ani k němu dojít nemělo. To, že k usmrcení došlo, bylo vlastně v důsledku nastalé situace. Druhou ránu pak vysvětloval tím, že šlo o ránu jistoty, neboť když už jej střelil jednou, potřeboval mít jistotu, že jej pumpař neprozradí. Průběh rekonstrukce komentovaný obžalovaným B [redacted] tak, jak je shora uvedeno, je zachycen i na pořízené fotodokumentaci, založené ve spise (č.l. 941-953) a videodokumentaci, která byla v průběhu hlavního líčení promítnuta.

Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistické techniky - balistiky bylo zjištěno, že střela při ohledání místa činu nalezená pod topením za hlavou poškozeného a další střela zajištěná při pitvě z hlavy poškozeného L [redacted] jsou obě ráže .38 Special. Obě byly vystřeleny ze stejné hlavně, a to z rážově příslušné zbraně. Obdobné parametry vývrtnu mají např. revolvery Luger, Astra 250, ZKR 590 Grand. Bližší určení nebylo možné, přesto však expertíza potvrdila, že tyto nalezené stopy odpovídají i revolveru značky Astra.

Pokračování

Po provedeném dokazování soud zhořnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, když dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

I v tomto případě bylo nutno vycházet z hodnověrnosti výpovědi Oto B. [REDAKCE], který tím, že se přiznal k pěti vraždám, ztratil důvod pro jakékoliv taktizování, zkreslování a zavádění orgánů činných v trestním řízení. I zde bylo možno vyjít z toho, že obžalovaný B. [REDAKCE] nikdy nebyl iniciátorem trestné činnosti, a to ani v jednom z případů pěti projednávaných vražd. Ideovým vůdcem byl ve všech případech někdo jiný. On sám, jak to výstižně uvedl opakovaně i u hlavního líčení, byl pouze na "špinavou práci". Výpověď obžalovaného Ch. [REDAKCE] naopak, jako ostatně i v případě jeho dalších výpovědí v ostatních bodech jeho se týkajících je taková, aby jej vykreslila v lepším světle a jako vždy minimalizovala jeho podíl na trestném jednání. Byl to obžalovaný Ch. [REDAKCE], který přijel do B. [REDAKCE] bydliště. Lze tedy věřit, že se jednalo o Chládkovu iniciativu, když B. [REDAKCE], jak uvedl, se vrátil po celovečerním posezení v restauraci a chtěl spát. Lze tedy mít za prokázané, že to byl Ch. [REDAKCE], který vyhledal B. [REDAKCE] a nabídl mu účast na přepadení čerpadla. Jednak předpokládal, že B. [REDAKCE] bude ochoten takovouto nabídku přijmout a zejména věděl, že B. [REDAKCE] má k dispozici pro tyto účely vhodnou zbraň, kterou před týdnem zastřelil Martina S. [REDAKCE]. Pokud jde o detaily, ke kterým se Ch. [REDAKCE] uchýloval, zda vešel za B. [REDAKCE] do jeho pokoje, či jej čekal před domem, zda viděl, že si B. [REDAKCE] bere revolver a podobně, soud se jimi do detailů nezabýval, neboť vždy by v tomto případě dospěl k závěru o tvrzení proti tvrzení. Soud vycházel z faktu, že Ch. [REDAKCE] znal B. [REDAKCE], věděl, že B. [REDAKCE] má k dispozici zbraň, přičemž přepadení benzínové pumpy bylo možné právě jen tehdy, pokud byla k dispozici střelná zbraň, použitelná k zastrašení obsluhy benzínového čerpadla. Je tedy nutno vycházet z toho, že obžalovaný Ch. [REDAKCE] velmi dobře věděl, že B. [REDAKCE] je ozbrojen. Nakonec i podle výpovědi B. [REDAKCE] byl na tom založen celý plán, kdy obžalovaný Ch. [REDAKCE] měl zůstat u pumpy, čepovat benzín a hlídat okolí, přičemž B. [REDAKCE] měl zbraní zastrašit pumpaře a přinutit jej k vydání peněz.

Soud dospěl k závěru, že smrt čerpadláře Zdeňka L. [REDAKCE] byla mimo původní domluvu a mimo stanovený plán. Šlo o exces z původní dohody. Bylo přitom vycházeno z výpovědi obžalovaného B. [REDAKCE], který se sám doznal k úmyslnému usmrcení pumpaře dvěma výstřely do hlavy, přičemž svou výpověď vyvíjí obžalovaného Milana Ch. [REDAKCE] z trestného činu vraždy tvrzením, že k usmrcení pumpaře přistoupil sám mimo původní dohodu, když reagoval na vývoj situace. Soud se pak musel přiklonit k této, pro obžalovaného Ch. [REDAKCE] mnohem příznivější verzi.

Při úvaze o právní kvalifikaci jednání obžalovaných by bylo nutno, pokud by nedošlo k usmrcení Zdeňka L. [REDAKCE] a byla dodržena původní dohoda, kvalifikovat jednání obžalovaných, kteří proti jinému užili pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. číslo 152/95 Sbírky. Takto nakonec soud právně kvalifikoval

jednání obžalovaného Milana Ch[redacted]. Obžalovaný Milan Ch[redacted] sice sám nezastrašoval pumpaře, nehrozil mu zbraní při současné výzvě k vydání peněz, plnil však svou úlohu ve stanoveném plánu a dopustil se tak trestného činu loupeže ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák., kdy trestný čin byl spáchán společným jednáním dvou osob, kdy každá z nich odpovídá, jako by trestný čin spáchala sama. K naplnění pojmu spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, pokud je vedeno stejným úmyslem, jako činnost dalšího pachatele. Soudní praxe pak vykládá pojem "společného jednání" poměrně velmi široce a zahrnuje pod něj i dělání tzv. "zdí", kdy osoba dává pozor opodál místa činu, aby společník nebyl při činu vyrušen. Společný úmysl obžalovaného B[redacted] i obžalovaného C[redacted] směřoval k neoprávněnému zmocnění se peněz při pohrůžce směřující k pumpaři zastřelením, tedy použití násilí. Došlo přitom k rozdělení úkolů, kdy vlastního zastrašování a zmocnění se peněz měl provést B[redacted], Ch[redacted] předstíral tankování a jeho úkolem bylo hlídat, aby B[redacted] nebyl vyrušen. Obžalovaný Ch[redacted] tak naplnil po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. Vzájemná dohoda obžalovaného Ch[redacted] a B[redacted] směřovala pouze k loupežnému přepačení za použití hrozby namířenou zbraní. Smrt poškozeného L[redacted] byla již nad rámec této dohody a nelze ji tedy přičítat obžalovanému Ch[redacted] když nebyl prokázán přímý, ale ani nepřímý úmysl vystupňovat násilí až k usmrcení Zdeňka L[redacted]. Jeho smrt byla excesem z původní dohody a odpovídá za ni pouze obžalovaný B[redacted]. Ten to ostatně také přiznal s tím, že po určitou dobu postupoval podle plánu, na kterém se domluvili s obžalovaným Ch[redacted] a to až do doby, kdy z hlediska obžalovaného Ch[redacted] již došlo k dokonání trestného činu loupeže, kdy poškozený Zdeněk L[redacted] pod hrozbou namířené zbraně vydal peněženku s tržbou. Poté již obžalovaný B[redacted] postupoval samostatně mimo původně společně stanovený plán, když Zdeňka L[redacted] dvěma ranami z revolveru mířenými do hlavy zastřelil. Obžalovaný B[redacted] sám prohlásil, že zná účinky revolveru ráže .38, když revolver zkoušel ve svém bydlšti a zjistil, že jím lze prostřelit karosérii vozidla a navíc měl zkušenost s tímto revolverem, když týden předtím ze stejné zbraně zastřelil Martina S[redacted]. Jednal tedy v přímém úmyslu Zdeňka L[redacted] usmrtit, přičemž svůj úmysl dokončil, když Zdeněk L[redacted] v důsledku dvou střelných ran do hlavy na místě zemřel. Obžalovaný B[redacted] tedy jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch. Naplnil tím po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,f) tr.zák. číslo 290/93 Sbírky ve znění účinném do 31.8.1995. Znak opětovnosti je dán tím, že se jednalo již v pořadí o třetí prokazatelně spáchanou vraždu ze strany obžalovaného Oto B[redacted]. Motivem bylo zmocnění se finančních prostředků z tržby čerpací stanice, tedy získat majetkový prospěch. Rozlišení jednání obžalovaného Ch[redacted] a obžalovaného B[redacted] vychází z toho, že není důvodu nevěřit obžalovanému B[redacted] v tom směru, že existovala dohoda mezi ním a obžalovaným Ch[redacted] o přepačení benzínové pumpy, která končila u zastrašení čerpadláře pomocí revolveru a zmocnění se peněz. Tuto skutečnost kromě již shora rozebraných souvislostí potvrzuje i chování obžalovaného B[redacted] u hlavního líčení, když ten po skončení výslechu

Pokračování

manželky poškozeného Marie L. se překvapivě a zcela spontánně jí omlouval s tím, že jej velmi mrzí co udělal, když z jeho hlediska se jednalo o nešťastnou náhodu. Tato slova obžalovaného B. nic samozřejmě nemění na právní kvalifikaci jeho jednání ani na závěru o jeho přímém úmyslu Zdeňka L. usmrtit, lze je však chápat tak, že původně nebylo v plánu Zdeňka L. usmrtit a k takovémuuto činu se obžalovaný rozhodl samostatně s ohledem na vývoj situace. I z tohoto důvodu po zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dospěl soud k závěru, že je nutno rozlišit jednání obžalovaného Chládky a obžalovaného Biedermana z hlediska právní kvalifikace tak, jak to bylo učiněno, kdy u obžalovaného Ch. se jedná o trestný čin loupeže a u obžalovaného B. o trestný čin vraždy.

K bodu IV./

Obžalovaní Ivan V., Oto B. a Milan Ch.

Poškozený Jaroslav P. zdědil po své praradě Marii N., zemřelé dne 8.4.1993, pozemek o výměře 1.749 metrů čtverečních, nacházející se v. a jehož cena byla stanovena na částku 1.234.039,- Kč. Takto určené dědictví vycházelo z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. 36 D 1151/93-29 a Nč 372/93. Rozhodnutí nabyla právní moci 25.8.1995 a 7.9.1995 (č.l. 3485). Poškozený Jaroslav P. měl v úmyslu tyto pozemky výhodně prodat, o čemž hovořil před různými svědky. Z prodeje pozemku chtěl získat částku alespoň dva miliony Kč. Poškozený P. měl blízký vztah se sestrou obžalovaného Milana Ch. Ten měl proto informace o pozemcích a o záměrech poškozeného, jak s nimi naložit. Kontaktoval proto obžalovaného Ivana V. a snažil se o zprostředkování prodeje pozemků, když V. měl původně v úmyslu zakoupit je pro potřeby agentury, ve které zastává funkci provozního ředitele. Při přípravě prodeje se však V. dověděl, že pozemky se nacházejí v oblasti, kterou má vést dálnice a pozemky byly pro potřeby agentury bezcenné. Proto V. odstoupil od myšlenky zakoupit pozemky pro agenturu. Přišel však s plánem zmocnit se pozemků pro svou potřebu, když je hodlal prodat jiné osobě za výhodnou cenu. Obžalovaný Ivan V. proto přišel s plánem usmrtit Jaroslava P., zmocnit se jeho osobních dokladů a písemností ke zmíněným pozemkům. Obžalovaný B. by se měl vydávat za Jaroslava P. a vystupovat takto při jednáních o prodeji pozemků. Zavraždit Jaroslava P. podle tohoto plánu měl Oto B., Milan Ch. měl utvrzovat P. o zájmu agentury o koupi pozemků, měl jej vylákat na fingovanou schůzku s ředitelem agentury Č. a podílet se na usmrcení Jaroslava P., ukrytí jeho mrtvoly a odvezení P. vozidla z místa, kde bude zavražděn. Podle tohoto plánu obžalovaný Milan Ch. sdělil Jaroslavu P. datum schůzky s ředitelem agentury. Jaroslav P. však neznal sídlo agentury, proto podle instrukcí Ch. se měl zastavit cestou v bydlšti Oto B., který jej měl do sídla agentury doprovodit.

Pokračování

Jaroslav P. ve stanoveném dni dne 28.9.1995 svým vozidlem BMW 320, SPZ PHE odjel ze svého bydliště v do obce , kde bydlí obžalovaný B. Ten jej pozval do svého pokoje. Zde měl již připravenou zbraň, dodanou k tomu účelu obžalovaným V. Jednalo se o pistoli ČZ vzor 91 Škorpion, ráže 7,65 mm, výrobního čísla PE 0260, upravenou pro střelbu pouze jednotlivými výstřely. Tuto zbraň měl obžalovaný Ivan V. v legálním držení. Poškozený Jaroslav P. se v B. pokoji posadil na válečku, obžalovaný B. otevřel skříň, vyjmul z ní pistoli a okamžitě začal na poškozeného střílet, když jej zasáhl nejméně čtyřikrát do hrudníku a způsobil mu poranění šestého a desátého žebra vlevo, devátého žebra vpravo, průstřel levé plíce, osrdečníku a srdce, dále střelná poranění dutiny břišní s poraněním jater a průstřel levé paže s tříštivým rozlámáním pažní kosti. Poté ještě P. nejméně dvakrát bočnul dýkou nezjištěné délky o šířce nejméně 1,5 - 1,6 cm do levé strany hrudníku a způsobil mu bodné poranění pronikající do dutiny hrudní a zasahující osrdečník a srdce. Všechna tato zranění ve svém souhrnu vedla ke smrti Jaroslava P. Mrtvolu Jaroslava P. obžalovaný uložil ve svém pokoji do skříně. Téhož dne se na místo dostavil obžalovaný Milan Ch. převzal od obžalovaného B. osobní doklady zavražděného a písemnosti k jeho pozemkům, které podle dohody předal Ivanu V. Obžalovaný B. společně s obžalovaným Milanem Ch. poté vozidlo Jaroslava P. značky BMW 320, SPZ PHE odvezli do , kde je odstavili na náhodně zvoleném místě na , kde bylo později nalezeno. Vozidlo řídil Milan Ch. obžalovaný B. nemá řidičský průkaz a vozidlo řídit neumí. Po návratu do bydliště Oto B. společně začali kopat jámu, po odchodu Milana Ch. již obžalovaný Oto B. sám dokopal hrob, ve kterém ukryl Jaroslava P. a zahrabal. Obžalovaný Ch. během kopání jámy odešel s příslibem, že se vrátí, avšak nestalo se tak. Obžalovaný B. si s tělem Jaroslava P. musel poradit sám. Odměnou pro každého měl být třetinový podíl z prodeje pozemků. K tomu však nedošlo, neboť manželka zemřelého Alexandra P. svým zásahem u příslušných orgánů znemožnila, aby pozemek mohl být převeden na jinou osobu.

Obžalovaný Oto B. se k vytýkanému trestnému jednání plně doznal a svou výpověď usvědčil také obžalovaného Ch. a V. Vypověděl, že P. chtěl prostřednictvím V. agentuře prodat svou parcelu. Ivan V. si proveril všechny skutečnosti kolem parcely a zjistil, že na pozemku se mohou stavět pouze lehké stavby a zanedlouho tam má vést dálnice. Poté V. přestal mít zájem o koupi pozemku. Dohodli se, že P. zlikvidují, on sám pak bude vystupovat pod jeho jménem, pozemek prodají a zisk si rozdělí mezi sebe. Dohoda byla taková, že měl P. vylákat do svého bydliště, aby P. byl přesvědčen o tom, že jej doprovází do sídla majitele agentury. P. měl usmrtit zbraní dodanou V. Poté měl za ním přijet Ch. a pomocí s odvozem P. vozidla a společně měli odstranit mrtvolu. Podle tohoto plánu pak vše proběhlo. S nápadem provést tento plán přišel obžalovaný V. Ten mu také osobně předal zbraň, a to pistoli značky ČZ vzor 91 Škorpion střílející pouze jednotlivými ranami. P. ve smluvený den přijel k němu do bydliště svým automobilem značky BMW 320. Pozval

Pokračování

P [redacted] do pokoje, kde měl již připravenou nabitou a odjištěnou zbraň ve skříni. Vyzval P [redacted], aby se posadil na postel, ze skříně vytáhl zbraň a ze vzdálenosti asi 1,5 metru na něj šestkrát vystřelil. Domníval se, že ho zasáhl všemi střelami. Po střelbě se P [redacted] sesul na zem, činil pokus ještě se vztyčit, proto vzal nůž, který ležel na stole a ještě dvakrát bodnul P [redacted] do oblasti hrudníku. Takto P [redacted] usmrtil, jeho tělo uložil do skříně, čekal na Ch [redacted]. Poté, co přijel Ch [redacted], odvezli P [redacted] auto do Prahy, kde je odstavili na sídlišti mezi domy. Taxíkem se vrátili zpět. Ch [redacted] vzal pistoli a doklady P [redacted] s tím, že je odnese V [redacted] a znovu pak přijel k večeru, kdy začali spolu kopat jámu. Při kopání jámy se Ch [redacted] vymluvil, že potřebuje zajet domů, slíbil sice, že ještě přijede, ale nestalo se tak. P [redacted] doklady sice získali, ale již je nebylo možno použít, protože podle E [redacted] P [redacted] matka snad nějakým způsobem podchytila jeho zmizení na katastrálním úřadu.

Obžalovaný Milan Ch [redacted] uvedl, že někdy v květnu roku 1995 se mu zmínil Jaroslav P [redacted] o tom, že zdědil nějakou parcelu v [redacted]. Měl zájem o prodej pozemku, tvrdil, že za to bude mít miliony. Obžalovaný Ch [redacted] přiznal, že P [redacted] zkontaktoval s V [redacted]. V [redacted] pak informoval jeho a E [redacted] a nabídl dva plány. Buď P [redacted] zaplatí dědickou daň, případně by mu byl dohozen kupec, který by za P [redacted] dědickou daň zaplatil, P [redacted] by převedl pozemky na tohoto kupce a vyplatil by jim za to provizi asi 1 milion korun. Jako druhou verzi V [redacted] stanovil, v případě, že by P [redacted] dělal problémy, jeho zavraždění. Ch [redacted] uvedl, že V [redacted] se doslova vyjádřil k E [redacted], že ten by ho mohl zastřelit jeho samopalem, který si od něj stejně často půjčuje. E [redacted] by pak vystupoval jako P [redacted]. Od V [redacted] se pak dověděl, že se sešel s P [redacted] V [redacted] však zjistil, že P [redacted] nemá zaplacenou dědickou daň, pozemky nejsou na něj ještě převedeny, navíc se nacházejí v leteckém koridoru a cena, kterou P [redacted] požaduje, je přemrštěná. Ch [redacted] uvedl, že z těchto důvodů od získání pozemků upustili, kdy toto rozhodnutí mělo být učiněno ještě "před prázdninami". Asi dva měsíce po tomto rozhodnutí přišel dopoledne kolem 10,30 hod. za E [redacted] náhodně do jeho bydliště. E [redacted] se mu svěřil s tím, že zastřelil P [redacted] a to doma, přičemž jeho mrtvolu má ve skříni. Požádal jej o pomoc při odvezení P [redacted] auta do [redacted], když auto stálo před E [redacted] domem a B [redacted] sám auto řídit neumí. Souhlasil s tím, odjeli společně do [redacted], odstavili zde vozičko na místě, kde později bylo nalezeno. Zpět do [redacted] odjeli vozem taxislužby. E [redacted] jej požádal, zda by mu nepomohl zbavit se P [redacted] těla. Když to odmítl, B [redacted] nakonec řekl, že si poradí sám. Po odchodu z bydliště E [redacted] zatelefonoval V [redacted] a řekl mu, co se stalo. Domluvili si schůzku, V [redacted] však na ni nepřišel. Odešel proto do restaurace v [redacted]. Tam přišel i B [redacted] a tvrdil, že si s tělem P [redacted] sám neporadí a znovu jej žádal o pomoc. Odjel proto k B [redacted] domů a u něj v pokoji mu B [redacted] vylicil, jakým způsobem P [redacted] zavraždil. Řekl, že ho šestkrát střelil samopalem, který mu půjčil pro tento účel V [redacted]. Když se P [redacted] ještě hýbal, tak to dokončil svou brazilskou dýkou. Po rozhovoru v pokoji odešel na zahradu kopat jámu. Žádal jej o pomoc, on se však vymluvil, že má doma lepší nářadí, odjeli tedy

Pokračování

do jeho bydliště, vzali nějaké nářadí a vrátili se zpět k B. Zde mu řekl, že se musí znovu vrátit domů, že by jej doma sháněli, ale slíbil, že se ještě vrátí. Nevrátil se během noci, přijel k B. až druhý den ráno s výmluvou, že zaspal. B. mu pak ukázal místo, kde P. zakopal, dále mu předal doklady od pozemků a ptal se, zda by se s nimi dalo ještě něco dělat. Požádal jej o předání dokladů V. Od B. dostal zejména za to, že odvezl P. auto do částku 4.000,- Kč jako odměnu. Obžalovaný Ch. uvedl, že si nejprve myslel, že V. B. navedl k vraždě. Když však telefonoval V. sdělení, že B. zavraždil P., měl V. reagovat podle Ch. zděšeně. Když pak přivezl následujícího dne V. P. doklady, ať se na ně podívá, V. reagoval tak, že se na ně ani dívat nemusí, že stejně ví, že jsou k ničemu. O tom, že o snahy o získání pozemků se odstoupilo, věděl podle Ch. i B., slyšel to určitě od něj a také určitě od V. Pokud jde o provizi 1.000.000,- Kč, předpokládalo se, že bude rozdělena rovným dílem, tedy na tři díly mezi něj, V. a B. (Nelogické, k čemu v tomto případě potřebovali spolupráci B.?). U hlavního líčení se Ch. odvolával na svá vyjádření při výsledích v přípravném řízení, kde si věci pamatoval lépe. V přípravném řízení uvedl, že na sdělení o zavraždění V. nic neřikal, u hlavního líčení tvrdil, že V. se této zprávy vyděsil. Pokud se hovořilo o dvou způsobech získání pozemků, pak podle vyjádření Ch. to, že by B. P. zastřelil V. samopalem nebylo plánováno, V. to pouze nadhodil a navíc později, když se od úmyslu získat pozemky upustilo, V. o tom přestal mluvit.

Obžalovaný Ivan V. popřel, že by se dopustil jednání spočívající v organizování akce, jejímž výsledkem bylo usmrcení Jaroslava P. Přiznal, že B. zapůjčil zbraň, a to upravený samopal Škorpion, dva zásobníky a střelivo, pokud bylo nějaké v zásobnících. Zbraň mu půjčoval za účelem střelby na střelnici v Ůvalech, a to ve čtvrtek, den předtím, než došlo k zabíjení P. B. se u něj zastavil během týdne, požádal jej o půjčení zbraně, s čímž on souhlasil. Podle dohody pak B. přišel pro zbraň ve čtvrtek k večeru. B. vydal samopal a k tomu mu dal zásobník na dvacet nábojů, kolik nábojů bylo v zásobníku obžalovaný V. nevěděl. V přípravném řízení a při prvním výsledku před soudem Ivan V. shodně potvrdil, že při půjčení samopalu současně prodal B. dvě krabičky nábojů. Postupně hovořil o dvaceti až padesáti kusech nábojů. V některém z následujících dnů jej B. znovu navštívil a sdělil mu, že P. zastřelil. Předal mu současně veškeré písemnosti týkající se P. pozemků. O B. či od Ch. se také dověděl, že B. tělo zastřeleného P. zakopal na zahradě ve svém bydlišti. Obžalovaný V. připustil, že požádal B., aby P. pokud se ten u něj objeví, přivedl do sídla agentury. Poté, co si ověřil všechny skutečnosti kolem P. pozemků, neměl zájem jednat o koupi pozemků pro agenturu. Měl však osobní zájem na tom, aby P. prodal pozemek, třeba na aukci, když P. mu dlužil částku 80.000,- Kč a on chtěl, aby mu byly peníze vráceny.

Pokračování

Svědčyně Alexandra H. [redacted], dříve P. [redacted] uvedla, že s Jaroslavem P. [redacted] uzavřela manželství v roce 1990. Potvrdila, že Jaroslav P. [redacted] zdědil nějaký pozemek v [redacted]. Nestačil jej však na sebe převést, mařil jednání v průběhu dědického řízení, když se nedostavoval na příslušná předvolání, přesto však měl snahu sehnat kupce. Počítal s tím, že prodá jeden metr čtvereční za 1.700,- Kč, celkově počítal s částkou kolem 2.000.000,- Kč, minimálně s částkou 1.700.000,- Kč. O prodej pozemku se snažila také její tchýně Nina Č. [redacted]. Od ní se dověděla, že ohledně prodeje pozemku jednal s P. [redacted] Ivan V. [redacted], který měl za úkol prodej zprostředkovat. Bližší okolnosti okolo prodeje pozemku však neznala, neboť od roku 1994 byla s Jaroslavem P. [redacted] v rozvodovém řízení, nebydlela s ním. O tom, že měl zmizet, se dověděla někdy v září 1995 od Niny Č. [redacted]. Poté, co jí Č. [redacted] sdělila, že P. [redacted] zmizel, na její radu navštívila Katastrální úřad, kde projednala zaplombování dalšího nakládání s pozemkem, aby nedošlo k jeho zcizení. V době, kdy se dověděla o zmizení manžela, byl Jaroslav P. [redacted] již vlastníkem pozemku, byl zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník, jinak by se jí nepodařilo nakládání s pozemky zablokovat.

Svědčyně Nina Č. [redacted], matka Jaroslava P. [redacted], rovněž potvrdila, že zdědil po její tetě pozemky v [redacted]. Jednalo se asi o 1.800 m². Sama jednala původně se zájemcem o koupi pozemku, který sliboval částku 2.500.000,- Kč. Její syn Jaroslav P. [redacted] pak později přišel s tím, že prodej pozemku může výhodněji zprostředkovat Ivan V. [redacted] pro pana Č. [redacted] za 2.700.000,- Kč. V době, kdy se Jaroslav P. [redacted] ztratil, to je v září 1995, byl již zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník pozemku. Po jeho zmizení svou snachu Alexandru P. [redacted], nyní H. [redacted], přiměla, aby projednala na katastrálním úřadu zablokování převodu pozemku. Naposledy viděla Jaroslava P. [redacted] 28.9.1995. Otevírala mu vrata ze dvora rodinného domku, když P. [redacted] odjížděl do [redacted] k jednání ohledně prodeje pozemku. Veděla, že jel za B. [redacted], který jej měl doprovodit na místo jednání, když P. [redacted] sám nevěděl, kde to je. Od té doby Jaroslava P. [redacted] neviděla. Týden po zmizení P. [redacted] ji navštívila Michaela Ch. [redacted], dotazovala se co je s P. [redacted]. Svědkyně uvedla, že Ch. [redacted] sdělila svůj záměr spojit se s Ivanem V. [redacted] nebo panem Č. [redacted], aby se dověděla, zda nemají zprávy o jejím synovi. Michaela Ch. [redacted] jí však řekla, že to nemá smysl se ptát, že to je mafie a mohlo by se jí něco přihodit. Pod dojmem tohoto rozhovoru upustila od záměru navštívit V. [redacted] či Č. [redacted] a oznámila zmizení Jaroslava P. [redacted] na policii. Svědkyně potvrdila, že P. [redacted] se často stýkal s Otou B. [redacted] a znal se také s Martinem S. [redacted] se kterým byl kamarád, pomáhal mu na stavbě a hrávali spolu sácky. Při jednom rozhovoru s ní se P. [redacted] zmínil o tom, že Martin S. [redacted] u sebe nosí spoustu peněz a že by se mu to mohlo jednou nevyplatit. Dne 28.9.1995 jí Jaroslav P. [redacted] sdělil, že jede za Otou B. [redacted], který jej má doprovodit k panu Č. [redacted], aby jednali o prodeji pozemku. Na toto jednání vzal sebou v kufříku doklady k pozemkům, kdy zejména se jednalo o výpis z katastru nemovitostí, katastrální mapy a znalecký posudek týkající se ceny pozemku.

Pokračování

Svědék Rudolf L. uvedl, že zná Ivana V. a dále jeho švagra Romana P., nikoliv však jménem a příjmením, ale pod přezdívkou S. S Ivanem V. se seznámil jako spolumajitel firmy , kdy při provádění dražeb si sjednávali služby agentury pana Č. ve které Ivan V. pracoval. Později se s V. stýkal i ve volném čase. se zabývalo prodejem majetku různých podniků v likvidaci a prováděním dražeb a aukcí. Výjimečně se zabývali i prodejem pozemků. S Ivanem V. jednal o koupi pozemku v V. V. mu vysvětloval, že vlastník pozemku mu dluží nějaké peníze a k vyrovnání dluhu na něj hodlá tento pozemek převést. Rudolf L. uvedl, že v určitou dobu projevil sám zájem o koupi pozemku, když však zjistil, že nemůže být použit ke stavbě rodinného domku, přestal mít o koupi pozemku zájem. Obžalovaný V. jej pak vybídl, aby tedy uvedený pozemek prodal a o zisk z prodeje pozemku se s V. rozdělil. Toto však Rudolf L. odmítl.

Zranění poškozeného Jaroslava P. bylo předmětem zkoumání znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Jiřího Hladíka a MUDr. Olgy Tatičové. Znalec MUDr. Jiří Hladík byl vyslechnut u hlavního líčení, kde stvrdil písemně podaný znalecký posudek. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že při pitvě Jaroslava P. byly zjištěny čtyři střelné rány se vstřely vpředu do hrudníku, z toho tři průstřely a jeden zástřel, jeden průstřel levé paže s tříštivým rozlámáním pažní kosti a střelným poraněním hrudníku a dvě bodné rány hrudníku s vbodů vpředu na hrudníku. Střelné rány hrudníku vedly ke střelnému poranění šestého a desátého žebra vlevo, devátého žebra vpravo, průstřelu levé plíce a průstřelu osrdečníku a srdce. Dvě ze střelných ran hrudníku pronikly levou a pravou brániční klenbou do dutiny břišní a vedly ke střelnému poranění jater. Dvě bodné rány hrudníku pronikly třetím mezižebřím vpravo a hrudní kostí do dutiny hrudní a vedly k bodnému poranění osrdečníku a srdce. Dále bylo zjištěno krvácení do obou hrudních dutin při střelných a bodných poraněních hrudníku s poraněním osrdečníku a srdce. Příčinou smrti Jaroslava P. bylo zakrvácení hrudních dutin při střelných a bodných ranách hrudníku. Smrt Jaroslava P. je v příčinné souvislosti se střelnými a bodnými poraněními. Střelná poranění vznikla vystřelením ze střelné zbraně. Střelné kanály ran se vstřely vpředu na hrudníku probíhaly zepředu dozadu a lehce dolů, střelný kanál se vstřelem na levé paži probíhal ze strany zleva směrem doprava a šikmo dolů. Bodné rány vznikly tlakem hrotnatého nástroje, který ve směru své dlouhé osy pronikal velkou silou zepředu dozadu do hrudníku. Všechna zjištěná poranění vykazovala známky vitální reakce, poranění tedy vznikla zaživa. K posloupnosti vzniku jednotlivých poranění se znalci nemohli vyjádřit. Bodná i střelná poranění se vstřely vpředu na hrudníku mohla vzniknout při vzájemném čelném postavení pachatele a oběti, střelná rána se vstřelem na levé paži svědčí pro bočné postavení oběti a pachatele. U zemřelého Jaroslava P. nebyly prokázány známky svědčící pro sebeobranu. Střelná i bodná poranění poškozeného byla smrtící pro všeobecnou povahu a smrt poškozeného nebylo možno odvrátit žádným způsobem. Dále se znalci vyjádřili tak, pokud obžalovaný B. uvedl, že poškozeného P. zastřelil ve svém pokoji, když poškozený seděl na

Pokračování

posteli, uváděný způsob tomu odpovídá. Dále znalci uvedli, že místo a poloha zemřelého v místě nálezů není totožná s místem smrti zemřelého. Pokud obžalovaný B. [] uváděl, že P. [] zastřelil a poté do něj bořal kolem 10,00 hod. dopoledne dne 28.9.1995, poté ho uložil do skříně a když jej pozdě v noci ze skříně vytáhl, byl poškozený ztuhlý, pak mrtvolná ztuhlost uváděná obžalovaným při vynášení zemřelého ze skříně odpovídá časovým údajům obžalovaného o zavraždění poškozeného a jeho uložení do jámy, kde byl později nalezen.

V přípravném řízení byla provedena rekonstrukce, o níž byl sepsán protokol a pořízena fotodokumentace a videodokumentace, když tyto důkazy byly u hlavního líčení provedeny. Obžalovaný Oto B. [] při rekonstrukci předvedl, jakým způsobem byl zabit poškozený Jaroslav P. [] a jak naložil s jeho mrtvolou. Úvodem obžalovaný znovu zopakoval, že o likvidaci P. [] rozhodl Ivan V. [] proto, že prokouknul P. [] podvod na agentuře [], které chtěl prodat pozemek, který ani nevlastnil. B. [] uvedl, že V. [] na schůzce s ním a s Ch. [] rozhodl, že P. [] nechají při tom, že obchod se uskuteční, ale později ho zlikvidují, získají jeho doklady a pomocí těchto dokladů vhodnému kupci pozemek prodají. Počítali všichni tři se ziskem okolo dvou milionů Kč, přičemž každému by připadla jedna třetina. Termín likvidace byl určen na dobu, kdy P. [] chtěl jet za ředitelem agentury []. B. [] zopakoval, že to byl obžalovaný Ivan V. [], který jej za účelem likvidace P. [] vybavil pistolí vzor 91, ráže 7,65 mm Škorpion a zásobníky s větším množstvím nábojů. Když se akce domlouvala, určité úkoly spojené s likvidací P. [] měl i Ch. [], který po vraždě měl odvézt P. [] osobní vozidlo BMW někam do [] a dále měl pomáhat s likvidací mrtvol. Obžalovaný B. [] si pak povzdychl, že nakonec vše bylo jinak "a zase jsem to všechno oddělal já sám". Dále obžalovaný B. [] uvedl, že v září 1995 za ním skutečně P. [] přijel svým BMW, zatroubil pod okny, on se vyklonil z okna a protože k likvidaci P. [] mělo dojít v pokoji, pozval jej nahoru. Než P. [] přišel, připravil si zbraň tak, že ji nabil, natáhl závěr a odjištěnou zbraň s nábojem v nábojové komoře, připravenou ke střelbě, uložil do přihrádky skříně. Zbraň měla v zásobníku 10 až 15 nábojů. Byl rozhodnut zastřelit P. [] v pokoji, když takto se dohodl již dříve s V. [] a Ch. [] že zastřelit P. [] bude nejideálnější u něj doma. Jeho rodinní příslušníci byli sice v té době doma ve vedlejších pokojích a jeho otec byl dole v kanceláři, z případného hluku střelby však neměl strach, neboť podle něj bylo normální, že doma z pokoje a v pokoji běžně střílel. Dále B. [] pokračoval tím, že P. [] přišel do pokoje a posadil se na postel. On sám přistoupil ke skříně, uchopil do pravé ruky zbraň, otočil se se zbraní v ruce k P. [] a přikročil k němu na vzdálenost asi 1,5 metru. Poté levou rukou uchopil zbraň za zásobník a střelbou od pasu vypálil na P. [] celkem asi 6 ran. Vzhledem k tomu, že se jednalo o poloautomatickou zbraň, musel sice opakovaně zmáčknout spoušť, ale oněch 6 ran vypálil přibližně za 5 vteřin. Výstřely zasáhly P. [] do hrudníku, tedy do míst, kam mířil. P. [] se poté svezl z postele a zůstal ležet na podlaze. Sklonil se nad ním a začal mu prohledávat oděv. V ledvince, kterou měl P. [] u pasu našel doklady, peněženku, klíče od

Pokračování

vozidla a svazek klíčů. Poté ještě posbíral nábojnice, které vyhodil později po trase během jízdy do [REDAKCE]. Kromě střelné zbraně k útoku na P [REDAKCE] použil také své brazilské dýky. Protože se mu zdálo, že P [REDAKCE] po výstřelech ještě žije a snaží se vstát, vzal ze stolu brazilskou dýku, které později použil i při vraždě RSDr. B [REDAKCE] ve [REDAKCE]. Uchopil dýku pravou rukou, naklonil se nad P [REDAKCE] a dvakrát jej prudce bodnul do oblasti srdce, vlastními slovy uvedl "jak se říká lidově na komoru". Po dvou bodných ranách již P [REDAKCE] nejevil známky života. Když bylo jasné, že je mrtev, "což jsem vlastně chtěl", tahem za nohy přivlekl P [REDAKCE] ke skříni a "nacpal jsem ho do skříně hlavou dolů do tzv. protišokové polohy". Poté obžalovaný B [REDAKCE] uvedl, že vybil zbraň a uložil ji rovněž do skříně. Podle dohody okolo 10,30 hod. k němu přijel obžalovaný Milan Ch [REDAKCE]. Informoval Ch [REDAKCE] o tom, že to je hotovo, čímž myslel usmrcení P [REDAKCE] a Ch [REDAKCE] toto pochopil. Na důkaz otevřel skříň a ukázal Ch [REDAKCE] P [REDAKCE] mrtvolu. Podle předchozí dohody předal Ch [REDAKCE] klíče od P [REDAKCE] vozidla. Ch [REDAKCE] za současné jeho přítomnosti odvezl vozidlo do [REDAKCE], zpět se oba vrátili vozidlem taxi. Po návratu do svého bydliště předal Ch [REDAKCE] zabalenou zbraň s tím, aby ji vrátil V [REDAKCE] a informoval jej, že zlikvidoval P [REDAKCE] podle předchozí dohody. Poté Ch [REDAKCE] odjel s tím, že se domluví na večer, aby mu za tmy pomohl kopat jámu k uložení P [REDAKCE] těla. Ch [REDAKCE] skutečně večer přijel. Pomocí lopaty a krumpáče pak společně začali kopat jámu. Ch [REDAKCE] mu pomáhal asi půl hodiny, poté odjel. Slíbil sice, že ještě přijede, ale nestalo se tak. Musel jámu dokopat sám. Mrtvolu P [REDAKCE] zabalil do deky, odnesl ji kus cesty směrem k jámě. Nakonec mrtvolu položil na zem a odtáhl ji za nohy. Tělo P [REDAKCE] hodil do jámy v takové poloze, že měl nohy ohnuté k hlavě. Na mrtvolu P [REDAKCE] naházел zeminu a nakonec upravil terén tak, aby nikdo nic nepoznal. S V [REDAKCE] se setkal za pár dnů, dostal od něj úkol nacvičit P [REDAKCE] podpis, aby mohli jeho pozemky někomu za 2 miliony Kč prodat. Cvičil pak skutečně P [REDAKCE] podpis z jeho občanského průkazu s tím, že průkaz a další doklady, které měl P [REDAKCE] u sebe, pak předal Ch [REDAKCE]. Ch [REDAKCE] doklady předal V [REDAKCE]. Nakonec, když chtěli prodej pozemku realizovat, tak zjistili, že na katastrálním úřadu nebyl pozemek na P [REDAKCE] ani přepsán a navíc tam byla "dána hláška", že P [REDAKCE] zmizel. Obžalovaný B [REDAKCE] se u rekonstrukce vyjádřil tak, že zná účinky střelných zbraní na lidské tělo, takže když na P [REDAKCE] z bezprostřední blízkosti šestkrát vystřelil se zásahy do hrudníku, bylo mu jasné, že jej musí usmrtit, což bylo jeho cílem. Obžalovaný B [REDAKCE] u rekonstrukce doslova uvedl: "Usmrcení P [REDAKCE] jsem vlastně dostal od V [REDAKCE] za úkol, v té souvislosti měl své úkoly i Ch [REDAKCE] a to, aby to nepřežil, jsem ještě jistil těmi dvěma ranami nozem do srdce". Ještě si postěžoval, že musel po činu V [REDAKCE] vyčítat, že z celé akce neměl žádný finanční zisk. Vzhledem k tomu, že však podle něj V [REDAKCE] měl "dlouhé prsty", raději s ním spolupracoval a později pro něj spáchal další vraždu na zakázku.

Z průběhu rekonstrukce je zřejmé, že obžalovaný Oto B [REDAKCE] velmi ochotně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení. Jeho komentář k prováděné rekonstrukci byl spontánní. Navíc v průběhu rekonstrukce úmrtí Jaroslava P [REDAKCE] ukázal na válco-

Pokračování

vítou nádobu ve svém pokoji, pocházející od brambůrků Chio Chips, přičemž z množství dalších věcí v ní uložených ukázal na dva klíče svázané růžovou tkaničkou (fotodokumentace č.l. 978), o kterých prohlásil, že se jedná o klíče dříve zavražděného Martina S. [redacted], pomocí nichž vnikli do jeho rodinného domu, ze kterého odcizili trezor. I tento detail svědčí o tom, že obžalovaný E. [redacted] dospěl v průběhu přípravného řízení do stádia, kdy orgánům činným v trestním řízení nezamlčoval již žádné skutečnosti, otevřeně vypovídal o své účasti na trestné činnosti, logicky vysvětlil motiv svého jednání, přičemž, jak uvedl na závěr protokolu o rekonstrukci, "i v tomto případě jsem byl vlastně na špinavou práci, ze které jsem navíc vlastně nic neměl". Stejně jako v jiných případech, ani zde nelze předpokládat, že by obžalovaný E. [redacted] byl iniciativní, vymyslel a naplánoval odstranění P. [redacted]

Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistické techniky vyplynulo, že samonabíjecí pistole ČS výroby značky ČZ, vzor 91 Škorpion, ráže 7,65 mm, výrobního čísla PE 0260 se dvěma příslušnými zásobníky a plátěným pouzdem, která byla zajištěna při domovní prohlídce u obžalovaného Ivana V. [redacted] byla podrobena zkoumání. Prohlídkou pistole a jejího mechanismu nebylo v její činnosti zjištěno závad. Pistole byla nalezena se suchou hlavní, nenakonzervovaná se stopami znečištění povýstřelovými produkty. Způsobilost ke střelbě byla ověřena zkušební střelbou, která proběhla bez závad. Při pitvě poškozeného Jaroslava P. [redacted] byla zajištěna monoogivální střela ráže 7,65 mm, s povrchem plátovaným tombakem. Mikroskopickým zkoumáním střely bylo zjištěno, že na jejím povrchu jsou stopy po výstřelu z drážkované hlavně palné zbraně o šesti drážkách a šesti polích pravotočivého charakteru. Střela byla mikroskopickou komparační metodou porovnána se zkušebními střelami získanými při zkušební střelbě ze zkoumaných palných zbraní ráže 7,65 mm. Byla zjištěna shoda znaků nerovnosti se střelou získanou při zkušební střelbě ze samonabíjecí pistole ČS výroby, značka ČZ, vzor 91, Škorpion, ráže 7,65 mm, výrobního čísla PE 0260. Při domovní prohlídce v pokoji obžalovaného Oto B. [redacted] v [redacted] byl nalezen větší počet vystřelených pistolových nábojnic různých ráží. Mimo jiné byla nalezena i vystřelená pistolová nábojnice ráže 7,65 mm, ČS výroby, značky S-B. Nábojnice byla mikroskopickou komparační metodou porovnána se zkušebními nábojnicemi získanými při zkušební střelbě, přičemž komparací byla zjištěna shoda znaků nerovnosti se zkušebními nábojnicemi, získanými při zkušební střelbě z předložené pistole značky ČZ, vzor 91, ráže 7,65 mm, výrobního čísla 0260, tedy zbraně zajištěné při domovní prohlídce u obžalovaného Ivana V. [redacted]

Při hodnocení provedených důkazů soud postupoval ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř., přičemž hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, při pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Výpověď obžalovaného Oto B. [redacted] se jeví jako nejlogičtější, obžalovaný při rekonstrukci zcela přesvědčivě popsal své jednání, vedoucí k usmrcení Jaroslava P. [redacted]. Vysvětlil logicky návaznosti jednání jiných osob, zejména V. [redacted] a Ch. [redacted], přičemž jeho výpověď je prostá vnitřních rozporů a zapadá do rámce jiných důkazů.

Pokračování

Obžalovaný B. se zmiňuje o plánu na získání pozemků Jaroslava P. Takovýto plán zapadá mezi další kriminální aktivity Ivana V., který vymýšlel složitější akce ve snaze dostat se k penězům, jako například únos dcery svého šéfa Františka Č. za účelem vydírání, přemlouvání Michala H. k účasti na podvodném odvozu tržby z provozovny Mc Donald a podobně. O plánu na zavraždění P. a prodeji jeho pozemku vypovídá také obžalovaný Milan Ch. Je tedy zřejmé, že takovýto plán byl vypracován. Neobstojí poté tvrzení obžalovaného V., že obžalovanému B. zapůjčil svou pistoli značky Škorpion jen proto, aby si z ní zastřílel na střelnici, a to zrovna v době, kdy P. bylo sděleno, že je očekáván na ředitelství agentury, aby projednal záležitosti prodeje pozemku s majitelem Františkem Č. Svědkyně Nina Č. pak rovněž svou výpověď potvrzuje věrohodnost B. verze událostí, když popsala ve své výpovědi úlohu Ivana V. v celé záležitosti. Popsala zejména snahu Ivana V. dosáhnout toho, aby P. nejednal s jinými zájemci o koupi pozemku, když odradil Jaroslava P. od jednání se zájemcem, který slíboval částku 2.500.000,- Kč a slíbil zprostředkování prodeje Františku Č. za 2.700.000,- Kč. Upřesnila také datum smrti P., kdy uvedla, že jej viděla naposledy 28.9.1995, kdy jí P. sdělil, že jede za Oto B., který jej má doprovodit k panu Č. aby jednali o prodeji pozemku. Na jednání vzal v kufříku doklady k pozemkům. Svědek Rudolf I. rovněž potvrdil velký zájem Ivana V. o prodej P. pozemku, když V. jej přemlouval, aby I. pozemek prodal a o zisk z prodeje se s V. rozdělil. František Č. pak popřel, že by měl zájem jednat s P., že by s ním měl sjednanou schůzku, pozemky byly pro něj příliš drahé. Pokud jde o datum likvidace P., nejednalo se o vlastní iniciativu B. P. jel k B. vybaven k jednání o prodeji pozemků, přičemž B. úlohou bylo P. usmrtit, když ve skutečnosti žádná schůzka smluvena nebyla. Tyto poznatky znovu korespondují s výpovědí obžalovaného B., z níž vyplynulo, že tím, kdo zorganizoval celou akci, rozdělil úkoly, opatřil vražednou zbraň, byl Ivan V. Obžalovaný Oto B. při spolupráci s Milanem Ch. pak skutečně poškozeného P. zavraždili, obžalovaný B. jako přímý pachatel a obžalovaný Ch. jako spolupachatel, bez jehož přispění by nebylo možno trestné jednání dokončit. Pokud B. hovořil o tom, že obžalovaný Ch. odvezl P. vozidlo BMW z místa činu, i v tomto směru hovořil pravdu, když sám řidičský průkaz nemá, motorové vozidlo řídit neumí a vozidlo Jaroslava P. bylo nalezeno, jak vyplývá z dokumentace, pořízené orgány policie, v koncem března 1996 v rámci pátrání po Jaroslavu P. jako po pohřešované osobě. Ličení smrti poškozeného Jaroslava P. pak odpovídá tomu, co bylo zjištěno ohledáním jeho mrtvoly, v pitevním protokolu a závěrům znaleckého posudku z oboru soudního lékařství. Pokud obžalovaný V. a obžalovaný Ch. popírají svou účast, V. při vypracování plánu a Ch. při realizaci plánu na zavraždění P. jejich výpovědi odporují zjištěným faktům. Obžalovaný B. neměl důvod pro zlikvidování Jaroslava P. Obžalovaní V. a Ch. se sice snažili naznačit, že B. mohl zastřelit P. proto, že P. naznačoval možnost prozrazení vraždy Martina S. Toto tvrzení

Pokračování

je však neověřitelné a vyznívá nepravděpodobně. Jaroslav P. [redacted] pokud by se rozhodl oznámit policii, že B. [redacted] zastřelil S. [redacted] učinil by vlastně oznámení i vůči sobě samému, když by nemohl počítat v případě prozrazení se solidaritou ze strany B. [redacted]. Podle této logiky by pak samozřejmě zájem na zavraždění P. [redacted] musel mít také obžalovaný Ch. [redacted] který v případě, že by P. [redacted] učinil oznámení policii, by byl ohrožen stejně jako B. [redacted]. P. [redacted] však neměl důvod oznamovat tuto událost policii, takže jako argument pro jeho odstranění tento motiv neobstojí. Likvidace P. [redacted] byla provedena pomocí V. [redacted] pistole při předstírání obchodního jednání ohledně prodeje pozemků, přičemž nutno vzít v úvahu, že obžalovaný B. [redacted] se opakovaně doznal, logicky vysvětlil všechny souvislosti a popsal nejen svou roli, ale také roli obžalovaného Ch. [redacted] a obžalovaného V. [redacted]. Z balistické expertízy bylo potvrzeno, že P. [redacted] byl zastřelen z pistole vzor 91 Škorpion z vlastnictví obžalovaného Ivana V. [redacted]. Pokud Ivan V. [redacted] tvrdil, že by k zavraždění člověka přece nepůjčoval svou legálně drženou zaregistrovanou zbraň, takováto obhajoba rovněž neobstojí. V. [redacted] v té době věděl, že B. [redacted] již zavraždil tři osoby. Od vraždy v Obchodním domě [redacted] již uplynuly dva roky, přičemž všichni pachatelé byli dosud na svobodě a neměli důvod se znepokojovat. Obžalovaný V. [redacted] tedy mohl mít pocit beztrestnosti, který zcela nepochybně převýšil obavy z vyzrazení při zapůjčování zbraně. Nakonec bylo plánováno odklizení těla zavražděného P. [redacted] tak, aby nebylo nikdy nalezeno. V této situaci si V. [redacted] nemusel dělat starosti s tím, že k usmrcení P. [redacted] bylo použito jeho zbraně.

Soud tedy vzal za prokázané, že v tomto případě opět duchovním otcem celé akce byl obžalovaný Ivan V. [redacted], který rozhodl o provedení akce, neboť ze všech pachatelů to byl pouze on, kdo měl možnost prodat pozemky a získat z nich alespoň nějaké finanční prostředky. Byl to on, kdo naplánoval způsob usmrcení, úkoly dalších pachatelů, jako odklizení vozidla, likvidace mrtvoly, obstaral zbraň a účastnil se jednání o prodeji pozemků před, ale i po smrti Jaroslava P. [redacted], když koupí pozemku nabízel např. i obžalovanému Miroslavu M. [redacted], v jehož dokladech byly písemnosti ohledně pozemků Jaroslava P. [redacted] nalezeny. Obžalovaný Ivan V. [redacted] je nepochybně účastníkem na dokonaném trestném činu vraždy, když tento trestný čin zosnoval a je možno jej označit jako organizátora. Obžalovaný V. [redacted] velmi dobře věděl, pokud angažoval ve věci obžalovaného Ch. [redacted] a zejména obžalovaného B. [redacted], že nejde o teoretické úvahy, ale musel počítat s tím, že pokud vypracoval plán, jehož součástí bylo usmrcení poškozeného P. [redacted], který představoval překážku k získání finančních prostředků za prodej jeho pozemků, obžalovaný Ch. [redacted] i obžalovaný B. [redacted] jsou bez zaváhání schopni své úlohy splnit. Jednání obžalovaného Ivana V. [redacted] bylo proto právně kvalifikováno jako organizátorství trestného činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c, h) tr.zák. číslo 152/95 Sbírky. Vzhledem k tomu, že Ivan V. [redacted] byl účastníkem na dokonaném trestném činu vraždy již v případě poškozeného Josefa D. [redacted], je dán znak opětovnosti. Motivem jednání zde bylo získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin v podobě neoprávněného prodeje pozemků Jaroslava P. [redacted].

Pokračování

Obžalovaný Oto B. [redacted] je v tomto případě nepochybně přímým pachatelem trestného činu vraždy, spáchané v přímém úmyslu usmrtit Jaroslava P. [redacted]. Šlo u něj o vraždu spáchanou opětovně (čtvrtou v pořadí), stejně jako u V. [redacted] motivovanou zjištěně, tedy spáchanou v úmyslu získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin. Jeho jednání tedy bylo právně kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h) tr.zák. číslo 152/95 Sbírky.

Obžalovaný Milan Ch. [redacted] není v tomto případě pouze účastníkem na dokonaném trestném činu. Soud vzal za prokázané, že obžalovaný Ch. [redacted] neposkytoval pomoc obžalovanému B. [redacted] poté, co již došlo k zavraždění Jaroslava P. [redacted]. Soud vzal naopak za prokázané, že obžalovaný Ch. [redacted] se podílel na vypracování plánu, dopředu přijal za své úkoly, které stanovil Ivan V. [redacted], podílel se na vylákání Jaroslava P. [redacted] na fingovanou schůzku v agentuře [redacted] přičemž věděl, že doporučením, aby se zastavil u B. [redacted], který jej doprovází do sídla agentury, jej odsoudil k smrti. Podle plánu po zavraždění P. [redacted] plnil další úkoly. V rámci zametání stop odvezl z místa činu P. [redacted] auto, předal V. [redacted] P. [redacted] doklady k pozemkům, pomáhal při zakopávání mrtvoly a rozdělil se s B. [redacted] o peníze, které měl P. [redacted] v době své smrti u sebe. Obžalovaný Ch. [redacted] tak prováděl činnost, kterou přispěl z hlediska pachatelů ke "zoaru" celé akce, tedy k usmrcení P. [redacted] a odcizení dokladů k pozemkům. Bez jeho účasti by akce nemohla být provedena. V případě obžalovaného Ch. [redacted] se přitom jednalo již o druhou vraždu, je tak naplněn znak opětovnosti, když motivem bylo získat majetkový prospěch a usnadnit jiný trestný čin, stejně jako v případě obžalovaných V. [redacted] a B. [redacted]. Soud dospěl v tomto případě k závěru, že trestné jednání vůči poškozenému Jaroslavu P. [redacted] bylo spácháno společným jednáním obžalovaného B. [redacted] a Ch. [redacted], přičemž každý z nich odpovídá, jako by trestný čin spáchal sám. Jde o typické spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. Jednání obžalovaného Ch. [redacted] bylo tedy kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h) tr.zák. Použití kvalifikovaných skutkových podstat u všech tří obžalovaných je důvodné, neboť okolnosti případu svou závažností podstatně zvyšují stupeň společenské nebezpečnosti jednání těchto pachatelů (§ 88 odst. 1 tr.zák.).

K bodu V./

Obžalovaní Oto B. [redacted], Miroslav K. [redacted], Milan C. [redacted], Ivan V. [redacted], Miroslav M. [redacted], Radomil K. [redacted]

Obžalovaný Radomil K. [redacted] v rámci své podnikatelské činnosti se dostal do kontaktu s RSDr. Tomášem B. [redacted] a jeho společníkem RSDr. Ivanem S. [redacted]. Dohodli se, že firma Tomáše B. [redacted] a Ivana S. [redacted] koupí od firmy Radomila K. [redacted] zásoby řezných nástrojů a vyhraďní právo prodeje těchto nástrojů. Vzhledem k tomu, že ze strany firmy Tomáše B. [redacted] a Ivana S. [redacted] došlo k nedodržení smluvních ujednání, pokud jde o termíny splatnosti a výši zaplacených částek, následovaly další

Pokračování

schůzky, na kterých se domlouvaly náhradní splátkové kalendáře. Při jedné z těchto schůzek se dohodl obžalovaný Rađomil K. s RSDr. Ivanem S. kdy S. podepsal směnku na částku 1.200.000,- Kč jako svůj osobní dluh vůči Rađomilu K. Obžalovaný Rađomil K. jako věřitel ze směnky na částku 1.200.000,- Kč pak přistoupil k vymození této dlužné částky.

Při své obchodní činnosti se Rađomil K. seznámil s obžalovaným Miroslavem M., který jej obcas navštěvoval. M. se svěřil s potřebou vymoci dlužnou částku. V druhé polovině roku 1995 ve svém bydlišti v , pak pověřil Miroslava M., který mu naznačil, že má možnost dlužnou částku vymoci prostřednictvím svých známých, aby sjednal za úplatu vymození dluhu ze směnky. Za tím účelem jej vybavil adresami Tomáše B. a Ivana S. kopíemi jejich navštívenek a xeroxovými kopíemi fotografií jejich domů. Součástí této objednávky byl i souhlas obžalovaného K. s tím, že eventuálně při vymáhání bude použito násilí, pohrůzek násilím, maření další obchodní činnosti Ivana S. a Tomáše B. a podobně.

Obžalovaný Miroslav M. kontaktoval koncem roku 1995 v Ivana V., se kterým se seznámil v rámci vlastní obchodní činnosti. Požádal jej o vymození dluhu ze směnky i za cenu použití násilí, eventuálně pohrůzek násilím, popřípadě zmaření obchodní činnosti B. a S. a podobně. Dohodl také s V. odměnu ve výši 150.000,- Kč a předal mu obžalovaným K. připravené písemnosti, a to adresy, navštívenky, fotografie bydliště B. a S. a podobně. Byl poté s Ivanem V. opakovaně ve styku.

Obžalovaný Ivan V. převzal objednávku Rađomila K. zprostředkovanou Miroslavem M. a přistoupil k její realizaci, když vlastním provedením akce pověřil Milana Ch. Miroslava K. a Oto B.. Nad rámec objednávky, bez vědomí Rađomila K. a Miroslava M., společně s Ch. K. a B. připravil plán akce, který spočíval v tom, že usmrcením RSDr. Tomáše B. vyděsí jeho společníka v podnikání RSDr. Ivana S. natolik, že ten zaplatí svůj dluh ze směnky. Za tím účelem si přesně rozdělili úkoly.

Obžalovaní Oto B., Miroslav K. a Milan Ch. poté přistoupili k provedení společně vypracovaného plánu. Obžalovaný Miroslav K. sjednal obžalovaného Pavla V., který souhlasil s tím, že K., B. a Ch. odveze do . Navázali sice kontakt s Tomášem B., k realizaci jejich záměru však nedošlo. Odjeli proto zpět. Znovu odjeli do dne 17.1.1996. Obžalovaný již odmítl zúčastnit se jako řidič akce. Miroslav K. zapůjčil proto k provedení akce své vozidlo Renault 25 a na cestě do vozidlo řídil. Ve vozidle jel také Oto B. a Milan Ch., který souhlasil s tím, aby jej doprovázel jeho známý Milan Š., který však nebyl do plánu akce zasvěcen a neznal účel cesty. Cestou do obžalovaný Milan Ch. zamaskoval SPZ vozidla blátem, aby zamezil jeho identifikaci. Později však se obžalovaní rozhodli

Pokračování

značku očistit, neboť dospěli k závěru, že takto by byli ještě nápadnější. Obžalovaný Milan Ch[redacted] také předal Oto B[redacted] občanský průkaz na jméno Jakub P[redacted], kterým jej vybavil Ivan V[redacted]. Obžalovaný B[redacted] pak zatelefonoval z telefonní budky poškozenému B[redacted] a sjednal si s ním schůzku v hotelu [redacted] ve [redacted]. Bylo to dne 17.1.1996 okolo 9,00 hod., kdy obžalovaný B[redacted] se na onen cizí občanský průkaz ubytoval v hotelu [redacted]. Obžalovaní Milan Ch[redacted] a Milan Š[redacted] do hotelu nešli, když cestou vystoupili z vozidla a procházeli se po [redacted]. Po ubytování obžalovaný Oto B[redacted] zavedl na hotelový pokoj číslo 318 Miroslava K[redacted], nechal jej v pokoji a sám v hale hotelu očekával Tomáše B[redacted]. Po jeho příchodu jej požádal o jednání ve zmíněném hotelovém pokoji, kdy B[redacted] na tuto nabídku přistoupil. V hotelovém pokoji obžalovaný Miroslav K[redacted] odlákal pozornost Tomáše B[redacted] tím, že jej přilákal k oknu a ukazoval mu venku stojící haly, přičemž oba obžalovaní Oto B[redacted] a Miroslav K[redacted] v úmyslu usmrtit na Tomáše B[redacted] zaútočili. Obžalovaný Oto B[redacted] jej nejméně pětkrát bodl připravenou dýkou do břicha a hrudníku. Miroslav K[redacted] bodl poškozeného dýkou nejméně dvakrát do krku. Tímto jednáním obžalovaní způsobili poškozenému bodnořezná poranění břišní stěny a dutiny břišní s průbohem levé nadledviny, s naříznutím tkáně levé ledviny, bodné rány dutiny hrudní zasahující levou plíci, osrdečník a levou srdeční komoru (B[redacted], a bodnořezné rány na krku s úplným protětím levé krkavice (K[redacted]). Popsaná zranění ve svém souhrnu vedla ke smrti RSDr. Tomáše B[redacted]. Poté již mrtvému poškozenému Tomáši B[redacted] obžalovaní odcizili koženou tašku s osobními doklady, finanční hotovost ve výši nejméně 15.000,- Kč, blíže nezjištěné množství valut a legálně držanou pistoli ČZ vzor 45, ráže 6,35 mm se třemi zásobníky. O odcizené věci se při cestě zpět z [redacted] rozdělili. Tašku s osobními doklady po návratu předali Ivanu V[redacted], ten ji odevzdal Miroslavu M[redacted], který po jejím převzetí vyplatil Ivanu V[redacted] sjednanou odměnu. Odcizenou pistoli si ponechal B[redacted], který ji později předal Ch[redacted] k uschování. Zbraň ukryla Michaela Ch[redacted] v blízkosti rybníku v obci [redacted] kde byla později zbraň nalezena.

Obžalovaný Radomil K[redacted] popřel, že by sám projevil jakoukoliv iniciativu při vymáhání dlužné částky a popřel, že by pověřil spoluobžalovaného M[redacted] vymáháním dluhu. Uvedl, že při jednom z obchodních jednání se seznámil s Tomášem B[redacted], Ivanem S[redacted] a s jejich dalšími společníky A[redacted] a M[redacted]. Prodal jim zboží a obchodní zastoupení na prodej zboží, současně také došlo ke stanovení splátkového kalendáře. Když firma B[redacted] a S[redacted] neplnila svůj závazek, opakovaně jednal se S[redacted] a A[redacted] o způsobu zaplacení dluhu. Nakonec se dohodl s Ivanem S[redacted]. Ten mu podepsal směnku na částku 1.200.000,- Kč svým jménem. Obžalovaný K[redacted] uvedl, že nikdy nechtěl po obžalovaném M[redacted], aby zprostředkoval vymáhání tohoto dluhu. Popřel, že by mu za tímto účelem vydal nějaké doklady. Uvedl, že sice měl k dispozici fotografie rodinných domů B[redacted] a S[redacted] které osobně pořídil, ale nikomu je nepředal. Pokud se dostaly k obžalovanému M[redacted], musela to být jeho aktivita. Tvrdil, že všechny písemnosti týkající se firmy měl uloženy ve dvou kufrech v obývacím pokoji a M[redacted] u něho často pobýval. Pokud jde o fotografie domů, ty si pořídil proto, že uvažoval o vymáhání

Pokračování

dluhu prostřednictvím firmy Karla [REDAKCE]. S touto firmou se ale nedohodl. Pokud později došlo k vymáhání dluhu prostřednictvím Ivana V [REDAKCE], které měl sjednat obžalovaný M [REDAKCE] obžalovaný K [REDAKCE] tvrdil, že o takoveto vymáhání nikoho nepožádal, s nikým nejednal, jednalo se o iniciativu M [REDAKCE]. Pokud jde o zadržení, ke kterému došlo na schůzce u benzínového čerpadla, uvedl, že schůzka se měla týkat prodeje psích konzerv, kterou zprostředkoval M [REDAKCE]. Popřel, že by M [REDAKCE] předal nějaké peníze na zaplacení odměny za vymáhání dluhu ze směnky. Prohlásil, že se necítí být vinným.

Obžalovaný Miroslav M [REDAKCE] uvedl, že prostřednictvím svého známého B [REDAKCE] se seznámil s Ivanem V [REDAKCE]. Jednali tehdy o obchodu s alkoholem. Během rozhovoru se mu V [REDAKCE] zmínil, že vlastní bezpečnostní firmu, která se mimo jiné zabývá také vymáháním dlužných pohledávek. V té době znal již i obžalovaného Radomila K [REDAKCE]. Ten se mu svěřil se svými finančními potížemi a ptal se jej, zda neví o firmě zabývající se vymáháním dlužných pohledávek. Zmínil se mu o V [REDAKCE], K [REDAKCE] jej požádal o zprostředkování. Po dohodě s V [REDAKCE] si vyžádal od K [REDAKCE] podklady. K [REDAKCE] mu sdělil, že má fotografie domů a adresy těch osob, které mu poskytl, stejně tak fotokopii směnky. K [REDAKCE] se nezúčastnil schůzky s V [REDAKCE], zavezl mu je sám. M [REDAKCE] trval na tom, že nebylo dohodnuto použití násilí, když mu V [REDAKCE] naznačoval, že by se dlužníkovi mohlo něco stát, řekl mu, že s tím nesouhlasí a pokud to nepůjde "normálně", raději odstoupí od smlouvy. V [REDAKCE] mu pak vysvětlil, že praktikují tak zvaný "německý způsob", což prý znamená vyvíjení psychického a duševního nátlaku na dotyčnou osobu a to tak, že za ním každý den chodí, sledují jej na každém kroku, například při jednání v bance a zdůrazňují mu, jak může obchodovat, když nemá zaplacené dluhy. V [REDAKCE] taky stanovil odměnu, která činila 150.000,- Kč. Připustil, že řekl V [REDAKCE] že by mohli přitvrdit. Vysvětlil, že tím mínil, aby u dlužníka nestáli jenom v týdnu, ale i o sobotách a nedělích. Informoval o sjednání vymáhání prostřednictvím V [REDAKCE] obžalovaného K [REDAKCE]. K [REDAKCE] mu slíbil, že pokud mu budou vráceny dlužné peníze, mohli by založit společnou firmu. V lednu 1996 se v bydlšti V [REDAKCE] zúčastnil schůzky, které kromě něj se účastnil V [REDAKCE] a Ch [REDAKCE]. Ch [REDAKCE] mu oznámil, že mluvil s B [REDAKCE] o zaplacení dluhu a ten přislíbil, že se se S [REDAKCE] dohodnou, jak dluh zaplatí. V [REDAKCE] mu na schůzce sdělil, že jeho firma měla výdaje a chtěl 5.000,- Kč. Po telefonické konzultaci s K [REDAKCE] a jeho souhlasu mu vyplatil 5.000,- Kč. V měsíci lednu se sešel znovu s V [REDAKCE] který požadoval další kopie rodinných domků a vizitky. K [REDAKCE] mu dal tyto doklady již podruhé a on je odvezl V [REDAKCE]. Jednání byl přítomen Ch [REDAKCE] a B [REDAKCE]. Za týden po této schůzce mu opět volal V [REDAKCE], řekl, že vznikl problém a požadoval sjednanou odměnu. Jel ke K [REDAKCE]. Ten jej požádal, nechť jede na schůzku s tím, že sám nemá čas a dal mu částku 100.000,- Kč. Schůzka se konala u benzínové stanice na okraji Prahy. Při jeho příjezdu zde byl V [REDAKCE] a další tři muži. Vrábel se dotázal, zda přivezl peníze. Odpověděl mu, že má 100.000,- Kč. Poté se ptal V [REDAKCE], zda se jim podařilo vymoci dluh. V [REDAKCE] odpověděl, že o tom nechtěl mluvit do telefonu, do rozhovoru se pak zapojil B [REDAKCE] a řekl, že B [REDAKCE] je ohrožoval pistolí a byl proto nucen B [REDAKCE] zabít. M [REDAKCE] prohlásil, že jim nechtěl věřit, V [REDAKCE] požádal ostatní a řekl jim, aby to podali,

Pokračování

jeho společníci odešli do auta, přinesli odtud taštičku, podali ji V[redacted] a ten ji předal jemu se slovy "tak není to pravda?" Když taštičku otevřel, našel v ní doklady B[redacted]. Zavolal pak K[redacted]. On na něj počkal doma. Zde informoval K[redacted] o tom, že B[redacted] má být mrtev. K[redacted] na to řekl, že B[redacted] nemusí být mrtev, že mu také tašku mohli ukrást. M[redacted] však prohlásil, že tomu nevěřil. Z vystupování V[redacted] usoudil, že on je mozkiem všeho a co řekne, to je svaté. Navrhl proto K[redacted], aby šli věc oznámit na policii. Ten však nevěřil, že B[redacted] byl zavražděn, proto rozhodl, že počkají. Druhý den se opět spojil s K[redacted] a mezi tím mu volal V[redacted] a chtěl pro sebe dalších 100.000,- Kč. K[redacted] však neměl tolik peněz, dal mu pouze 50.000,- Kč, které skutečně předal V[redacted], kdy u toho byl i Milan Ch[redacted]. Předal V[redacted] 50.000,- Kč, ten z toho odpočítal 5.000,- Kč a vrátil je, když se jednalo o odpočítání dříve předané zálohy. Pokud jde o událost ve [redacted] B[redacted] popsal způsob usmrcení B[redacted]. Sdělil mu, že došlo k potyčce, že na B[redacted] byli dva, ten druhý měl B[redacted] chytit, B[redacted] ho měl píchnout, zasadit mu pak více bodných ran. Mělo tam být hodně krve.

Obžalovaný Ivan V[redacted] uvedl, že se seznámil s Miroslavem M[redacted] v září či říjnu 1995 prostřednictvím svého známého B[redacted] když projednávali nějaký obchod s alkoholem. Dobu seznámení určoval obžalovaný Ivan V[redacted] tak, že to bylo v době, kdy byl ještě naživu P[redacted], neboť M[redacted] nabízel ke koupi P[redacted] pozemky. Během rozhovoru přišla řeč na to, že Miroslav M[redacted] má nějaké pohledávky u firem, které mu dluží a při té příležitosti se ptal, zda se nezabývá vymáháním pohledávek. Odpověděl mu, že firma [redacted] se takovouto činností nezabývá. Do rozhovoru se však vmísil Milan Ch[redacted] a prohlásil, že on by si to vzal na starost, že se již v minulosti podobnými záležitostmi zabýval. Takovýchto schůzek pak bylo několik. V[redacted] vysvětloval, že M[redacted] neznal bydliště Ch[redacted], který bydlel naproti, proto vždy přijel k V[redacted], Ch[redacted] jeho příjezd zaregistroval, přišel k V[redacted] a zde pak spolu M[redacted] s Ch[redacted] projednávali své záležitosti a on sám byl přítomen těmto jednáním Ch[redacted] a M[redacted]. Do jednání vstoupil pouze tím, že sdělil obvyklou výši odměny, která bývá pět až deset procent z vymožené částky. Zaslechl, že se jedná o vymožení nějaké dlužné částky od firmy ve [redacted] kterou zastupovali pánové B[redacted] a S[redacted]. Odměna měla představovat částku okolo 150.000,- Kč. On sám se pak dohodl s Milanem Ch[redacted], že od něj dostane odměnu ve výši deseti procent ze sjednané odměny po vymožení dluhu. I když dluh vymožen nebyl, obdržel od Ch[redacted] 15.000,- Kč. Tvrdil, že nebyl nikdy přítomen tomu, když se obžalovaný M[redacted] a Ch[redacted] domlouvali, jakým způsobem a jakými metodami se vymáhání dluhu uskuteční. Kromě schůzek u něj v bydlišti se několikrát sešli s M[redacted] i u benzínové pumpy, kam on vždy přivezl Ch[redacted], přičemž ve společnosti Ch[redacted] se pohyboval i B[redacted]. Tvrdil, že sám se nepletl do toho, jak chce Ch[redacted] vyřešit vymáhání dluhu. Představoval si vymáhání tak, že za dlužníky se chodí do bank. U hlavního líčení prohlásil: "Neslyšel jsem nikdy o tom, že by byl někdo z dlužníků zabit, pouze jsem slyšel, že se hovořilo o pár fackách". Radomila K[redacted] neznal, nikdy s ním nejednal, pouze zaslechl jeho jméno. Chápal jednání M[redacted] tak, že jedná za společnou firmu s K[redacted]. Byl přítomen i jedné ze schůzek,

Pokračování

kdy Milan Ch[redacted] požádal M[redacted] o zálohu ve výši tři až pět tisíc korun s tím, že již byl ve [redacted], kde jednal s firmou B[redacted] a S[redacted], vznikly tím nějaké výdaje, proto požadoval zálohu. Dále M[redacted] předal Ch[redacted] xeroxovou kopii, na které byly vizitky B[redacted] a S[redacted] a fotografie jejich domů. Popřel, že by to byl on, kdo měl zajistit vymáhání dluhu, že on přebíral objednávku, že by sám převzal písemnosti s údaji o poškozeném a že by on byl tím, který měl nakonec převzít odměnu za vymáhání. Prohlásil, že si nedovejde vysvětlit, proč to M[redacted] tvrdí, když mezi ním a M[redacted] nikdy nedošlo k nedorozumění a nemají vůči sobě žádné pohledávky. Dále prohlásil, že v lednu 1996 mu volal Milan Ch[redacted] v dopoledních hodinách a žádal jej, aby ve 13,00 hod. přijel k benzínové pumpě, že se stal nějaký malér. Poté volal i M[redacted] s tím, že mu již volal Ch[redacted] a rovněž jej žádal, aby přijel k pumpě. Když toho dne po 13,00 hod. přijel na smlouvené místo, už tam byli K[redacted], B[redacted], Ch[redacted] a M[redacted]. Přijel sem ve společnosti své sekretárky H[redacted], kterou nechal sešít v autě. B[redacted] pak líčil, co se stalo ve [redacted] něco v tom smyslu, že B[redacted] na něj vytáhl zbraň, proto ho musel zabít. Pochopil, že B[redacted] je mrtvý. Na dotaz, proč byl zavolan k benzínové pumpě, když se jej ta záležitost neměla týkat, uvedl, že jej zavolali zřejmě proto, že dělal prostředníka mezi Ch[redacted] a M[redacted]. U benzínové pumpy byla M[redacted] předána pánská taštička, zřejmě na důkaz toho, že je B[redacted] po smrti. Dále byl svědkem toho, že M[redacted] vyplatil Ch[redacted] u pumpy částku 100.000,- Kč a slíbil, že dalších 50.000,- Kč přiveze později. On sám převzal od Ch[redacted] dva dny nato částku 15.000,- Kč jako odměnu za zprostředkování schůzek. K další schůzce pak skutečně došlo za dva dny. Přivezl sem Ch[redacted], Ch[redacted] se sešel s M[redacted] M[redacted] tam přinesl 50.000,- Kč. Pokud jde o výpověď z přípravného řízení, kdy uváděl, že se na něj obrátil M[redacted] se žádostí o vymáhání dluhu, a že to byl on, kdo Ch[redacted] nabídl, zda si nechce vydělat peníze za vymáhání dluhu pro M[redacted] k tomu se vyjádřil tak, že neví, proč takto vypovídal. Trval na tom, že ve věci se nijak neangažoval a že se jedná o akci Ch[redacted]

Obžalovaný Oto B[redacted] uvedl, že koncem roku 1995 Ivan V[redacted] jej seznámil s Miroslavem M[redacted], který požadoval vymození nějakých dluhů za slíbenou odměnu 150.000,- Kč. Schůzky se účastnil V[redacted] Ch[redacted], M[redacted] a on. Při první schůzce, které se zúčastnil, se hovořilo o vymození dlužné částky od nějakých dvou podnikatelů, kteří nezaplatili dluh s tím, že jemu je jedno, jak bude dluh vymožen. Pokud se podaří přimět dlužníky k zaplacení, slíbil M[redacted] vyplacení odměny. Poté došlo k dalším schůzkám, na které M[redacted] přinesl xeroxové kopie vizitek podnikatelů a fotokopie fotografií jejich domů. Zde se setkal poprvé se jmény B[redacted] a S[redacted]. Obžalovaný B[redacted] vypověděl k postojí M[redacted] že tomu bylo jedno, jakým způsobem k vymáhání dojde, když hlavně mu šlo o dlužnou částku. Pokud jde o nápad zabít jednoho z těch podnikatelů, ten však M[redacted] nepřipisoval. Uvedl, že se domluvil on, Ch[redacted], K[redacted] a V[redacted], že by bylo nejlepší jednoho z podnikatelů zlikvidovat a ten druhý pak dostane strach. Poté obžalovaný B[redacted] popsal první jízdu do [redacted], kdy však dojeli pouze do [redacted]. Auto řídil obžalovaný Pavel V[redacted] dále byli přítomni K[redacted], Ch[redacted] a on sám. Naposledy jeli do [redacted] v sestavě

Pokračování

Ch[redacted], K[redacted] a on. Jel s nimi také obžalovaný Š[redacted]. Po příjezdu do [redacted] telefonoval B[redacted] a domluvil si schůzku v hotelu [redacted]. V hotelu objednal pokoj, když s ostatními byl předem domluven, že v pokoji dojde k likvidaci B[redacted]. Š[redacted] s Ch[redacted] vysadil na náměstí. Do hotelu šel ve společnosti K[redacted]. Po příchodu do hotelu oba s K[redacted] vyšli nahoru, kde čekali, než nastane hodina schůzky. K[redacted] zůstal na pokoji, on sám šel dolů do recepce, zde počkal na B[redacted] a když přijel, pozval ho k jednání do pokoje. Po vstupu do pokoje se všichni posadili a hovořili na předem stanovené téma. K[redacted] pak pozval B[redacted] k oknu, on sám k němu přistoupil zezadu, levou rukou ho chytil za ústa, do pravé ruky uchopil dýku, kterou měl za pasem a bodl B[redacted] do břicha. V tu chvíli k němu přistoupil K[redacted] z boku, vytáhl nůž a bodl B[redacted] několikrát do krku. B[redacted] začala silně proudit z krku krev. Po K[redacted] útoku B[redacted] klesl na podlahu, on sám mu svým nožem ještě zasadil několik ran do hrudníku. Poté, co B[redacted] zůstal ležet na podlaze, kde se vytvořila velká kaluž krve, přenesli jej oba do postele. Poškozený měl sebou hnědou příruční tašku a klíče. Příruční tašku s celým obsahem a klíče vzal sebou, když tyto věci uložil do kufříku, který si na místo činu přinesl. Do něj také před odchodem uložil svou mikinu, která byla od krve. Nože utřeli do ručníků, které byly na pokoji a ručníky také otřeli místa, kterých se dotýkali. Obžalovaný K[redacted] opustil pokoj, on sám odešel z pokoje až po nějaké chvíli. Při odchodu ve dveřích pokoje zalomil klíč. Když vyšel z hotelu, K[redacted] na něj čekal v autě před hotelem. Společně odjeli na náměstí, kde vyzvedli Ch[redacted] a Š[redacted]. Poté odjízďeli směrem na Brno zpět domů. Ch[redacted] se v autě zeptal, jak to dopadlo. Obžalovaný B[redacted] uvedl, že neví, zda jej informoval on anebo K[redacted] a nevzpomíná si na přesnou formulaci. Věci, které vzal B[redacted] si v autě prohlížel. V tašce poškozeného byly jeho doklady, peníze a také střelná zbraň, pistole ráže 6,35 mm. Cestou se zastavili na oběd v motorestu U devíti křížů. Odtud Ch[redacted] někomu telefonoval.

Ještě téhož dne po příjezdu do Prahy se uskutečnila schůzka u benzínové stanice, na kterou přijel M[redacted], dále byl přítomen K[redacted], Ch[redacted], V[redacted] a on sám. Na této schůzce M[redacted] jim předal částku 100.000,- Kč, vzal si tašku s doklady, přičemž se domluvili na další schůzce následujícího dne, kde měl předat zbývajících 50.000,- Kč. Z těch 150.000,- Kč největší část byla předána K[redacted], když ten měl dluhy z neuskutečněného obchodu, zbytek peněz se dělil mezi Ch[redacted], V[redacted] a jeho. Kolik dostal sám peněz, si nevzpomínal. Obžalovaný B[redacted] při výslechu před soudem, který nakonec rozhodoval v prvním stupni, nevypovídal. V řízení před soudem před změnou obsazení senátu podrobně vypovídal, přičemž jeho výpověď před soudem se podrobněji vyjadřovala k roli, jakou hrál ve věci obžalovaný M[redacted]. Obžalovaný B[redacted] tvrdil, že jméno K[redacted] v průběhu přípravy samotné akce ani poté nikdy nepadlo. V přítomnosti M[redacted] se pak nikdy nehovořilo o konkrétním způsobu vymožení dluhu. V přípravném řízení se obžalovaný B[redacted] vyhýbal tomu, aby konkrétně potvrdil, že obžalovaný M[redacted] si objednal zavraždění B[redacted]. Hovořil o tak zvané "sundávačce", což sám pak vysvětloval, že je slangovým výrazem užívaným pro likvidaci, když on sám, tedy B[redacted], tím rozumí usmrcení a fyzickou likvidaci určité osoby. U hlavního líčení pak uváděl, že M[redacted] se vyjádřil v tom smyslu, že je mu jedno, jakým způsobem to bude uděláno, že mu jde o vymožení

Pokračování

dlužné částky. U hlavního líčení se nezmiňoval o tom, že by M. hovořil o likvidaci B. Až při schůzce, které se účastnil V., K., Ch. a on sám se dohodli, že nejlepší by bylo jednoho z podnikatelů zlikvidovat a ten druhý dostane strach. Dále se vyjádřil tak, že již neví přesně, kdo přišel na nápad jednoho z těch podnikatelů zavraždit, byl to však nápad někoho z nich čtyř, tedy jeho, V., Ch. nebo K. Dále použil slov: "M. řekl, že máme dluh vymoci jakýmkoliv způsobem a my jsme to pojali jako tu sundávačku. Pokud jde o termín sundávačka, tak toho M. nepoužil, je to slangový výraz, je to vlastně termín můj."

Obžalovaný Milan Ch. uvedl, že se seznámil s Miroslavem M. na schůzce u Ivana V. Miroslav M. se na něj obrátil se žádostí o vymožení dluhu. Tvrdil, že by to nebylo pro něj, ale pro nějaké lidi z Litvínova. Smluvili si další schůzku s M., která proběhla opět u V. Na ní byl přítomen on sám, V. a B. M. tenkrát přivezl dvě xeroxové kopie nebo kopie zhotovené pomocí faxu, na kterých byly vizitky dvou mužů jmény B. a S. a fotografie jejich rodinných domů. Po této schůzce byla podniknuta první cesta do . Ch. uvedl, že sám do akce přibral svého kamaráda Miroslava K. a ten ve věci angažoval obžalovaného Pavla V. V. jako řidič je dovezl při první cestě pouze do . odtud B. volal na telefonní číslo B. nebo S., nedovolal se, vrátili se tedy všichni zpět do Prahy. Poté následovala další schůzka s M. u čerpací stanice Agip, které se účastnil on sám, dále V. a B. M. informovali o předchozí cestě, chtěli po něm další podrobnější informace. M. na této schůzce řekl, že když to trvá tak dlouho, bude lepší jednoho z těch mužů zavraždit, druhý pak dostane strach a zaplatí. Na této schůzce také M. přislíbil odměnu v celkové výši 150.000,- Kč. On sám pak o výsledku informoval K. tomu se to nelíbilo. Projednali záležitost i s B. a dospěli k závěru, že by bylo lepší nabídnout těm mužům nějaký obchod a tak z nich dostat peníze. Ch. trval na tom, že o zavraždění v té době hovořil pouze obžalovaný M. Dále obžalovaný Ch. popisoval druhou cestu do . Vozidlem, které opatřil K., řízeným obžalovaným V., dojeli až do , zde kontaktovali B. navštívili jeho bydliště a nabídli mu obchod s cigaretami, který však on neakceptoval a na dohodnutou schůzku nepřišel. Proto se vrátili zpět do Prahy. Po vysazení V. v autě, kterým pokračovali v cestě do , před ním a K. prohlásil B. že příště B. už zapáchne. Přesvědčoval jej, aby to udělal s ním, když odmítl, začal přesvědčovat K. Na další akci vyjeli tehdy, až měl K. k dispozici zase vozidlo. Sám byl tehdy ve společnosti Š., který jej přemluvil, aby jej vzal sebou. Během cesty vyzvedli B. Po příjezdu do si B. domluvil s B. schůzku v hotelu . Ubytoval se v tomto hotelu, kdy předložil občanský průkaz, který mu on sám předtím dal v autě. Občanský průkaz opatřil V. Sám měl zato, že cílem cesty je vymoci dluh, nikoliv zavraždit B. V. rovněž naléhal, aby B. už konečně přitlačili a donutili zaplatit. Po ubytování B. v hotelu odjeli do města. On sám a Š. zůstali ve městě. Ch. to zdůvodňoval tím, že

Pokračování

čekal nástup trestu pro loupež a nechtěl riskovat další problémy. Zhruba za třičtvrtě hodiny se K [] s B [] vrátili, B [] prohlašoval, že všechno je v pořádku, že B [] trochu pořezal. Asi po deseti kilometrech jízdy začal B [] rozebírat situaci a říkal to tak, jako by to s K [] udělali oba. Během cesty zastavili v motorestu U devíti křížů. Tam mu řekl B [], že B [] je mrtev a že těch 150.000,- Kč je dnes jistých. Volal proto M [], nebo V [], kdy účelem telefonátu bylo domluvit si schůzku a sejít se s M []. Během cesty vysadili Š [] a jeli k benzínové stanici Agip. Tam čekal M [] a V []. Po vystoupení z auta B [] začal líčit, co se stalo. Ne však tak, jak to uváděl v autě před Š [], ale jako by to udělal sám. M [] se sice smál, ale bylo vidět, že má strach. Předal jim 100.000,- Kč s tím, že zbytek dodá do tří dnů, což skutečně udělal. 100.000,- Kč ponechali K [], protože musel zaplatit nějaké dluhy z dřívějších obchodů. Z částky 50.000,- Kč dal 15.000,- Kč V []. Dále Ch [] uvedl, že cestou z [] si B [] prohlížel taštičku patřící B [], ve které byly nějaké doklady, peníze a zlaté řetízky. Tyto věci dal B [] M [] u benzínové stanice, peníze si ponechali. O zbrani, patřící B [], nejprve vůbec nevěděl, dověděl se o ní až z televize. B [] pak tuto zbraň krátce před jejich zatčením přinesl k němu domů k uschování. Cestou do [] byl sám neozbrojen, nevšiml si, zda měl nějakou zbraň K [], B [] nosil zcela běžně jeden nebo dva nože. K upřesnění obžalovaný Ch [] uvedl, že vymožení dluhu se měl zabývat on sám, M [] nabídl práci jemu a byl to obžalovaný V [], který vstoupil do jednání a zprostředkoval obžalovaného B []. Obžalovaný Ch [] trval na tom, že to byl obžalovaný M [], který tvrdil, že B [] je slabší než S [], proto bude lepší přitlačit na něj. Z toho důvodu si vybrali B [] nikoliv S []. Dále trval na tom, že to byl M [], kdo navrhl variantu vraždy za odměnu ve výši 150.000,- Kč.

Obžalovaný Miroslav K [] uvedl, že se vždy hovořilo o vymáhání dluhu a nikoliv o zabití B []. Na diskotéce v [] se seznámil s Ch [] a B []. Když se jednou dostal do situace, že potřeboval peníze, odjel za Ch [] si půjčit. Ten mu nabídl, že by se mohl zúčastnit vymáhání dluhu. Sešel se ve společnosti B [] a Ch [] u benzínové stanice Agip s M [], přičemž na místo přijel svým vozidlem značky Kia také V []. M [] je zde informoval o tom, že se jedná o vymožení dluhu ve výši 1.200.000,- Kč a odměna za vymožení bude 150.000,- Kč. Bližší informace pak získal od Ch []. Poprvé jeli do [] v sestavě on, B [], Ch [] a V []. Dojeli pouze však do Prostějova, odtud se snažili zavolat B []. Když neuspěli, vrátili se zpět. Na příští cestu si měl Ch [] vyzvednout zálohu 5.000,- Kč. Cestu podnikli autem jeho bratra značky Renault 25 ve stejné sestavě. Dojeli až do [] kontaktovali B [], ověřili si, kde bydlí. Počítal s tím, že B [] bude vylákan na schůzku, hodí jej do auta, zavolají druhému společníkovi a ten zaplatí. Plán se nepodařilo uskutečnit, když se jim zdálo, že B [] má kolem sebe další lidi. Na další schůzku toho dne B [] již nepřišel, odjeli tedy zpět do Prahy a dohodli se, že podniknou další cestu, až budou mít k dispozici auto. Poté, co znovu disponoval autem, přijel za Ch [] a B [] s tím, že pojedou znovu do

Pokračování

..... Kromě něj, B..... a Ch..... iel také Š....., který však nebyl do ničeho zasvěcen. Do došli ráno. B..... se ubytoval v hotelu Tam měl být B..... pozván a bylo počítáno s tím, že mu zde řeknou, proč přijeli a přinejhorším by ho zde zmlátili. Dohodli se, že Ch..... a Š..... s nimi do hotelu nepůjdou, protože Ch..... čekal nástup trestu a komplikovalo by mu to život. Když pak vešel do hotelu již samotného B....., ten mu řekl, že mají B..... zabít, že je to na příkaz V..... Nesouhlasil s tím, došlo k výměně názorů, když nakonec B..... řekl, ať tam jde sám, což ten nakonec udělal. Než B..... odešel, řekl mu, že mrtví peníze nevracejí. Počkal na B..... před hotelem. Když se B..... vrátil zpět, řekl, že si to rozmyslel s tím zabitím. Řekl B....., co by se s ním mohlo stát a pro výstrahu vytáhl nůž. Nevěděl však, že B..... má u sebe pistoli, kterou vytáhl. B..... řekl, že byl rychlejší a B..... odzbrojil. Odvezl B..... od hotelu, naložili Ch..... se Š..... B..... informoval Ch..... o výsledku a řekl mu, že s ním byl i on a že společně B..... zabili. Říkal to pobaveně i před Š....., na němž bylo vidět, že z toho má strach. Během cesty si pak B..... prohlížel tašku, kterou vzal B....., vytáhl z ní peníze, z nich část mu dal, zejména na benzín. Na zastávce u Devíti křížů B..... říkal, že se ještě musí zastavit u V....., myslel tím, že je nutno V..... zabít, což se mu podařilo B..... rozmluvit. Sám pak hovořil s V..... Neřekl mu, že ho chtěl B..... zabít, naopak řekl mu, že sám byl s B..... v pokoji během zabití B....., což vysvětloval tím, že chtěl V..... uchránit. Při cestě z Š..... vysadili v jeho bydlišti a jeli na schůzku k benzínové stanici Agip, kde čekal V..... a kam přijel i M..... B..... zde hlásil, že zabil B..... nemluvil však již o jeho podílu. Na důkaz zabití dal M..... B..... tašku. V..... pak prohlásil, že S..... mu zaplatí. M..... předal V..... 100.000,- Kč s tím, že zbytek doplatí později. V..... je informoval, že si peníze nechá u sebe a vyplatí je později. Jemu přivezl peníze Ch..... asi za dva nebo tři dny a předal mu 15.000,- Kč. V přípravném řízení obžalovaný Miroslav K..... uvedl, že se stýkal s Milanem Ch....., který se jej jednou zeptal, zda si nechce vydělat 50.000,- Kč. Na dotaz, o jakou práci by šlo mu měl odpovědět, že mají zajet k jednomu pánovi, který zabil dva lidi, dluží někomu 1,5 milionu korun a ještě něco udělal nějaké holce a tohoto muže mají zabít. Akce se měl zúčastnit on, Ch..... a B..... Všichni tři měli dostat odměnu ve výši 150.000,- Kč. Neptal se Ch....., kdo zabití toho muže, věděl již, že jde o Tomáše B..... objednával, šlo mu jen o získání 50.000,- Kč. V přípravném řízení opakovaně hovořil o tom, že cílem cesty do bylo zlikvidovat B....., přičemž on s tím souhlasil. Biederman šel na schůzku s B..... do hotelu sám, on jej čekal ve vozidle. Při jízdě zpět B..... prohlížel hnědou pánskou tašku s účty a dalšími věcmi a částkou okolo 10.000,- Kč. V té době mu bylo jasné, že B..... B..... zabil. Dále uváděl v přípravném řízení, že mu Ch..... jako odměnu předal částku 43.000,- Kč, když od původně slíbené částky 50.000,- Kč si odpočetl náklady. Dále v přípravném řízení uvedl, že týden nebo čtrnáct dní poté, kdy byl zavražděn B..... vyslechl rozhovor mezi Ch..... a B....., kteří se mezi sebou bavili o tom, že pokud by B..... společník nezaplatil požadovanou

Pokračování

částku, že by zavraždili i jeho.

Svědkyne Marcela B. uvedla, že poškozený RSDr. Tomáš B. se jako podnikatel zabýval nákupem a prodejem leteckého šrotu a nákupem a prodejem druhotných surovin. Měl jednu svou firmu, v dalších firmách byl společníkem. Jsou jí známa jména S., A. a M., což byli společníci firmy zabývající se prodejem řezacích nástrojů. O obchodech svého manžela toho příliš nevěděla, o jeho práci příliš nehovořili, přesto však znala jméno Radomil K. Několikrát jím telefonoval, ona vyřizovala jeho vzkazy. Dále uvedla, že S. podepsal K. směnku ve výši 1.200.000,- Kč. Její manžel Tomáš B. neschvaloval podepsání směnky, protože věděl, že K. již předtím byly nějaké peníze zaplacený, podle ní okolo 750.000,- Kč. V lednu 1996 telefonoval jejímu manželovi nějaký muž, představující se jménem S. Smluvil si s B. schůzku, jedna z nich se měla konat v hotelu. Ve stejný den pak u vchodových dveří jejich domku zvonili dva mladí muži, kteří chtěli hovořit s manželem. Ten jim řekl, že mají domluvenou schůzku na určitou hodinu a potvrdil, že na schůzku přijde. Ty muže by nepoznala, neboť měli na hlavách čepice stažené až na oči. Člověk, který však hovořil do telefonu měl český přízvuk, jako by zpíval. Večer, když se B. vrátil domů, svěřil se jí, že mu ti muži nabídli na prodej kamion cigaret. Ti muži přijeli autem, limuzínou stříbřité barvy. Dne 17.1.1996 ráno volal zase S. Sama brala telefon, přivolala k telefonu B., který si sjednal schůzku v hotelu. Vzhledem k tomu, že se B. nevrátil do večera, telefonovala do jeho kanceláře. Zde jí bylo sděleno, že B. odjel do. Protože vždy zatelefonoval, pokud věděl, že se zdrží a nemůže se vrátit domů, bylo jí to podezřelé. Proto jej začala druhý den hledat. B. spolupracovníci pak našli před hotelem jeho vozidlo Fiat Tipo. S ohledem na všechny okolnosti odešla oznámit zmizení manžela na policii. Odpoledne se dověděla, že její manžel byl zavražděn.

Svědka RSDr. Ivan S. uvedl, že se znal s RSDr. Tomášem B. od sedmdesátých let. Kdysi spolu vykonávali různé funkce v mládežnických organizacích. Po změně poměrů v roce 1990 začali společně podnikat. Prováděli různé investice a zakládali firmy. V rámci své podnikatelské činnosti jednali s firmou, kterou mimo jiné zastupoval obžalovaný Radomil K. Dohodli se s touto firmou na prodeji zboží a práv na prodej tohoto zboží a zavázali se zaplatit částkou 1.500.000,- Kč. Jako zálohu zaplatili okolo 250.000,- Kč v hotovosti a částku 100.000,- Kč převodem z účtu. Poté se dostali do finančních problémů a nebyli schopni dohodnuté splátky platit. Když se dostali do prodlení, začal telefonovat K. B., případně jemu a několikrát se setkali, aby projednali další postup. Svědek potvrdil, že při jedné ze schůzek podepsal obžalovanému K. směnku na částku 1.200.000,- Kč. Při některém z dalších jednání mu pak K. sdělil, že pokud není placeno podle dohody, uplatní jím podepsanou směnku u soudu, což také učinil. Svědek dále potvrdil, že obžalovaný Radomil K. fotografoval jeho dům. Jinak obžalovaný K. mu nikdy nevyhrožoval, jednání probíhala vždy ve slušné formě.

Pokračování

Svědék Ing. Zdeněk A. uvedl obdobné skutečnosti jako RSDr. Ivan S. Potvrčil, že ze strany firmy, ve které figuroval S., A., M. a B., nebyla plněna dohoda o splátkách pohledávky firmy, ve které figuroval Radomil K. K. pak vedl jednání o zaplacení dluhu a dosáhl toho, že S. mu podepsal svým jménem směnku na 1.200.000,- Kč. Dále uvedl, že K. telefonicky hovořil s jeho družkou, zmínil se jí o tom, že jejich společnost neuhradila pohledávky, se kterými K. počítal pro uhrazení dalších pohledávek a stěžoval si, že ho navštívila skupina lidí, kteří mu vyhrožovali a že on to na sobě nenechá a této skupině předá směnku podepsanou panem S. aby si ji sami vymáhali. Při rozhovoru měl říci, že má svou rodinu a děti a že se nenechá zmrzačit. Než by se to mělo stát jemu nebo jeho rodině, ať se to raději stane tomu, kdo celou věc zavinil. Jeho družku tento rozhovor vystrašil, takže i s dětmi odjela pryč. On sám se pak kontaktoval s K. a ten mu zopakoval to, co mu uvedla jeho družka Jarmila G. Sám pak navštívil asi ve dvou případech B. ve informoval se o možnostech firmy uhradit dluh. B. jej uklidňoval s tím, že on sám v nejbližší době věc vyřeší. Od S. se dověděl, že jej K. navštívil v bytě v a vyrozuměl, že K. mu měl vyhrožovat, že od něj neodjede, dokud nebude splacena celá dlužná částka. Vyhrožoval, že obejmě všechny banky v okolí a tak S. znemožní a dále fotografoval S. dům. B. si mu nikdy nestěžoval, že by na něj byl činen ze strany K. nějaký nátlak.

Ze svědecké výpovědi Jarmily G., čtené za podmínek ustanovení § 211 odst. 1 tr.ř., bylo potvrzeno to, co uvedl Ing. Zdeněk A. Svědkyně uvedla, že v lednu roku 1995 jí telefonoval K., žádal Ing. A. který nebyl doma a poté jí sdělil, že má směnku, kterou potřebuje proplatit. Stěžoval si, že je mu vyhrožováno, že za ním přišli nějakí hrdlořezové a on jim nakonec tu směnku dá, aby si to vymohli sami. Měla obavy, že by se mohlo něco stát, že by někdo mohl něco udělat dětem, proto na nějakou dobu odešla s dětmi k rodičům.

Svědék Miroslav Š. uvedl, že byl dříve společníkem Radomila K. ve firmě a zabývali se prodejem řezacích nožů. Nakonec se rozhodli řezací nože spolu s exkluzivními právy na jejich prodej odprodat firmě, ve které byli B., S., A. a další. Tato firma jim vyplatila zálohu ve výši 300.000,- Kč, přičemž celkem měli zaplatit 1.500.000,- Kč. Splátkový kalendář nebyl plněn a vznikl dluh ve výši 750.000,- Kč. Věděl o tom, že v průběhu jednání o splácení dluhu S. podepsal K. směnku na částku 1.200.000,- Kč. K. pak vyjednával o zaplacení směnky. Navštívil S. a dopustil se tam provokace, když fotografoval jeho dům. Uvedl, že sám se dvakrát pokoušel na inzerát spojit s firmami, zabývajícími se vymáháním dluhu. K. se pokoušel spojit s nějakou firmou v Mostě, ale podle něj to dopadlo neúspěšně. Pokud jde o směnku, byla vystavena tak, jako by šlo o pohledávku Radomila K. vůči RSDr. Ivanu S. ve výši 1.200.000,- Kč, na smence se neobjevil název firmy jako prodávajícího ani firmy jako kupujícího. Byla zde uvedena pouze jména S. a K.

Svědék Stanislav W. je dalším, kdo vstoupil do podnikání firmy Původně podnikal spolu s Miroslavem Š. a

Pokračování

Radomilem K [redacted], později se s nimi rozloučil, když měl zato, že jednali více ve vlastní prospěch, než ve prospěch firmy. Stanislav W [redacted] potvrdil svou vědomost o tom, že došlo k vystavení směnky na částku 1.200.000,- Kč, přestože dluh byl mnohem nižší. Uvedl, že Š [redacted] a K [redacted] měli vůči němu dluh z dřívějšího společného podnikání, přičemž žádal o zaplacení tohoto dluhu do 15.10.1995 a hrozil, že jinak předá věc orgánům činným v trestním řízení.

Svědék Karel F [redacted] uvedl, že v rámci svého podnikání se mimo jiné zabývá také vymáháním dlužných pohledávek. V květnu nebo červnu 1995 jej telefonicky kontaktoval obžalovaný Radomil K [redacted] a sjednali si spolu schůzku. Na schůzce pak jej K [redacted] seznámil se svými problémy v podnikání a požádal o vymožení pohledávky. Při této příležitosti mu předložil xeroxované fotografie dvou rodinných domů s vyznačením příjezdové cesty, dále dvě fotokopie vizitek, z nichž jedna zněla na jméno B [redacted]. Dále mu předložil xeroxovou kopii buď smlouvy, nebo směnky, na částku 1.200.000,- Kč. Nakonec se však spolu nedohodli. Svědek uvedl, že požadoval honorář za vymožení dlužné pohledávky ve výši dvaceti procent, dále žádal provozní zálohu na benzín, ubytování a stravu ve výši 20.000,- Kč. K [redacted] poté ze schůzky odešel s tím, že si to rozmyslí. Svědek uvedl, že k vymáhání pohledávky žádnou aktivitu nevyvíjel, neboť se s K [redacted] nedohodl.

Svědkové Jaroslav P [redacted] a Tomáš P [redacted] se k hlavnímu líčení nedostavili, jejich výpověď byla proto podle § 211 odst. 1 tr.ř. čtena. Jaroslav P [redacted] byl vlastníkem hotelu [redacted] ve [redacted]. Dne 19.1.1996 se od svého bratra Tomáše P [redacted], který pracuje v hotelu jako údržbář, dozvěděl, že personál se nemohl dostat na pokoj číslo 318 ve třetím poschodí, proto odvrátil zámek a zjistil, že v pokoji na jedné z postelí je zastlána mrtvola muže. Po této informaci sám uvědomil policii. V mrtvém muži byl identifikován RSDr. B [redacted].

Svědék Tomáš P [redacted] uvedl, že okolo poloviny měsíce ledna 1996 za ním jako za údržbářem přišla uklízečka s tím, že nemůže otevřít pokoj číslo 318. Rozhodl se proto, že odvrátí zámek. Poté, co vešel do pokoje, nahlédl do koupelny, kde bylo vše v pořádku. Když vešel z malé předsínky do samotného pokoje, na posteli uviděl pokrčenou přikrývku, odkryl ji a spatřil ležícího mrtvého muže, kterého neznal. Oznámil svůj nález vedoucímu hotelu, který zařizoval další. V pokoji cítil zápach po zkažené krvi, jinak však pokoj ihned opustil a nezjišťoval, jak to dále v pokoji vypadalo, až později uviděl po odnesení toho mrtvého muže, že pod oknem byla velká kaluž krve, která byla přikryta matrací z vedlejší váleнды.

Také svědecká výpověď Daniela Ž [redacted] byla u hlavního líčení čtena za podmínek § 211 odst. 1 tr.ř. Svědek uvedl, že počátkem ledna 1996 šel do své kanceláře, kterou měl pronajatou v hotelu [redacted] ve [redacted]. Všiml si, že před hotelem stojí osobní automobil stříbrné barvy značky Renault 25. Vozidlo jej zaujalo proto, že bylo zcela čisté a umyté, kromě evidentně zablácených státních poznávacích značek. Viděl, že ve vozidle sedí tři muži, chyběl pouze spolujezdec na místě vedle řidiče. Vozidlo bylo nápadné těmi zablácenými SPZ. Napadlo jej, že by

mohlo jít o nějaké vymahače dluhů, ze kterých měl sám obavy. Svěřil se svému známému se svým podezřením a chtěl mu z okna ukázat vozidlo, to se v tu chvíli však již rozjíždělo. Zaujalo jej však to, že v té době již SPZ vozidla byla čistá, povšiml si, že jde o pražskou poznávací značku, pravděpodobně AEP či AEF.

U hlavního líčení byla vyslechnuta jako svědkyně Lenka U [redacted]. Uvedla, že ve dnech 17.1., 18.1. a 19.1.1996 měla službu v recepci hotelu [redacted]. 17.1.1996 v ranních hodinách přišel k recepci muž a domáhal se ubytování. Bylo mu řečeno, že se může ubytovat až po dvanácté hodině, jinak by musel zaplatit i předešlou noc. Muž s tím souhlasil. Zapsala jeho jméno do knihy ubytovaných podle občanského průkazu, který jí předložil. Počtu toho muže si již nevybavovala. Vzpomíná si na svetr do věčka světlé barvy. V hale se pohybovalo více lidí, neboť budova sloužila nejen jako hotel, ale byly v ní i kanceláře různých společností a lidé chodili do práce. Svědkyně se vyjadřovala pouze tak, že měla pocit, jako by s ním byl ještě další muž, nemohla se však vyjádřit konkrétně a jednoznačně. Ubytovaný muž měl opustit pokoj 18.1.1996 do 12,00 hod. Neodevzdal klíč ve stanovené době. Když pokojská zjistila, že se nedostane do pokoje, neboť v zámku byl zalomený klíč, rozhodli se otevřít dveře násilím, ale až následujícího dne ráno, aby nerušili hosty. 19.1.1996 v ranních hodinách byl pokoj otevřen. Jí bylo řečeno, že v pokoji byl nalezen mrtvý muž. Svědkyně v přípravném řízení uváděla, že občanský průkaz zněl na jméno P [redacted]. Jméno je schopna uvést proto, že si to ověřila v knize ubytovaných.

Dále soud k důkazu přečetl podle § 211 odst. 1 tr.ř. svědecké výpovědi dalších svědků.

Svědkyně Ivana N [redacted] další recepční hotelu [redacted], uvedla, že měla službu v noci ze 16.1. na 17.1.1996 v recepci, poté jí střídala kolegyně Lenka U [redacted]. Kolem 7,30 hod., když byly v recepci ještě obě, přišel k pultu muž a požádal o ubytování a přistoupil na to, že zaplatí i předešlou noc. Muž předložil občanský průkaz znějící na jméno P [redacted]. Muži byl přidělen pokoj číslo 318 ve třetím patře. Muž zaplatil za dva noclehy a převzal klíč. Poté odešel z hotelu. Ona sama jej již neviděla, neboť předala službu. V pátek 19.1.1996 ji telefonicky informovala Lenka U [redacted] že na pokoji číslo 318 byl zavražděn nějaký člověk.

Svědkyně Kateřina K [redacted] v té době pracovala jako pokojská hotelu [redacted]. Dne 18.1.1996 chtěla provést úklid na pokoji číslo 318, nemohla však otevřít dveře. Informovala recepční, která rozhodla, že údržbář otevře dveře dne 19.1.1996 v ranních hodinách. Po odvrtání zámku a otevření pokoje číslo 318 ji údržbář P [redacted] vyzval, ať do pokoje nechodí. Později se jako důvod dověděla, že zde byl nalezen nějaký mrtvý muž.

Svědék Vlastimil E [redacted] potvrdil, že zná obžalovaného Ivana V [redacted], kterého několikrát navštívil v jeho bydlišti v obci [redacted]. Naposledy byl v kontaktu s V [redacted] v říjnu nebo listopadu 1995. V té době jej seznámil s obžalovaným Miroslavem M [redacted]. M [redacted] se kterým se zná dlouhou dobu, představil V [redacted] jako obchodníka s alkoholem. M [redacted] přijel na jednání s

Pokračování

V [REDAKCE], dohodovali se o cenách, k uzavření dohody mezi nimi toho dne nakonec nedošlo. Vlastimil B [REDAKCE] hovořil pouze o obchodu s alkoholem. Nebyl svědkem toho, že by M [REDAKCE] projednával s V [REDAKCE] možnost vymáhání pohledávek. O dalším průběhu kontaktu mezi V [REDAKCE] a M [REDAKCE] již svědek nic nevěděl.

Svědčyně Hanička M [REDAKCE], matka obžalovaného Miroslava M [REDAKCE] uvedla, že její syn vlastnil osobní motorové vozidlo Škoda Felicia červené barvy. Potvrdila, že Miroslav M [REDAKCE] udržoval známost s Ladou K [REDAKCE]. Ta jí oznámila, že ve vozidle Miroslava M [REDAKCE] které jí bylo předáno policií, našla částku ve výši 100.000,- Kč. Mělo se jednat o peníze jejího syna. Vyzvala Ladu K [REDAKCE] ať si peníze nechá a použije je k zakoupení bytu. Jméno Radomila K [REDAKCE] svědkyně neznala, nevěděla o stycích Miroslava M [REDAKCE] s Radomilem K [REDAKCE]. Potvrdila, že v obývacím pokoji Miroslava M [REDAKCE] v papírové krabici našla písemnosti znějící na jméno Jaroslav P [REDAKCE]. Jednalo se o nějaké výpisy z katastrální mapy a rozhodnutí o nabytí dědictví. Doklady předala policii. Svědkyně uvedla, že Miroslav M [REDAKCE] na přelomu roku 1995 až 1996 byl nervózní, velice ostražitý, vytýkal jí, že je neopatrná a důvěřivá a vyměnil bezpečnostní zámky domovních dveří a dveří vedoucích do sklepa.

Svědčyně Monika N [REDAKCE] uvedla, že žije ve společné domácnosti s Pavlem V [REDAKCE]. Potvrdila, že V [REDAKCE] se stýkal s Miroslavem K [REDAKCE]. K [REDAKCE] neměl řidičský průkaz, proto občas požádal Pavla V [REDAKCE] o řízení vozidla značky Renault stříbrné barvy, půjčené od svého bratra, pokud potřeboval někam odjet. Uvedla, že někdy v roce 1995, přičemž bližší datum si nevybavuje, požádal K [REDAKCE] V [REDAKCE] o odvezení vozidlem do obce [REDAKCE] či [REDAKCE]. Počátkem roku 1996 v zimě V [REDAKCE] přijel s K [REDAKCE] a sdělil jí, že musí K [REDAKCE] odvézt směrem do Brna. Odjížděli vozidlem stříbrné barvy. Druhý den jí V [REDAKCE] telefonoval, tvrdil, že volá z Brna a vrátil se až ve večerních hodinách. O účelu cesty nehovořil. Na chování V [REDAKCE] nepozorovala žádné změny. U něj ani u K [REDAKCE] nikdy nezahlédla zbraně, další jména obžalovaných jí jsou neznámá.

Svědčyně Lada K [REDAKCE] potvrdila, že nějakou dobu žila s obžalovaným M [REDAKCE] ve společné domácnosti. Dále potvrdila, že Miroslav M [REDAKCE] se zná s Ivanem V [REDAKCE]. Ona sama ve společnosti Miroslava M [REDAKCE] navštívila V [REDAKCE] několikrát v bytě. Co bylo účelem návštěv nevěděla, M [REDAKCE] se bavil s V [REDAKCE], ona se bavila s V [REDAKCE] manželkou. O dalších návštěvách M [REDAKCE] u Vrábela se dověděla od svého příbuzného Václava S [REDAKCE], který občas při těchto příležitostech M [REDAKCE] doprovázel. Na dotaz, zda byla zasvěcena do obchodů Miroslava M [REDAKCE] uvedla, že Miroslav M [REDAKCE] obchoďoval s benzinem. Upřesňovala pak, že M [REDAKCE] prováděl nějaké společné obchody s lehkými topnými oleji s Radomilem K [REDAKCE]. Dále se v přípravném řízení zmiňovala o obchodech M [REDAKCE] s cigaretami. Potvrdila, že od měsíce září do konce roku 1995 se M [REDAKCE] v některých případech ve společnosti S [REDAKCE] účastnil schůzek s V [REDAKCE] na benzinových čerpacích stanicích v Praze. V lednu 1996 se M [REDAKCE] rovněž zúčastnil takovéto schůzky. Svědkyně uvedla, že od 22.1. do 28.1.1996 byli ona, M [REDAKCE] a Václav S [REDAKCE] se svou rodinou v [REDAKCE]. Ve středu 24.1.1996

Pokračování

obžalovaný M. odjel se S. na schůzku s V. Odjeli odpoledne a vrátili se následujícího dne v ranních hodinách. Nebylo jí známo, že by M. sjednával pro K. anebo sám pro sebe přes Ivana V. vymáhání nějakých dlužných pohledávek. Popřela, že by věděla o nějaké směnce na částku 1.200.000,- Kč. Svědkyně dále v přípravném řízení vypovídala podrobně o převzetí osobního motorového vozidla Miroslava M. Policisté vozidlo neprohlíželi po jeho zajištění, takže ona jim poté, co od nich vozidlo převzala, vydala střelnou zbraň Miroslava M. Ve vozidle byl dále kufřík. Vozidlo odvezla do bydliště Václava S. Po otevření kufříku našla finanční částku ve výši 154.000,- Kč. S. si z těchto peněz ponechal 20.000,- Kč. Peníze nakonec předala policistům při domovní prohlídce. Svědkyně byla v přípravném řízení vyslýchána i k dalším skutečnostem, které se pouze okrajově dotýkají problematiky, kterou se soud zabýval v tomto řízení, přesto však z této její výpovědi vyplývá, že mezi M. a K. byl bližší vztah. Svědkyně uváděla, že M. měl od V. kupovat jakési výbušniny a předávat je K. Na dotaz, odkud to ví, uvedla, že jí M. sdělil, že kupuje od V. výbušniny pro K., nikdy však takovýto materiál neviděla. Po zatčení M. navštívila ve společnosti Václava S. matku obžalovaného M. Václav S. tehdy řekl, že při jedné ze schůzek u V., na které byl přítomen i M., se vychloubal Milan Ch., že "oddělal" přítele své vlastní sestry, jehož tělo někde zakopal a zmiňoval se o tom, že měl někde zahrabat i další těla. Dále svědkyně uvedla, že ze strany matky obžalovaného M. se jí dostalo instrukcí, aby hovořila o K. v tom smyslu, že byl s M. dobrý kamarád a že spolu chodili hrát tenis. Svědkyně však uvedla, že M. s K. velký kamarád nebyl, avšak kvůli obchodům s lehkými topnými oleji za K. pořád jezdil, když cítil, že by z toho mohly být peníze.

Svědék Václav S. uvedl, že zná obžalovaného Miroslava M., Radomila K., Ivana V. a dále Milana, jehož příjmení nezná a u hlavního líčení jej nepoznává. Miroslava M. zná nejblíže, neboť v té době udržoval známost s jeho neterí Ladou K., Miroslav M. jej seznámil s Radomilem K. Účastnil se některých obchodních schůzek Miroslava M., když občas řídil jeho vozidlo Škoda Felicia červené barvy. Uvedl, že někdy v lednu nebo v únoru 1996 jej M. požádal o doprovod na parkoviště u benzínové pumpy Agip. Viděl, že na schůzku se dostavil M., V. a ještě další osoby, které nezná. Takovýto schůzek popsal svědek více. O obsahu jednání na těchto schůzkách však svědek nevěděl, potvrdil pouze to, že obžalovaný Miroslav M. udržoval kontakt s obžalovaným Ivanem V. a také s Radomilem K., přičemž kontakt Ivana V. a Radomila K. nepotvrdil.

Svědkyně Eva S. je matkou obžalovaného ml. . Potvrdila, že její syn se stýkal s obžalovaným Milanem Ch. K rozhovoru se svým synem uvedla, že jí potvrdil svou účast na cestě do , kam odcestoval ve společnosti Milana Ch. a dalších dvou mužů, z nichž jedním byl B. a jméno toho druhého muže svědkyně neznala. Syn se jí sveřil s tím, že s Milanem Ch. byli ve městě, nebyli přímo na místě činu. Na něm byli zbývající dva, to je B. a onen

Pokračování

jí neznámý muž. Tito dva měli později sdělit Ch[redacted], jak probíhaly události s tím, že zabili nějakého muže. Závažnost věci si uvědomil až v okamžiku, když se z novin dověděl, že ve [redacted] byl zavražděn člověk. Soud vycházel z její čtené výpovědi z přípravného řízení, když u hlavního líčení ve věci svého syna odmítla vypovídat.

K návrhu obžalovaného Miroslava M[redacted] byl vyslechnut jako svědek Miroslav P[redacted]. Uvedl, že Miroslava M[redacted] zná od jeho dětství a stýká se také s jeho rodiči. Naposledy M[redacted] viděl v druhé polovině či koncem ledna 1996. Přišel za ním s tím, že by potřeboval poradit, že se dostal do špatné party, má problémy, chtěl by se s těmi lidmi rozejít, ale nemůže. Hovořil také o nějakých jednáních s K[redacted]. Zmiňoval se o tom, že se musí dohodnout s K[redacted], anebo obrátit se na policii. Byl v té době vystrašený, něčeho se bál a bál se i o své rodiče. Dotazoval se, zda by jeho rodiče nemohli nějakou dobu bydlet u svědka. Ti to ale odmítli. Nic konkrétního se od Miroslava M[redacted] nedověděl, protože sám však kdysi sloužil u policie, poradil mu, aby se obrátil na policii. Zda tak učinil, nevěděl.

K celému průběhu vyšetřování byl vyslechnut jako svědek vyšetřovatel pplk. JUDr. Luboš V[redacted], který většinu obžalovaných i svědků osobně vyslýchal a prováděl i osobní výslechy obžalovaného B[redacted]. Uvedl, že obžalovaného B[redacted] vyslýchal několikrát. Nejprve byl podrobně vyslechnut k věci, poté se prováděly výslechy při rekonstrukcích činu a další výslech se konal proto, že obžalovaný B[redacted] se na něj obrátil písemně dopisem, že by chtěl změnit výpověď. Na základě jeho písemného sdělení jej navštívil ve věznici, aby si ujasnil, zda obžalovaný trvá na svém písemném sdělení. Když se přesvědčil, že tomu tak je, stanovil termín výslechu, který sdělil obhájci a obžalovaný pak byl vyslechnut do protokolu. Svědek se ohradil proti tvrzení zejména obžalovaného Milana Ch[redacted], že podnikal jakési neoficiální kroky. Uvedl, že s obžalovaným B[redacted] měl vždy zcela běžné služební jednání v rámci vyšetřování, protokoly o výslechu byly vždy sepisovány za přítomnosti obhájce. Pokud mu obžalovaný napsal dopis, reagoval na něj tím, že jej navštívil ve věznici, aby si ověřil a upřesnil obžalovaného stanovisko. Když mu obžalovaný sdělil, že trvá na svém, nařídil procesní úkon v podobě výslechu obviněného, ke kterému pak pozval všechny příslušné obhájce.

K žádosti obžalovaného Radomila K[redacted] byl vyslechnut jako svědek Antonín D[redacted]. Ten uvedl, že zná dobře Radomila K[redacted], když jde o syna jeho manželky z prvního manželství. Svědek potvrdil, že Radomil K[redacted] měl kontakty s Miroslavem M[redacted], který jej dvakrát navštívil i v jeho bydlišti. Hráli spolu tenis a dále za ním M[redacted] přijel v době, kdy byl K[redacted] na dovolené na nějakém jezeře u Lovosic. Pro něj byl M[redacted] ten člověk, který podle K[redacted] mu měl sehnat meruňky. Svědek dále tvrdil, že Radomil K[redacted] dne 17.1.1996 poté, co přišel on sám v 16,00 hod. ze zaměstnání, byl u něj i se svou dcerou na návštěvě. Jednalo se o obvyklou situaci, když Radomil K[redacted] vyzvedával dceru ze školy a pak jezdili do jeho bytu v [redacted] prakticky každý den na oběd. Po obědě pak K[redacted] vozil dceru do základní umělecké školy, po skončení výuky se opět zastavil v

██████████ v domácnosti svědka, s dcerou zde povečeřel a vracel se do svého bydliště v ██████████. O událostech dne 17.1.1996 hovořil zcela přesně proto, že si ověřil skutečnosti v archivu podniku Chemopetrol Litvínov, kde je zaměstnán. Tam mu sdělili, že byl 17.1.1996 v zaměstnání. Toto si ověřil poté, co dostal dopis obhájce Raďomila K██████████, aby takto učinil.

Svědčyně Blanka H██████████ potvrdila, že zná Ivana V██████████ a jeho švagra Romana P██████████. Sama pracovala u bezpečnostní agentury ██████████ od 1.1.1996, kdy místo jí nabídl Ivan V██████████. Potvrdila, že v polovině měsíce ledna 1996 ji Ivan V██████████ vezl ze zaměstnání z Kralup do jejího bydliště v ██████████ a cestou se zastavili u benzínové pumpy Agip. U benzínové pumpy již stálo velké stříbrné auto, u kterého bylo asi pět lidí. Povíдали si zde asi deset minut. Poté se V██████████ vrátil ke svému vozidlu značky Kia červené barvy. Sdělil jí, že jede jiným směrem a že ji muži, se kterými předtím hovořil, odvezou do bydliště. Tito muži ji skutečně odvezli. Ona sama je nezná. V██████████ jí řekl, že jsou to jeho kamarádi. Žádné kufříky či tašky u Ivana V██████████ neviděla. Trvala na tom, do Prahy, a to na stanici metra do Holešovic ji odvezli ti muži, se kterými měl V██████████ schůzku, nikoli V██████████ samotný.

Zranění poškozeného RSDr. Tomáše B██████████ bylo předmětem zkoumání znalců z oboru zdravotnictví, odpovědi soudního lékařství Prof.MUDr. Aloise Kosatíka, CSc. a MUDr. Olgy Císařové. Znalčyně MUDr. Olga Císařová byla vyslechnuta u hlavního líčení, kde stvrdila písemně podaný znalecký posudek.

Na těle poškozeného RSDr. Tomáše B██████████ byly zjištěny různé lokalizované bodné rány. Především šlo o dvě bodnořezné rány na levé boční straně krku. Jedna z těchto ran lokalizovaná více vzadu nahoře, délky 1,8 cm vyběhající v jeden cm dlouhý nářez kůže směrem dopředu s tupým zevním úhlem, pokračovala bodným kanálem šířky 1,4 cm shora dolů a ze zadu dopředu ke střední čáře s ukončením v povrchních vrstvách kývače hlavy nad levou nadkličkovou jamkou. Druhá rána byla lokalizovaná více vpředu a níže délky 3,2 cm se zevním tupým a vnitřním ostrým úhlem, pokračující bodným kanálem šířky 1,5 cm shora dolů a zleva doprava přes kývač hlavy s úplným protětím levé společné krkavice a končící v měkkých tkáních přední plochy krku nad hrdelní jamkou. Dále byly nalezeny čtyři bodné rány na hrudníku vlevo 131-135 cm od chodidla v oblasti vnitřního horního kvadrantu prsního svalu a nad nimi jedna povrchní bodná ranka. Nejméně tři bodné kanály pronikaly do hrudní dutiny. Bodná rána lokalizovaná ve skupině nejvíce zevně, délky 1,8 cm se zevním tupým a vnitřním ostrým úhlem, pokračující bodným kanálem přes podkoží a svalovinu přední stěny hrudní, třetím mezižebním prostorem do dutiny hrudní a zde do přední plochy horního laloku levé plíce, kde byly zjištěny blízko sebe dva vboďy. Kanál směřoval zepředu dozadu, shora dolů a zleva doprava. Bodná rána lokalizovaná navnitř od předchozí délky 1,7 cm s vnějším tupým a vnitřním ostrým úhlem, pokračující bodným kanálem zleva shora doprava dolů a zepředu dozadu, přes podkoží a svalovinu do třetího mezižebří a do dutiny hrudní s průnikem přední vnitřní části horního laloku levé plíce, přes osrdečník a končícím řezným poraněním povrchních vrstev přední stěny levé srdeční komory. Další bodná rána byla lokalizována

Pokračování

mírně nad a navnitř od předchozí, délky 1,8 cm s vnějším tupým a vnitřním ostrým úhlem, pokračující bodným kanálem přes podkoží a svalovinu směrem zepředu dozadu a zdola nahoru s ukončením na zevní ploše třetího žebra, kde v oblasti hranice chrupavčité a kostěnné části byl zjištěn vryp. Další bodná rána byla lokalizována na hrudníku vlevo nejnižší délky 1,8 cm s vnějším tupým a vnitřním ostrým úhlem, pokračující bodným kanálem zepředu dozadu, šikmo zleva zdola doprava nahoru, pronikající přes podkoží a svalovinu do oblasti dolní hrany chrupavčité části třetího žebra s jejím odlomením, dále do dutiny hrudní s průnikem přední vnitřní části horního laloku levé plicе přes osrdečník a končící protětím přední stěny kmene plicnice. Další povrchní bodná rána délky 0,5 cm byla lokalizována nad zevní partií skupiny čtyř bodnořezných ran na hrudníku. Dále byla nalezena bodnořezná rána v oblasti nadbřišku ve vzdálenosti 119 cm od chodidla délky 2,5 cm s šikmým naříznutím horní strany s levým úhlem tupým a pravým ostrým, pokračující bodným kanálem přes břišní stěnu do dutiny břišní a dále mezi střevními kličkami průbohem levé nadledviny a naříznutím tkáně levé ledviny. Dále byl nalezen otok mozku s vyznačením otlakových kuželů, prokrvácení měkkých tkání v okolí bodných kanálů na krku vlevo a v okolí levé nadledviny a ledviny. Na kůži i na všech orgánech zemřelého v době pitvy byly již výrazné posmrtné hnilobné změny a dále četné drobné i splývající defekty povrchních vrstev kůže, vzniklé působením mravenců. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného RSDr. Tomáše B. bylo vykrvácení, převážně z prořáté levé společné krkavice. Bodné, respektive bodnořezné poranění kmene plicnice, stejně jako poranění srdce, mohlo nástup smrti RSDr. B. urychlit. I tato poranění, která jevila pouze nevýrazné známky vitální reakce a byla tedy poškozenému způsobena v době jeho umírání na vykrvácení, respektive po nástupu těžkého krvácivého šoku, jsou poranění smrtelná. Pokud by byla způsobena dříve, než došlo k poranění levé společné krkavice, vedla by také s určitostí k jeho smrti. Tělo poškozeného bylo nalezeno a ohledáno dne 19.1.1996. Z charakteru posmrtných změn byla stanovena znalci přibližná doba smrti na 17.1.1996. Veškerá bodná a bodnořezná poranění zjištěná při soudní pitvě vznikla jednobřitým bodnořezným nástrojem a to nejméně osmi opakovanými útoky vedenými proti tělu poškozeného. Pokud jde o bodnořezné rány na krku poškozeného, ke vzniku zjištěných poranění nebylo zapotřebí síly velké intenzity, když byly zasazeny jen měkké tkáně krku a nástroj nepronikal přes tuhé tkáně (kosti, chrupavky). Pokud jde o sérii pěti útoků na oblast levé poloviny hrudníku, ke vzniku poranění hrudníku, zvláště těch, kterými došlo k poranění žebra, bylo zapotřebí vyvinout nesporně sílu velké intenzity. I když směr jednotlivých kanálů se vzájemně liší, poranění byla zřejmě způsobena v jedné sérii. Nejvýše lokalizovaná drobná ranka - vboď v kůži a v podkoží - vznikla zasazením hrotem nástroje silou malé intenzity. Bodnořezné poranění břicha se zraněním levé nadledviny a ledviny vykazuje netypický tvar rány, přičemž ke vzniku tohoto poranění, zvláště s ohledem na hloubku bodného kanálu, bylo zapotřebí síly poměrně velké intenzity, i když nedošlo ke zranění tuhé tkáně. Znalci se shodli na tom, že poranění mohla vzniknout způsobem uváděným Oto B. tak, že zranění na krku byla způsobena v době, kdy poškozený klečel na zemi zezadu přes ústa přidržován B. a další osoba stojící vlevo vzadu zasaďila dvě rány na oblast levé krkavice. Bodné rány v oblasti levé poloviny hrudníku mohly

vzniknout tak, že poškozený ležel na zádech a B. [redacted] v předklonu a počřepu za jeho levým ramenem mu shora zasadil několik ran. Bodnořezné poranění břicha mohlo být způsobeno ve vzpřímeném stoji poškozeného, k němuž pachatel přistoupil zezadu, levou rukou mu ovinutím překryl ústa a pravou rukou rovněž ovinutím mu útočil na krajinu nadbřišku. Z charakteru změn provázejících jednotlivá poranění, zvláště z mocnosti následného krvácení, bylo možno dospět k závěru, že poranění krku předcházelo zraněním hrudníku, přičemž interval mezi nimi mohl být pouze několikaminutový. Poranění břicha nejspíše předcházelo poraněním hrudníku. Jeho vztah, pokud jde o časovou posloupnost ke zraněním krku, nebylo možno určit. Smrt poškozeného je v přímé příčinné souvislosti s poraněním velké krční tepny. Pokud jde o dvě rány lokalizované na krku zemřelého, šířka bodných kanálů byla 1,4 a 1,5 cm. Šířka čtyř bodných kanálů na hrudníku byla naměřena od 1,7 do 1,8 cm. Bylo tedy možno učinit závěr, že poranění krku a hrudníku byla způsobena dvěma bodnořeznými nástroji, přičemž čepel nástroje zraňujícího krk byla užší než čepel druhého nástroje, jímž byla způsobena poranění hrudníku. Bodnořezné poranění břicha se zraněním levé nadledviny a ledviny je nesporně velmi závažným poraněním a také bolestivým. Samo o sobě však nemuselo bezprostředně poškozenému znemožnit či podstatně omezit jeho schopnost motorické činnosti. Po utrpění bodnořezných poranění krku pak muselo dojít k prudké a masivní ztrátě krve, kdy byly ve velmi krátkém časovém intervalu několika málo minut při nastupujícím krvácivém šoku a s tím související poruchou vědomí schopnosti poškozeného k aktivní motorické činnosti prakticky vymizelé. V době, kdy poškozený utrpěl poranění hrudníku, která jeví pouze nevýrazné známky vitální reakce a vznikla již v době jeho umírání po nástupu krvácivého šoku, nebyl již schopen jakékoliv motorické činnosti.

V přípravném řízení byla provedena rekonstrukce usmrcení RSDr. Tomáše B. [redacted] v hotelu [redacted], které se zúčastnil obžalovaný Oto B. [redacted] a jejíž průběh byl zachycen na foto i video-dokumentaci. V protokolu o rekonstrukci byl zachycen mimo jiné i komentář obžalovaného Oto B. [redacted] k jednotlivým událostem tak, jak se udály dne 17.1.1996.

Obžalovaný B. [redacted] uvedl, že dne 17.1.1996 přijel do [redacted] spolu s obžalovanými K. [redacted], Ch. [redacted] a Š. [redacted], kdy ještě před příjezdem do [redacted] poblíž obce [redacted], Ch. [redacted] úmyslně zašpinil SPZ vozidla, aby nebyli nápadní. Poté pokračovali k hotelu [redacted]. Před hotelem vystoupil pouze on a šel si rezervovat pokoj. Ubytoval se na falešný občanský průkaz vystavený na příjmení P. [redacted], přičemž proto, že se ubytoval před 14,00 hod., musel zaplatit dvě noci. Obdržel klíče od pokoje číslo 318. Do [redacted] přijeli v ranních hodinách, po ubytování se vrátil k vozidlu, kde čekal Ch. [redacted], K. [redacted] a Š. [redacted]. Po nasednutí do vozidla odjeli do centra města, kde vystoupil Ch. [redacted] a Š. [redacted]. Do [redacted] přijeli proto, aby si sjednali schůzku s RSDr. B. [redacted] "tak, jak požadoval Mirek z Litoměřic a provedeme jeho tak zvanou "sundávačku", tedy, že jej usmrtíme". Uvedl, že celou akci s nimi domluvil Ivan V. [redacted], který přebíral od Mirka z Litoměřic všechny instrukce a s těmito instrukcemi je poté seznamoval. B. [redacted] uvedl, že bylo jasné, že celou akci provedu v hotelu [redacted] ve

██████████ a RSDr. B. ██████████ usmrtí. Z telefonní budky poblíže skláren pak zatelefonoval RSDr. B. ██████████ do jeho bydliště a domluvil s ním schůzku v recepci hotelu ██████████ v 8,00 hod.. B. ██████████ souhlasil. On s K. ██████████ proto odjel zpět do hotelu. V 8,00 hod. sešel dolů z pokoje do prostoru recepcie, když právě v té době přišel RSDr. B. ██████████, se kterým si podal ruku na pozdrav a uvedl, že s ním má "velký kšeft". Pozval jej na hotelový pokoj s odůvodněním, že by o obchodních věcech nebylo vhodné hovořit na recepci. V pokoji již čekal obžalovaný K. ██████████. Po příchodu k pokoji číslo 318 otevřel RSDr. B. ██████████ dveře a pustil jej před sebe. B. ██████████ vešel dál a přivítal se s K. ██████████. Pak se posadil v hotelovém pokoji na váleňdu, K. ██████████ se seděl proti němu, mezi nimi byl malý konferenční stůl. On sám zůstal stát u dveří. K. ██████████ začal s RSDr. B. ██████████ hovořit o velkém obchodu s mědí a poté mu ukázal přes okno hotelového pokoje, že nabízené množství by se vešlo do blízké haly. RSDr. B. ██████████ na to zareagoval tak, že vstal z váleňdy a přistoupil k oknu. Byl takovýmto způsobem záměrně vylákan k oknu. Tím, že po příchodu do hotelového pokoje se posadil na váleňdu, vlastně znemožnil provedení útoku, proto jej musel K. ██████████ vylákat k nějakému jednání, což se také stalo. B. ██████████ dále uvedl, že využil postavení poškozeného, přistoupil k němu zezadu, levou rukou jej uchopil za obličej za bradu, z pouzdra na pravé straně opasku vytáhl svůj brazilský nůž a vrazil jej RSDr. B. ██████████ do břicha. Jak B. ██████████ vysvětlil, břicho zvolil proto, že jsou tam důležité orgány, při ráně nastane vnitřní krvácení a dotyčný je ochromen. Prohlásil, že ví, že takto lze člověka zabít. Nůž nevytáhoval z břicha, naopak jej přidržel a cítil, jak poškozený poklesl v kolenu a pak se snažil zvednout. Řekl mu "pozdravuje tě Litvínov". B. ██████████ se pak přestal bránit, polevil v kolenu a zůstal viset na noži, který měl pořád zaražen v břiše. Sám jej levou rukou neustále držel za bradu, v tu chvíli vytáhl svůj nůž zpoza opasku K. ██████████ rozmáchl se a zasačil B. ██████████ ránu nožem do levé strany krku. Zasačil zřejmě nějakou krční tepnu, když z bodné rány na krku začalo B. ██████████ téct hodně krve. Chvíli jej ještě držel, pak jej položil na podlahu a nůž z břicha vytáhl. Nevěděl, zda K. ██████████ zasačil jednu či více ran, pouze připouštěl možnost, že bodl víckrát. Poškozený po dvou ranách, z nichž jednu mu zasačil on sám a jednu K. ██████████, se začal opět hýbat a jako by ožíval. Přistoupil proto k němu s nožem v ruce, sklonil se a několikrát jej bodnul do levé strany hrudníku, kde je srdce. B. ██████████ uvedl, že mířil záměrně na srdce, aby RSDr. B. ██████████ "dorazil", aby bylo jasné, že je mrtev. Poté si do ručníku, do kterého si svůj nůž utřel K. ██████████, otřel i on nůž, který byl od krve a schoval jej zpět do pouzdra na opasku. Nakonec RSDr. B. ██████████ společně s K. ██████████ přenesli na postel, spolu s K. ██████████ jej prohlídal s tím, že mu vzali klíče a pouzdro na sluneční brýle. Nakonec jej přikryli peřinou až ke krku. V koupelně hotelového pokoje pak K. ██████████ namočil ručník, společně začali uklízet, utřeli konferenční stůl, aby setřeli případné otisky, dále vzali pánskou taštičku, kterou měl RSDr. B. ██████████ od začátku u sebe, vložil ji do svého kufříku, poté si svlékl mikinu, jejíž rukáv měl zašpiněný od krve a rovněž ji strčil do kufříku, přičemž později mikinu doma spálil. K. ██████████ zakryl místo, na kterém byla kaluž krve matrací z váleňdy. Když se přesvědčili, že RSDr. B. ██████████ se už nehýbá, dohodli se na odchodu z pokoje. Nejprve šel K. ██████████, on asi 10 minut za ním, aby to nebylo nápadné. V době po odchodu K. ██████████ ještě provedl kontrolu, zda v pokoji nezapomněli nějaké věci. Kapesníkem otřel

Pokračování

z obou stran kliku hotelového pokoje, strčil klíč do zámku a úmyslně jej zalomil, aby znesnadnil přístup do místnosti s tím, aby tělo RSDr. B. bylo nalezeno co nejpozději. S kufříkem pak sjel do recepcce hotelu a opustil hotel, když odešel na parkoviště, kde stálo jejich vozidlo. Z parkoviště odjeli s K. pro Š. a Ch. do centra města.

Obžalovaný B. dále ukázal poblíže podniku telefonní budku, ze které poškozenému RSDr. B. telefonoval. Dále ukazoval rodinný dům RSDr. B. v obci. Uvedl, že dům dohledali jednak dotazem a jednak podle xeroxové kopie fotografie, kterou dostali od Mirka z Litoměřic v době, kdy "on rozhodl o likvidaci a usmrcení B., vlastně on sjednal tu sundávačku". Dále obžalovaný B. ukázal nad obcí místo, na kterém Ch. blátem zamazal SPZ vozidla, aby nebyli nápadní a nikdo nepoznal, odkud jsou.

Po nálezu mrtvoly poškozeného RSDr. Tomáše B. v hotelu byl sepsán protokol o ohledání místa činu a dále byla pořízena fotodokumentace. Je zřejmé, že v pokoji číslo 318 byla nalezena v posteli zastlaná mrtvola RSDr. Tomáše B.. Na koberci byla nalezena rozsáhlá skvrna krve, která byla zakryta matrací z váleandy. Tento detail odpovídá tvrzení obžalovaného B., že v rámci úklidu pokoje sundali z váleandy matrací a přikryli jí krevní skvrnu vsáklou do koberce. Fotodokumentace ohledání mrtvoly založená ve spise umožnila učinit si představu o poraněních poškozeného.

Po provedeném dokazování soud zhodnotil jednotlivé důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí.

V přípravném řízení skutek, při němž došlo k zavraždění RSDr. Tomáše B., byl posuzován z toho základního východiska, že obžalovaný K. navedl obžalovaného M., aby ten našel vhodné osoby a sjednal je k usmrcení RSDr. B. s cílem vymoci si tak zastrašením B. společníků zaplacení dlužné částky ze směnky, podepsané RSDr. Ivanem S. Obžalovaný K. měl pak poskytnout peníze jako odměnu za provedení zakázky. Obžalovaní V., Ch., K. a B. se pak měli dopustit jednání, které bezprostředně vedlo k usmrcení RSDr. B.

Pokud jde o prokázání viny obžalovaného Oto B. jako přímého pachatele, zde nebyly žádné problémy ani pochybnosti. Obžalovaný Oto B. se doznal k úmyslnému usmrcení RSDr. Tomáše B. a svou výpověď přispěl i k usvědčení obžalovaného Miroslava K. Obžalovaný B. popsal situaci, která nastala poté, co se poškozený RSDr. B. dostavil na sjednanou schůzku do hotelu a byl pozván do pokoje číslo 318. Obžalovaný Miroslav K. popřel, že by se aktivně podílel přímo na usmrcení RSDr. B. Tvrdil, že seděl ve vozidle před hotelem, přičemž usmrcení B. mělo být dílem pouze obžalova-

Pokračování

ného B [redacted]. Soud však ani v tomto případě neměl důvod pochybovat o hodnověrnosti výpovědi obžalovaného B [redacted]. Ten neměl žádného důvodu nějak obžalovaného K [redacted] škodit, obžalovaný K [redacted] mu byl lhostejný. Pokud obžalovaný B [redacted] trval na tom, že obžalovaný K [redacted] s ním byl v pokoji a aktivně se podílel na usmrcení RSDr. B [redacted], odpovídá tomu i závěr znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Znalci totiž při porovnávání šířek bodných kanálů dovodili, že poranění krku a hrudníku mohla být způsobena dvěma bodnořeznými nástroji, přičemž čepel nástroje zraňujícího krk byla užší než čepel nástroje, kterým byla způsobena poranění hrudníku. Toto znalecké zjištění o použití dvou různých zraňujících nástrojů tedy potvrzuje výpověď obžalovaného B [redacted] o účasti další osoby kromě B [redacted] a B [redacted] v pokoji. Není pak žádné zdůvodnění pro to, aby nebylo věreno obžalovanému B [redacted] že osobou, přítomnou v pokoji, která zasaдила B [redacted] dvě rány nožem do krku, byl právě obžalovaný Miroslav K [redacted]. Touto třetí osobou nemohl být ani obžalovaný Milan Ch [redacted] ani obžalovaný [redacted] když tito dva poslední jmenovaní v době usmrcení RSDr. B [redacted] byli v centru [redacted] kde se procházeli, obžalovaný [redacted] navíc ani neznal důvod, proč do [redacted] bylo nutno jet. Obžalovaný Miroslav K [redacted] se navíc ke své účasti na zavraždění RSDr. B [redacted] přiznal obžalovanému Pavlu V [redacted]. Pavel V [redacted] vypovídal o tom, že K [redacted], B [redacted] a Ch [redacted] se domlouvali, kde a jakým způsobem B [redacted] zabijí a nakonec se rozhodli pro schůzku v hotelu [redacted] s tím, že se ho pokusí zabít propíchnutím noži, které měli sebou. Potvrzoval, že jeden nůž měl K [redacted], druhý B [redacted]. V době, kdy je ještě doprovázel, nedošlo k zavraždění B [redacted], neboť ten se nedostavil na schůzku. Podle V [redacted] však právě K [redacted] hovořil o tom, že B [redacted] chtěli zabít již v hotelu [redacted] kde se sešli, ale nebyla k tomu příležitost, proto si s ním dali schůzku u [redacted] kam B [redacted] nepřišel. Je tedy zřejmé, že obžalovaný K [redacted] byl již v té době srozuměn s tím, že se bude aktivně podílet na zavraždění B [redacted]. Obžalovaný V [redacted] pak potvrdil, že poté, co skutečně došlo k zavraždění poškozeného B [redacted] svědčil se mu obžalovaný K [redacted], že B [redacted] zabil on s B [redacted] v hotelovém pokoji [redacted] že ho rozbodali noži. Hovořil o tom, že v hotelu se ubytovali na cizí občanský průkaz.

Obdobně obžalovaného K [redacted] usvědčila i výpověď obžalovaného [redacted] který ve své výpovědi hovořil o tom, že K [redacted] s B [redacted] se cestou z [redacted] do Prahy bavili o tom, co se dělo v hotelu [redacted], kdy popisovali události Ch [redacted]. Vysvětlovali mu, že nevyšla původní domluva, aby K [redacted] B [redacted] podal ruku při příchodu a B [redacted] ho hned bodnul. Říkali, že to nevyšlo, K [redacted] proto přistoupil k oknu, ukazoval na nějakou budovu, K [redacted] jej měl chytit a B [redacted] bodnout nožem. Hovořili pak o společném zakrývání stop a podobně. Po zhodnocení těchto důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti je zřejmé, že aktivní účast obžalovaného Miroslava K [redacted] na zavraždění RSDr. Tomáše B [redacted] byla plně prokázána, když výpovědi spoluobžalovaných B [redacted], V [redacted] a Š [redacted] se navzájem neliší a jsou v souladu se zjištěními znaleckého posudku o dvou použitých bodných nástrojích vůči tělu poškozeného. Soud tedy vzal za prokázané, že jako přímí pachatelé zavraždili

Pokračování

RSDr. Tomáše B. společným jednáním obžalovaní Oto B. a Miroslav K.

Z provedených důkazů vyplynulo, že všech cest do , jejichž cílem bylo zavraždění RSDr. Tomáše B., se účastnil i obžalovaný Milan Ch. Byl seznámen s plánem akce, byl srozuměn s tím, že cílem je ve zavraždit poškozeného B., neboť se zúčastnil naplánování usmrcení poškozeného společně s Ivanem V., Oto B. a Miroslavem K. Při porovnání výpovědí jednotlivých obžalovaných bylo nutno učinit závěr, že obžalovaný Milan Ch. se stejně jako v předchozích případech účastnil plánování akce, prováděl různé dílčí úkony, které v souhrnu s dalšími úkony nakonec vedly k usmrcení poškozeného, přičemž na vlastním usmrcení se však nikdy nepodílel, to byla tzv. "špinavá práce", kterou vykonával vždy B. případně ještě s jinými pachateli. Bylo prokázáno, že obžalovaný Milan Ch. vykonal v průběhu času takové úkony, které byly nezastupitelné a bez nichž by k usmrcení poškozeného B. nedošlo. Stejně tak se dá hovořit o obžalovaném Ivanu V. Ivan V. přijal zakázku Miroslava M., která, jak bude podrobněji rozvedeno dále, však nezahrnovala úkol B. zabít a směřovala k vymožení dluhu. Jak vyplynulo zejména z výpovědi obžalovaného B. u hlavního líčení, nápad zabít jednoho z počníkatelů, aby ten druhý dostal strach a zaplatil, vznikl při domluvě mezi ním, tedy B., Ch., K. a V. Obžalovaný V. tedy u sebe uspořádával schůzky s M., kterých se účastnil také Ch. Ch. na těchto schůzkách vystupoval jako ten, který se vlastním vymáháním pohledávky bude zabývat. Byl to obžalovaný Ch., který znal Miroslava K. a nabídl mu spolupráci na této akci, kterou K. přijal. Při jízdách do doprovázel B. a K., pomáhal maskovat auto tím, že zamazal SPZ blátem, B. až na místě před hotelem předal občanský průkaz na jméno Jakub P., na který se B. ubytoval v hotelovém pokoji, aby v něm později mohl nerušeně spolu s K. B. zabít. Ch. přitom věděl, k čemu onen občanský průkaz bude sloužit a za jakým účelem se B. ubytovává v hotelu, když vše probíhalo podle plánu, na jehož vypracování i realizaci se Ch. podílel. Občanský průkaz na jméno Jakub P. obdržel od obžalovaného V. Jak vyplývá z provedených důkazů, předání tohoto občanského průkazu je nutno pokládat ze strany V. rovněž za jeden z dílčích úkonů směřujících k cíli, kterým bylo usmrcení poškozeného B. Obhajoba Ch., že sám měl zato, že B. jedou pouze postrašit, aby zaplatil, neobstojí. Z celkového jednání obžalovaných je zřejmé, že nešlo o pouhé zastrašení. V době, kdy měli možnost jednat s B. při své předposlední návštěvě , přiznávají všichni, kteří se cesty účastnili, že B. nijak nezastrašovali, naopak nabízeli mu uzavření obchodu, navštěvovali jej v jeho bydlišti a podobně. Z jejich jednání vyplynula zjevná snaha dostat B. na izolované místo. Zastrasování B. také logicky nemelo smyslu, když dlužníkem z vystavené směnky nebyl B. ani jako soukromá osoba, ani přeneseně jako jednatel firmy. Dlužníkem z předmětné směnky byl výhradně RSDr. Ivan S. Ze všech okolností případu je pak možno dovodit, že jediným vysvětlením, aby všechny okolnosti do sebe logicky zapadly, je vysvětlení Oto

Pokračování

B [redacted] který popsal situaci tak, že on, Ch [redacted], K [redacted] a V [redacted] se navzájem domluvili, že zavraždí poškozeného B [redacted] aby vystrašili S [redacted] a tím jej přinutili k zaplacení směnky.

Při podání obžaloby bylo vycházeno z toho, že obžalovaný M [redacted] ve snaze vyhovět obžalovanému K [redacted], zavázat si jej tak a stát se jeho společníkem v podnikání, využil svého seznámení s obžalovaným V [redacted] a zařadil V [redacted] objednávku na vymožení dluhu věřitele K [redacted] od dlužníka, kterým byl Ivan S [redacted]. Bylo vycházeno z toho, že obžalovaný K [redacted] i obžalovaný M [redacted] navedli jak obžalovaného V [redacted] tak Ch [redacted], K [redacted] a B [redacted] k zavraždění Tomáše S [redacted] za slíbenou odměnu. Po provedeném dokazování však soud dospěl k závěru, že jsou přinejmenším vážně pochybnosti o tom, že M [redacted] a K [redacted] se zúčastnili akce, při níž by naváděli ať již přímo či nepřímo z hlediska § 4 písm. a, b) tr.zák. k trestnému činu vraždy.

Obžalovaní M [redacted] i K [redacted] do současné doby vedli řádný život, když jejich občanská bezúhonnost nebyla ničím zpochybněna. V místě bydliště mají oba dobrou pověst a nebyli dosud soudně trestáni. Na straně obžalovaného K [redacted] zde byl motiv pro vymožení dluhu v podobě získání částky přesahující 1.000.000,- Kč, přičemž, jak nasvědčují další provedené důkazy, obžalovaný K [redacted] tyto peníze nutně potřeboval k zaplacení pohledávek svých věřitelů. Obžalovaný K [redacted] jak bylo prokázáno, podnikl celou řadu pokusů o vymožení dlužné částky, sešel se opakovaně s představiteli dlužnické firmy a poté, co jeho jednání nepřinesla efekt v podobě zaplacení dlužné částky, sám hledal firmu zabývající se vymáháním pohledávek. Tato firma, představovaná u hlavního líčení vyslechnutým svědkem Karlem F [redacted], však měla požadavky pro obžalovaného K [redacted] neakceptovatelné. Obžalovaný Miroslav M [redacted] věděl o úsilí K [redacted] dosáhnout zaplacení dluhu, nebyl však zainteresován například sjednanou odměnou na vymožení dlužné částky. Z důkazů probraných u hlavního líčení nebyl zjištěn nějaký silný motiv na straně obžalovaného M [redacted], který by dovoľoval dospět k závěru, že obžalovaný M [redacted] sám měl takový osobní, obchodní či jiný zájem ve vztahu k poškozenému B [redacted], který by odůvodnil angažovanost M [redacted] ve věci tak, jak je mu kladeno za vinu obžalobou, to je, že obžalovaný M [redacted] přímo objednal zavraždění Tomáše S [redacted].

Na základě provedených důkazů je nepochybné, že obžalovaný M [redacted] požádal obžalovaného V [redacted] o vymožení pohledávky Radomila K [redacted]. Neobstojí tvrzení obžalovaného K [redacted], že on sám si vymožení dluhu neobjednal. Byla totiž dohodnuta odměna, kterou rozhodně neměl financovat ze svých prostředků obžalovaný M [redacted]. Tomu navíc žádná úplata za vymožení dluhu přislíbena nebyla. Obžalovaný K [redacted] také nebyl překvapen, když se na něj obžalovaný M [redacted] obrátil po provedené akci ve [redacted] a předal mu bez zadržání částku 100.000,- Kč a poté ještě 50.000,- Kč, jak bylo předem dohodnuto. Obžalovaný K [redacted] tedy věděl o tom, že obžalovaný M [redacted] sjednal nějakou osobu či více osob k vymožení dlužné částky ze směnky podepsané Ivanem S [redacted]. Bylo prokázáno, že obžalovaný M [redacted] měl k dispozici a předal obžalovanému V [redacted] k usnadnění identifikace S [redacted] a B [redacted] xeroxové kopie fotografií jejich domů, navštívenek s adresami a

Pokračování

fotokopii směny. Neobstojí tvrzení obžalovaného K [redacted], že Miroslav M [redacted] se k těmto materiálům, které držel doma ve dvou kufřících, dostal bez jeho vědomí právě proto, že na straně obžalovaného M [redacted] chybí silný motiv k tomu, aby vyvíjel mimořádné úsilí při vymáhání finanční částky ve prospěch jiné osoby bez příslibu vlastního zisku, snad kromě naděje na společné podnikání s K [redacted] v budoucnu, pokud by se mu podařilo zařídit vymození pohledávky. Obžalovaný K [redacted] tedy musel být tím, kdo vybavil obžalovaného M [redacted] shora uvedenými materiály. Muselo mu být jasné, k čemu budou M [redacted] použity, neboť již dříve si vyžádal stejné písemnosti Karel F [redacted], když se na něj obžalovaný K [redacted] obrátil při jednání o zamýšlené zakázce na vymození dluhu. Z výpovědi obžalovaného K [redacted], který zcela popírá jakoukoliv účast ve věci, není možno vycházet. Obžalovaný Miroslav M [redacted] od počátku vyšetřování v zásaře zastává jedno stanovisko, a to, že po domluvě s Rademilem K [redacted] zadal obžalovanému V [redacted] vymození pohledávky za úplatu 150.000,- Kč, že však nikdy neměl na mysli zavraždění Tomáše B [redacted]. Obžalovaný M [redacted] jak vyplývá z jeho výpovědi, připouštěl, že hovořil i o tvrdém jednání vůči dlužníkovi, nepředpokládal však, že by mělo dojít k jeho usmrcení. Pokud se hovořilo o tzv. "německém způsobu", rozuměl pod tímto pojmem stále obtěžování dlužníka, překažení jakýchkoliv jeho dalších obchodů a obchodních styků, přičemž obžalovaný M [redacted] připustil i to, že byl srozuměn s použitím násilí vůči poškozenému B [redacted] přičemž takto probral věci i s obžalovaným K [redacted], který byl s takto vymezeným rozsahem akce srozuměn. Tvrzení obžalovaného Miroslava M [redacted] v tomto směru zcela jednoznačně podporuje tvrzení obžalovaného Oto B [redacted]. Ten u hlavního líčení uvedl, že pokud snad při schůzkách s M [redacted] bylo užíváno i termínu "sundávačka", jedná se o jeho specifický pojem, pod kterým on sám, tedy Oto B [redacted] rozumí zabít jiného člověka, jeho fyzickou likvidaci. Obžalovaný B [redacted] potvrdil, že obžalovaný M [redacted] zastával stanovisko, že je mu jedno, jak dlužnou částku vymohou. Samotný plán zavraždit poškozeného B [redacted] a vyvolat tak strach u Ivana S [redacted] a tím jej přinutit k zaplacení směny byl vymyšlen bez přítomnosti obžalovaného M [redacted] při jednání, kterého se účastnil on sám, tedy Oto B [redacted], Ivan V [redacted], Miroslav K [redacted] a Milan Ch [redacted]. Obžalovaný Oto B [redacted] nemá žádný ať již pozitivní či negativní vztah k M [redacted] ani K [redacted] nemá důvod jejich postavení ani zlepšovat, ale ani vyvíjet snahu těmto obžalovaným přitížit. Jeho výpovědi ohledně ostatních obžalovaných nemohou nic změnit na jeho jasně prokázané vině. Není tedy důvod pro jakékoliv zpochybnění výpovědi obžalovaného Oto B [redacted], pokud hovoří o podílu jednotlivých obžalovaných na trestné činnosti. Na základě provedených důkazů nelze dospět k jednoznačnému závěru, že obžalovaný K [redacted] a obžalovaný M [redacted] objednali u obžalovaného V [redacted] zavraždění Tomáše B [redacted]. Pokud obžalovaný M [redacted] měl podle tvrzení Oto B [redacted] prohlásit, že je mu jedno, jak bude dlužná částka vymožena, nelze z této formulace dovodit srozumění obžalovaného M [redacted] s případnou smrtí poškozeného B [redacted]. Pokud pak je k dispozici více možných verzí události, je nutno přiklonit se v pochybnostech ve prospěch obžalovaných. Soud proto při úvaze o tom, co bylo prokázáno, vycházel z verze pro obžalované nejpriznivější, kdy tvrzení obžalovaného M [redacted] podpořil svou výpovědí u hlavního líčení obžalovaný Oto B [redacted]. Soud tedy dospěl k závěru, že

pokud jde o obžalovaného Radomila K. a obžalovaného Miroslava M., tito nejednali s úmyslem dosáhnout usmrcení Tomáše B. Soud mohl prokázat pouze to, že obžalovaný Radomil K. prostřednictvím Miroslava M. a Miroslav M. přímo úmyslně navedli jiného ke spáchání trestného činu směřujícího k tomu, aby někdo jiného násilím, pohrůžkou násilí, nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a aby čin byl spáchán nejméně se dvěma osobami. Pod tuto právní větu je možno podřadit jednání obžalovaných Radomila K. a Miroslava M. když Miroslav M. z popudu a s vědomím Radomila K. navedl Ivana V. aby působili na dlužníky Radomila K., přičemž byli srozuměni s tím, že v zájmu vymožení dluhu může být proti nim použito i násilí, pohrůžky násilí, případně pohrůžky kladení překážek v podnikání, maření dalších kontraktů a dalšího jednání, které by pociťoval dlužník jako těžkou újmu. Věděli přitom, že takového jednání se nedopustí obžalovaný V. sám, když M. projednával tuto záležitost v přítomnosti V., Ch., E. a K., informoval o těchto schůzkách K., takže bylo zřejmé, že takovýto čin bude spáchán s více než dvěma osobami.

Obžalovaný Radomil K. a obžalovaný Miroslav M. tak naplnili každý skutkovou podstatu návozu k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b) tr.zák. k § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák.

Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného Oto B., vzal soud za prokázané, že obžalovaný jiného úmyslně usmrtil, takový čin spáchal opětovně, když se jednalo již o prokazatelně pátou vraždu v pořadí, přičemž jednal v úmyslu získat majetkový prospěch. Naplnil tím po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c, h) tr.zák.

Obžalovaný Ivan V. popřel svůj podíl na smrti poškozeného B., připouštěl pouze to, že věděl o zájmu obžalovaného M. na vymožení dluhu, předpokládal však, že bude postupováno v rámci zákona. Bylo však prokázáno, že to byl V., kdo přijal zakázku a prostřednictvím V. se obžalovaný M. seznámil s dalšími, to je B., Ch. a K. Obžalovaný V. se účastnil všech schůzek s M. před činem i po činu. Schůzky se konaly výhradně v bydlšti obžalovaného V. a poté, co byl poškozený B. zavražděn, byl o tom V. informován a účastnil se opakovaných schůzek s M. u benzínového čerpadla. Byl to V. který se podílel na rozdělení zisku, informoval M. o B. smrti a převzal od M. peníze. Prokazatelně Milanu Ch. předal občanský průkaz na jméno Jakub P., na který se pak obžalovaný B. ubytoval v hotelu. V tomto případě dospěl soud k závěru, že obžalovaný Ivan V. není účastníkem na dokonaném trestném činu vraždy. V žádném případě zde nevystupuje jako návozdce ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) tr.zák., návodci k trestnému jednání v tomto případě jsou obžalovaní Miroslav M. a Radomil K. Nelze v tomto případě hovořit ani o tom, že by obžalovaný Ivan V. zosnoval nebo řídil spáchání trestného činu a účastnil se tedy na něm jako organizátor. Jak je zřejmé z provedeného dokazování, k úmyslu zavraždit Tomáše B. a vystrašit tím Ivana S. a donutit jej takto k zaplacení dluhu, se dopracovali společně na

Pokračování

opakovaných schůzkách v bytě Ivana V. Milan Ch., Miroslav K., Oto B. a Ivan V. V tomto případě Ivan V. jednal společně s dalšími osobami, když k zavraždění Tomáše B. došlo společným jednáním více osob, a to Oto B. a Miroslava K. jako přímých pachatelů a Milana Ch. a právě Ivana V., který obstaráním a předáním občanského průkazu, udržováním kontaktu s obžalovaným M., rozdělováním peněz po činu, sjednáním zakázky, vykonával dílčí činnost, kterou přispěl svým nezastupitelným podílem k celkovému výsledku, kterým bylo zamýšlené, plánovité zavraždění Tomáše B. Obžalovaný Ivan V. jednal tedy ve smyslu § 9 odst. 2 tr.zák. jako spolupachatel trestného činu vraždy, když jednal v přímém úmyslu ve smyslu § 4 písm. a) tr.zák. jiného úmyslně usmrtit a takového činu se dopustil opětovně, neboť se jednalo o jeho již třetí podíl na zavraždění jiného po usmrcení poškozených D. a P. Trestného jednání se přitom dopustil v úmyslu získat majetkový prospěch v podobě příslibené finanční odměny. Naplnil tím po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h) tr.zák.

Obžalovaný Milan Ch. sice popíral svou účast na zavraždění poškozeného Tomáše B., byl však usvědčen provedenými důkazy tak, jak byly shora rozebrány. Z nich vyplynulo, že byl seznámen s plánem akce a aktivně se podílel některými dílčími úkony na jednání, které skutečně vyústilo v usmrcení Tomáše B. přímými pachateli B. a K. Účastnil se schůzek, při kterých se plánovalo zavraždění Tomáše B., opakovaně s obžalovanými B. a K. cestoval do v úmyslu vylákat Tomáše B. na příhodné místo s cílem jej usmrtit. Při cestě dne 17.1.1996 zamazal státní poznávací značku vozidla blátem, aby automobil, v němž do přijeli, nebylo možno identifikovat. Před hotelem předal obžalovanému B. odcizený občanský průkaz na jméno Jakub B. Podílel se na rozdělování věcí odcizených zavražděnému RSDr. B. Jednal tedy jako spolupachatel obžalovaných B., K. a V. podle § 9 odst. 2 tr.zák. Jeho jednání bylo motivováno majetkovým prospěchem, přičemž na usmrcení jiného se podílel opětovně, když v předchozí době rovněž jako spolupachatel svým dílem přispěl k zavraždění Martina S. a Jaroslava P. V tomto případě bylo jednání obžalovaného Milana Ch., který jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch, právně kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. c,h) tr.zák.

Jak bylo výše rozebráno, provedenými důkazy, zejména výpovědí spoluobžalovaného Oto B., ale i výpověďmi Pavla V. a Milana Š. a zejména na základě znaleckého posudku z oboru soudního lékařství bylo prokázáno, že na přímém usmrcení poškozeného Tomáše B. se podíleli dva spolupachatelé. Jedním z nich byl nepochybně Oto B., druhým obžalovaný Miroslav K. Obžalovaný K. jednal v úmyslu Tomáše B. usmrtit, když přistoupil na realizaci předem dohodnutého plánu, který přijali společně on a obžalovaní V., Ch. a B. Jak vyplynulo z provedených důkazů, byl to on, který zaútočil nožem proti krku poškozeného, vyvolal tak masivní

Pokračování

krvácení, které bylo jednou z bezprostředních příčin smrti poškozeného B. Obžalovaný Miroslav K. tedy jednal v přímém úmyslu jiného usmrtit, přičemž motivem jeho jednání bylo získat majetkový prospěch v podobě slíbené odměny. Tímto jednáním naplnil po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. h) tr.zák.

K bodu VI./, VII./

Obžalovaný Ivan V.

Obžalovaný Ivan V. se stýkal mimo jiné s Milanem Ch. a Oto B. a Jaroslavem P. Při různých rozhovorech s nimi se dověděl podrobnosti o zavraždění Martina S. a Zdeňka L. Přesto tyto skutečnosti neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu.

Obžalovaný Ivan V. se k těmto skutkům v podstatě doznal. Uvedl jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, že o zavraždění S. a L. se dověděl od B. v září 1995. Jeho výpovědi z přípravného řízení a z prvního hlavního líčení a dalšího hlavního líčení po změně v obsazení senátu se částečně lišily. Obžalovaný V. při první výpovědi tvrdil, že B. v letních měsících 1995 v opilosti se mu pochlubil, že s P. "někoho udělali", nikoho nejmenoval. Martina S. neznal, takže i kdyby jej B. jmenoval, nic by mu to neřeklo. Věc neoznámil policii proto, že měl obavy o svůj život a zdraví a také zdraví své rodiny, i když přiznal, že mu nikdo fyzickou likvidaci nevyhrožoval. Znal však chování B. a dalších jeho známých, kterých se každý bojí. U prvního hlavního líčení uvedl, že si nevzpomíná, kdy se o vraždě S. dověděl, to, že věc neoznámil, zdůvodňoval tím, že nevěřil, že by B. byl něčeho takového schopen, přičemž toto stanovisko zaujal i pokud se týká vědomosti o zavraždění L. U druhého hlavního líčení pak tvrdil, že se dověděl od B. o vraždě S. a L. v září 1995, dověděl se vlastně najednou o všech čtyřech vraždách, kterých se měl B. dopustit, když dříve o tom nic nevěděl. Poté odmítl vypovídat. V přípravném řízení však doznal, že mu Milan Ch. B. údaje potvrdil v tom smyslu, že zavraždění pumpaře je prací B.

Z jednotlivých důkazů i ze souvislostí mezi nimi vyplývá, že obžalovaný Ivan V., který se stýkal s Milanem Ch. i Oto B. se od nich dověděl o zavraždění poškozených S. a L. ze strany B. Tuto specifickou schopnost obžalovaného B. chladnokrevně na objednávku zavraždit jinou osobu, pak obžalovaný Ivan V. využil i při jiných příležitostech. Jak bylo rozebráno v souvislosti s jinými body rozsudku, obžalovaný Ivan V. požíval vážnosti u dalších spoluobžalovaných, přičemž nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jeho obavu o svůj život či životy blízkých, případně, že by mu hrozila jiná vážná újma. Nebyly zjištěny poznatky o výhrůžkách ze strany obžalovaných B. a Ch. nebo dalších osob. Obžalovaný V. se s nimi naopak i po

Pokračování

zjištění, že se podíleli na zavraždění dalších osob, přátelsky stýkal, přibíral je k dalším akcím, takže nelze konstatovat, že by obžalovanému V. [redacted] ze strany obžalovaných B. [redacted] a Ch. [redacted] hrozilo nebezpečí. Za této situace, pokud se hodnověrně dověděl o tom, kdo zavraždil a za jakých okolností Martina S. [redacted] a Zdeňka L. [redacted] a neoznámil tyto trestné činy bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, naplnil tak po všech stránkách skutkové podstaty dvou trestných činů neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.

K bodu VIII./, IX./

Obžalovaný ml. [redacted] a obžalovaný Pavel [redacted]

Obžalovaný ml. [redacted] a Pavel V. [redacted] doprovázeli obžalované B. [redacted], Ch. [redacted] a K. [redacted] na jejich cestách směřujících do [redacted], přičemž jim nebyl znám cíl a účel cesty. Poté, co se dověděli, s jakým úmyslem B. [redacted], K. [redacted] a Ch. [redacted] navštívili, tuto skutečnost neoznámili státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu. Obžalovaný ml. [redacted] se přitom dověděl na zpáteční cestě z [redacted], že dne 17.1.1996 byl zavražděn v hotelu [redacted] poškozený Tomáš B. [redacted]. Pavel V. [redacted] se to dověděl od B. [redacted], K. [redacted] a Ch. [redacted]. O vraždě dále psali ve sdělovacích prostředcích, což V. [redacted] registroval, přičemž se jednalo o potvrzení sdělení přímých pachatelů skutku. Přesto rovněž tento skutek neoznámil.

Obžalovaný ml. [redacted] u hlavního líčení nevypovídal. K důkazu byly proto přečteny jeho výpovědi z přípravného řízení a z řízení před soudem před změnou v obsazení senátu. [redacted] uvedl, že s Ch. [redacted] byl na návštěvě nočního klubu. Ve společnosti Ch. [redacted] pak odjel do jeho bydliště, zde stálo stříbrné vozidlo Renault a byl zde také obžalovaný K. [redacted]. Ch. [redacted] přestoupil do K. [redacted] vozidla. Když chtěl jet s nimi, Ch. [redacted] nejprve nesouhlasil, nakonec se mu však podařilo jej přemluvit, takže jej vzali s sebou. Cestou se zastavili v bydlišti Oto B. [redacted]. Vozidlo řídil Miroslav K. [redacted]. Potom usnul, neznal cíl cesty, od spolucestujících se nic nedověděl. Poblíže [redacted] dojeli do nějaké vesnice, kde B. [redacted] konstatoval u jednoho z domů, že tam stojí auto muže, za kterým jeli. Poté odjeli do [redacted] k hotelu [redacted]. Milan Ch. [redacted] B. [redacted] dal cizí občanský průkaz, B. [redacted] se učil údaje z občanského průkazu, po chvíli si vzal černý kufřík a odešel do hotelu [redacted] se ubytovat. Po ubytování se B. [redacted] vrátil do vozidla, kterým odjeli všichni na náměstí, zde sám s Milanem Ch. [redacted] vystoupil, K. [redacted] s B. [redacted] někam odjeli. S Ch. [redacted] chodil nějakou dobu po městě. Po určité době K. [redacted] s B. [redacted] přijeli znovu na náměstí. On s Ch. [redacted] nastoupil do auta. Ch. [redacted] se ptal B. [redacted] a K. [redacted] jak to vypadá. Oni v klidu bez nervozity odpověděli, že je to v pořádku. Cestou zpět do Prahy se K. [redacted] s B. [redacted] bavili o tom, co se dělo v hotelu [redacted]. Popisovali udalosti Ch. [redacted]. Vysvětlovali mu, že nevyšla původní domluva, aby K. [redacted] tomu muži hned při příchodu

Pokračování

do pokoje podal ruku a B. ho bodnul. Říkali, že to nevyšlo, protože ten muž si hned sedl na postel. Proto K. přistoupil k oknu, ukazoval na nějakou budovu a když poškozený vstal, tak ho měl K. chytit a B. bodnout nožem. Dále se bavili o tom, že toho muže uložili do postele a přikryli jej, hovořili o zakrývání stop a o tom, že K. měl říct B., že má poškozeného dorazit, neboť se ještě hýbe. B. říkal, že dal tomu muži sedm ran. Ptal se pak K., zda otřel všechna místa. Dále se zmínil o tom, že uzamkl pokoj a zlomil klíč v zámku. B. dále hovořil o tom, že to chtěl zvládnout do konce roku 1995, že by to měl asi pátý nebo šestý případ. Během jízdy B. vzal hnědou tašku, otevřel ji a v obálce našel tři pětitisícové bankovky. V průběhu cesty mu K. dal finanční částku 2.500,- Kč. Dále od Milana Ch. dostal 700,- Kč se slovy, že to má za to, aby "držel hubu". V průběhu jízdy pak B. našel v tašce ještě peněženku s částkou 3.000,- Kč a bankovkami cizí měny. Při jedné ze zastávek pak Ch. volal Ivanu V. Z motorestu pak jeli do svého bydliště, kde vystoupil. Za nějakou dobu se potkal s B. v restauraci v . B. mu doporučil, aby si sehnal noviny Blesk a řekl mu, že v tom jede s nimi. Podle doporučení si noviny opatřil, avšak nepřečetl si je s odůvodněním, že jej to nezajímá. Nakonec se vyjádřil tak, že celou věc měl zorganizovat Ivan V., neboť pokud Ch., K. či B. někam vyjeli, bylo to vždy po návštěvě Ivana V.

Obžalovaný Pavel V. před soudem odmítl vypovídat. V přípravném řízení uvedl, že se zná s obžalovaným K., když s ním společně pracoval ve stejném podniku. K. jej požádal o odvoz do Vsetína, jelikož sám neměl k dispozici auto ani řidičský průkaz. Následujícího dne jej vyzvedl svým vozidlem Škoda 120 v bydlišti a cestou na K. přání naložil v obci ještě B. a Ch., které znal od vidění z diskoték. Dovezl je do Prostějova, kde K. s B. telefonovali z budky. Po návratu do vozidla řekli, že ten, koho snánějí, sídlí jinde, a to ve , proto se obrátili a jeli zpět do Prahy. Cestou se bavili o tom, že potřebují sehnat peníze, aby se mohlo za tím člověkem do zajet a něco s ním vyřídít. Za tři nebo čtyři dny jej opět kontaktoval K. a žádal o odvoz do . Protože měl v nepořádku své auto, K. opatřil vozidlo Renault 25 stříbrné metalízy. Odjel s K., B. a Ch. Cestou na dálnici směrem na Brno tankovali a zde mu K. řekl, za kým a pro co do je. Vzhledem k tomu, že již byli na cestě před Brnem, nemohl couvnout a musel s nimi jet dál. K. mu přitom ukazoval fotografie domu muže, za kterým jeli. Dověděl se, že ten muž se jmenuje B. K. říkal, že do je. Jejího toho muže "oddělat" a to proto, že od něho dostal zakázku a slíbenou odměnu 150.000,- Kč za to, když ho oddělají. Oddělat jej měli proto, že tento pan B. měl na nějaké lidi z Litvínova "udělat boudu". Ve kontaktovali B. v jeho bydlišti a smluvili si s ním schůzku. Poté K., B. a Ch. se domlouvali, jak a kde svůj záměr uskutečnit. Domluvili se na tom, že v hotelu si s B. sjednají schůzku někde jinde a tam se ho pokusí zabít propíchnutím noži, které měli sebou. Měli dva nože, jeden měl K. druhý B. Skutečně odjeli k hotelu kam přijel poškozený B.

Pokračování

K [] s B [] odešli s B [] do hotelu, vrátili se za dvacet minut a říkali, že si domluvili schůzku u motorestu Pelikán za Valašským Meziříčím ve 22,00 hod. K [] přitom říkal, že B [] chtěli "oddělat" již v hotelu, ale že nebylo kde. B [] se na smlouvenou schůzku nedostavil, nebylo možno se s ním zkontaktovat, proto odjeli zpět do Prahy. Po příjezdu jim řekl, že už s věcí nechce mít nic společného a že s nimi již nepojede. On sám se pak asi týden nato z Blesku dověděl, že B [] byl skutečně zabit. Přiznal, že po přečtení článku mu bylo hned jasné, kdo to udělal. Tři dny po otisknutí článku v novinách se za ním zastavil K [] dal mu 2.000,- Kč a 100,- DM, potvrdil mu, že B [] zabil on s B [] a to v hotelovém pokoji v [], že ho rozbořili noži. Dále říkal, že mu vzali tašku s doklady a penězi. V hotelu se ubytovali na cizí jméno nebo na občanský průkaz nějakého cizího člověka. Dále mu slíbil ještě dalších 15.000,- Kč za to, že bude mlčet. Prohlásil, že měl strach o dívku, se kterou chočil, kdyby věc oznámil na policii, hned by se vědělo, kdo to řekl a mohli by si to s ním vyřídit. Proto věc neoznámil, současně však zaujal stanovisko, že uznává svou chybu, kdy si je vědom toho, že trestnou činnost, o které se dověděl, oznámit měl.

Pro náležitě zjištění skutkového stavu bylo vycházeno zejména z výpovědí samotných obžalovaných Milana Š [] a Pavla V [] které zapadají do rámce dalších provedených důkazů týkajících se trestné činnosti obžalovaných K [], B [] a V []. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jejich obavu o životy své či životy svých blízkých, popřípadě, že by jim hrozila jiná vážná újma. Nebylo zjištěno a ani obžalovaní Š [] a V [] o tom ve svých výpovědích nehovořili, že by jim obžalovaní B [], Ch [] K [] či jiné osoby vyhrožovaly. Nic nebránilo obžalovaným V [] a Š [] obrátit se na orgány činné v trestním řízení s oznámením o spáchaném zvláště závažném trestném činu. Obžalovaní Milan Š [] a Pavel V [] však přesto, že se hodnověrným způsobem dověděli, že jiní spáchali trestný čin vraždy, takový trestný čin neoznámili bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu a naplnili tím každý samostatně skutkovou podstatu trestného činu neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zák.

K bodu X./

Obžalovaný Roman P []

Obžalovaný Roman P [] v přesně nezjištěné době do svého zadržení 22.2.1996 si opatřil nezjištěným způsobem zbraně a střelivo k jehož držení je třeba povolení a také výbušninu, přičemž tyto věci přechovával ve svém bydlíšti. U obžalovaného bylo nalezeno:- samonabíjecí pistole zn. FROMMER STOP ráže 7,65 mm, výr.č. 209508, 32 kusů pistolových nábojů ráže 7,65 mm značky S-B, jednoranná sportovní malorážková pistole zn. DRULOV model 70, ráže .22 LR, výr.č. 49522, 203 g průmyslové plastické dluhí

Pokračování

skalní trhavinu značky PERUNIT 20, 20 kusů kulových nábojů ráže .308 značky S-B, 20 kusů kulových nábojů ráže .22 značky S-B, 2 pistolové náboje ráže 7,65 mm, 15 kusů revolverových nábojů ráže .38 Special, ruční protipanceřový prostředek zn. RPG - Nh-75 s náhradní střelou, 40 kusů malorážkových nábojů ráže .22 LR, 2 kusy kulometných nábojových pásů s 53 kusy nábojů pro kulomet a 28 kusů nábojů pro samopal, 77 kusů pistolových nábojů ráže 7,62 mm vzor 52.

Obžalovaný Roman P. [redacted] jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem doznal, že sbíral zbraně a střelivo. Uvedl, že se jednalo o jeho koníček, kterému se věnoval od svých patnácti let. Uplatnil však výhrady, pokud se mu kladlo za vinu, že všechny nalezené zbraně byly střelby schopné. Převážná část nábojů podle tvrzení obžalovaného byla znehodnocena. Připustil, že část střeliva byla funkční, když je měl na výměnu. Pokud jde o výbušninu, hovořil obžalovaný P. [redacted] o trhavině značky Perunit. Tvrdil, že koncem listopadu 1995 jej jeho bratranec Milan Ch. [redacted] upozornil, aby si dával pozor na svého švagra Ivana V. [redacted] který se chystal jej zlikvidovat. Napsal pak dopis, který nechal v úschově své matky pro případ, že by byl zabit (č.l. 600-602). Koncem ledna 1996 provedl kontrolu svého vozidla, tak jako vždy, když chtěl se svou Škodou Favorit vyjet. Po otevření motorového prostoru zjistil, že na motoru naproti místa řidiče je napíchnuta trhavina, která byla uložena ve voskovém papíru a vedly od ní dva rozvody, jeden ke svíčke a druhý na kostru. Trhavinu odmontoval a uložil u sebe v pokoji, kde byla při domovní prohlídce nalezena. Vysvětloval, že policii záležitost neoznámil proto, že chtěl počkat, jestli to někdo nezkusí znovu. Mezi tím byla u něj výbušnina nalezena.

Takováto obhajoba obžalovaného je však právně bezvýznamná, neboť i pokud by pravdivě vylicil shora popsanou událost, po nálezu trhavinu nebyl oprávněn ji držet u sebe. Navíc s ohledem na obžalovaným přiznávanou zálibu ve zbraních a střelivu nelze předpokládat, že obžalovaný měl v úmyslu vůbec někdy nález této výbušniny oznámit. Ani další části výpovědi obžalovaného neobstojí v porovnání se závěry znaleckého posudku z oboru kriminalistická technika - balistika, ze kterého bylo zjištěno, že ve výroku rozsudku vyjmenované zbraně bylo možno držet pro účely sběratelské. Obžalovaný však neměl příslušné povolení, takže bylo nutno konstatovat, že držel a shromažďoval zbraně a střelivo bez povolení, navíc střelivo do různých zbraní bylo v převážné většině funkční. Pokud obžalovaný tvrdil, že střelivo vlastnoručně znehodnocoval, z hlediska právní odpovědnosti takováto obhajoba nemůže obstát, neboť již tím, že si obstaral bez povolení funkční střelivo, naplnil tím skutkovou podstatu trestného činu nedovoleného ozbrojování. Obžalovaný neměl vystavený zbrojní průkaz, pokud přesto bez povolení sobě opatřil a přechovával střelné zbraně a bez povolení sobě opatřil a přechovával výbušninu a sobě opatřil a hromadil střelivo, naplnil tím po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a,b) tr.zák.

Pokračování

Všichni obžalovaní byli v přípravném řízení vyšetřeni znalci a na každého z nich byl zpracován společný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie znalci MUDr. Františkem Uhlířem, CSc., MUDr. René Grumlíkem, CSc. a PhDr. Petrem Vavříkem. Znalci MUDr. František Uhlíř, CSc. a PhDr. Petr Vavřík byli vyslechnuti u hlavního líčení. Znalci byli seznámeni s celým rozsahem trestné činnosti u všech obžalovaných. V případě obžalovaného Romana P. [redacted], kterému bylo sděleno obvinění pro trestný čin nedovoleného ozbrojování až v pozdějším stádiu vyšetřování jiných trestných činů, byl zpracován doplněk znaleckého posudku, týkající se pouze této jeho trestné činnosti.

Ohledně obžalovaného Oto B. [redacted] znalci dospěli k závěru, že obžalovaný netrpěl nikdy v minulosti a ani v současnosti netrpí žádnou duševní chorobou. Jeho rozumové schopnosti jsou v pásmu lehkého nadprůměru. Při hodnocení jeho osobnosti lze konstatovat projevy anomálního vývoje a to na podkladě nezvládnuté výchovy v dobách dětství a v dospívání, které se stabilizovaly do relativně stálé a trvalé poruchy, diagnosticky hodnocené jako psychopatie-sociopatie s rysy anetopatie, s rysy histrionskými a obecně sadistickými. Nebyly zjištěny projevy organického poškození centrální nervové soustavy a periferního nervstva. Nebyly zjištěny projevy duševní choroby, a to ani náhle vzniklé či krátkodobě trvající. Duševní porucha popsaná výše při nepřítomnosti projevu duševní choroby neměla vliv na rozpoznávací ani ovládací schopnosti obžalovaného Oto B. [redacted]. Ten byl vždy plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. U obžalovaného nebyly zjištěny projevy zneužívání alkoholu nebo chorobné závislosti na alkoholu ani jiných psychoaktivních látkách. Až na jednu výjimku, kterou představovala vražda obsluhy benzínového čerpadla dne 7.6.1995, se všech dalších trestných činů dopustil vždy bez předchozího ovlivnění alkoholem nebo jinými návykovými látkami. I v tomto výjimečném případě, kdy byl pod vlivem alkoholu, se podle propočtů znalce z oboru soudního lékařství hladina alkoholu v krvi obžalovaného B. [redacted] pohybovala od 0 do 0,7 promile. Ani tato hladina alkoholu nesnížila a ani neovlivnila rozpoznávací či ovládací schopnosti obžalovaného. U hlavního líčení se znalec vyjádřil tak, že v žádném posuzovaném případě nebyly zpochybněny kvality duševního zdraví obžalovaného. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, je schopný samostatného vystupování před soudem, je schopen podrobovat se případným nápravně-výchovným programům. Nejsou důvody pro ukládání ochranného léčení ve smyslu § 72 tr.zák. Konstatovaná trvalá a relativně stálá duševní porucha je medicinskými prostředky neupravitelná. Z pohledu znalců psychiatrů byla veškerá trestná činnost obžalovaného B. [redacted] jednoznačně zjištěně motivovaná, kdy zcela bezpečně lze vyloučit chorobnou motivaci jeho trestného jednání. Z klinického hlediska psychiatrického znalci považují osobnost obžalovaného B. [redacted] již za plně fixovanou, relativně stálou s trvale nastaveným anomálním hodnotovým systémem, který ve svém souboru je vysoce společensky nebezpečný. Trvalé a relativně stálé osobnostní kvality obžalovaného Oto B. [redacted] neumožňují jeho kvalitní resocializaci.

K psychiatrickému posudku obžalovaný B. [redacted] namítal, že znalci se jej snažili vědomě poškodit a nesouhlasil s tvrzením,

Pokračování

že je u něj vyloučena kvalitní resocializace. Poukazoval přitom na skutečnost, že po celou dobu vazby se choval slušně, nebyl kázeňsky potrestán za žádný konflikt, ke kterému jinak ve věznici nikdy není daleko. Znalec z oboru psychiatrie MUDr. František Uhlíř, CSc. uvedl, že trvá na závěrech znaleckého posudku a nevyloučil, že prostředky výchovnými, psychoterapií, disciplínou a podobně je možné při dostatečně dlouhém, specificky stylizovaném nápravně-výchovném programu dosáhnout určitých výsledků, ovšem bez záruky jejich trvalého fungování. Protože jde o trvalou, relativně stálou poruchu kvalit osobnosti, může obžalovaný kdykoliv při sebemenších podnětech, při nedostatečné emoční vybavenosti, zrecidivovat do těžkých asociálních postojů a jednání, které nelze v žádném případě odhadnout. Podněty mohou být i zcela bezvýznamné z obecného hlediska, ale specifické rysy osobnosti obžalovaného umožní realizaci brutálního a násilného jednání kdykoliv. Obžalovaný je bez projevů duševní choroby, nadprůměrně inteligentní, je na něj působeno odpovídajícím způsobem ve věznici, takže pokud je pod kontrolou, dokáže se chovat řádně a ovládat se. Znalec tedy trval na svých závěrech k otázce možné resocializace obžalovaného s tím, že ta je možná pouze ve zcela specifických podmínkách.

Znalec z oboru psychologie PhDr. Petr Vavřík uvedl, že v případě obžalovaného B [REDAKCE] se jedná o anomální, hrubě disharmonickou osobnost s mohutným temperamentem a disproportionální citovou složkou, v jejímž rámci dominují znaky emočního chladu, deficitu sociálního citění a absence elementární sentimentality při současné potřebě emočního sycení vzrušivými a dráždivými podněty. V jeho postoji se uplatňuje egocentrismus a histrionský akcentovaný smysl pro efekt a sebe prezentaci. Je vybaven pevným sebevědomím a zvýšeným prestižním citěním. V jeho vztazích k lidem se kombinují znaky extravertizace, vnější společenskosti, komunikační obratnosti a rafinovanosti s projevy sociálního chladu a netečnosti se sklonem k dominanci, k negaci a opozici a byly u něj zjištěny znaky zvýšené destruktivity a agresivity. Ve vztazích k lidem je patrná malá schopnost zakoušet pocit důvěry a sounáležitosti, uplatňuje se zde neochota a neschopnost vytvářet pevnější a trvalejší citové vztahy. Inklinuje k agresii jako nástroji seberealizace, je u něj zvýšená pravděpodobnost násilného sebeprosazování. Zvýšená agresivita je konstatována zejména pokud jde o agresivitu řízenou a kontrolovanou. U dané osobnosti je však zvýšená pravděpodobnost primitivizujících agresogenních dopadů požitého alkoholu na prožívání a jednání. Intelekt obžalovaného odpovídá pásmu mírného nadprůměru - v užitém inteligenčním testu dosáhl hodnoty IQ 112. Po vyhodnocení všech dostupných dat dospěl znalec k závěru, že všechny skutky kladené obžalovanému za vinu byly motivovány předpokládaným či se spolupachateli dohodnutým peněžním ziskem. Ve vztazích ke spolupachatelům nebyly u obžalovaného B [REDAKCE] zjištěny znaky závislosti či zvýšené ovlivnitelnosti. K možnostem resocializace se znalec vyjádřil tak, že s ohledem na věk a vyhraněnost osobnostní struktury je u obžalovaného B [REDAKCE] malá pravděpodobnost podstatnějších vývojových změn. Pravděpodobnost resocializačních efektů je u něj velmi nízká, současně však nelze zcela vyloučit eventualitu dílčích zralostních posunů u dané osobnosti, takže teoreticky lze připustit možnost spíše dílčích resocializačních efektů. Osobnostní vývoj obžalovaného B [REDAKCE]

Pokračování

je ukončen, obžalovaný je schopen vzhledem k dobrému intelektu měnit své vnější postoje, chovat se obratně i ve smyslu vnější adaptace, v kontextu resocializačního působení. Možnosti resocializace je možno mít za teoretické, nelze zcela vyloučit dílčí posuny, avšak jejich uskutečnění a naplnění nelze předvídat. Oroveň intelektu sama o sobě není faktorem, který rozhoduje o kvalitě resocializace. Vyšší intelekt v kombinaci s pozitivním postojem k trestu může vyhlídky na resocializaci ovlivnit v kladném smyslu, přičemž lze připustit pravidlo, že čím nižší věk, tím jsou možnosti pro resocializaci více otevřeny.

Pokud jde o obžalovaného Milana Ch[redacted], znalci z oboru psychiatrie vypracovali písemný znalecký posudek, který u hlavního líčení stvrdil jako jeden z jeho zpracovatelů MUDr. František Uhlíř, CSc. Znalci dospěli k závěru, že obžalovaný Milan Ch[redacted] nikdy v minulosti netrpěl a ani v současnosti netrpí duševní chorobou, duševní poruchou nebo duševní vadou. V době páchání trestných činů byl plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. Pokud jde o vraždu Zdeňka L[redacted] u benzínového čerpadla, zde bylo konstatováno, že u obžalovaného se jednalo o prostou opilost na rozhraní lehkého až středního stupně. Tuto opilost si způsobil obžalovaný sám, dobře znal účinek alkoholu na své jednání a chování, je dobře schopen jak první doušek alkoholu, tak míru pití alkoholu řídit. Bezpečně byly vyloučeny projevy chorobně probíhající opilosti. Obžalovaný naprosto věcně a přesně popsal celou situaci na místě činu, správně ihned interpretoval zvuky výstřelů z budovy a podrobně popsal další jednání, související s odjezdem do nočního klubu. Obžalovaný tedy přesto, že byl ve stavu lehké až hraničně střední prosté opilosti, byl plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a jeho důsledků. Jeho ovládací schopnosti byly lehce a nepodstatně snižené, toto snížení však jde plně na vrub požitého alkoholu, když však byl schopen zabránit uvedení se do stavu opilosti. Obžalovaný Ch[redacted] je schopen plně chápat smysl trestního stíhání, je schopen samostatně vystupovat před soudem a účelně se hájit. Není důvod pro ukládání ochranného léčení. Obžalovaný je schopen podrobovat se nápravně-výchovným programům a je schopen získávat korektivní zkušenosti. Ze závěrů znaleckého posudku je tedy zřejmé, že obžalovaný je plně trestně odpovědný.

Obžalovaný Milan Ch[redacted] podle znaleckého posudku z oboru psychologie PhDr. Petra Vavříka, je nevyváženou osobností extravertního typu s živou temperamentovou dynamikou s prvky nevyzrálosti a egoismu v citech, nedisciplinovaný s rychlým a neuvážlivým rozhodováním, menší spolehlivostí, sklonu k improvizacím a jistém smyslu pro dobrodružnost a riziko. Nebyly u něj zjištěny známky impulzivity. Je vybaven poměrně silně vyjádřeným sebevědomím a zvýšenou potřebou sebeprosazení. Jeho chování v interpersonálních vztazích je formováno egocentricky, je však neseno značnou sociálně interakční obratností, schopností pružně reagovat na měnící se podmínky, účelově zvýrazňovat konvenční prvky ve spektru svých postojů a předkládat idealizované obrazy své osoby a vlastních skutků. Svým založením inklinuje k dominantním rolím, má zvýšenou potřebu uznání, prestiže, je však schopen zaujímat vůdčí pozice spíše krátkodobě a improvizovaně, když není typem vůdcovské osobnosti. Nebyly u něj zjištěny známky

Pokračování

zvýšené ovlivnitelnosti ani sklonu k závislým postojům. Míra agresivity v jeho postojích a jednání je nadprůměrná, nikoliv však extrémní. Nebyly u něj zjištěny sklony k brutalitě ani známky libosti z násilí. Intelekt obžalovaného Milana Ch[redacted] odpovídá pásmu mírného nadprůměru, když byla naměřena hodnota IQ 111. Daná intelektová úroveň umožňuje obžalovanému kvalitní racionální orientaci v realitě. Pokud jde o motivaci jednání obžalovaného, dobrovolná účast Milana Ch[redacted] s dalším obžalovaným či skupinou pachatelů při páchání trestné činnosti byla vždy podmíněna představou cílového finančního zisku. S ohledem na věk obžalovaného Milana Ch[redacted] nelze u něj předpokládat další významnější vývojové změny ve struktuře jeho osobnosti. Obžalovaný je však s ohledem na svůj kvalitní intelekt a mentální pružnost schopen měnit své vnější postoje a chování a je u něj možná i jistá stabilizace a dílčí zralostní posuny v citové složce s přibývajícím věkem. Znalec konstatoval, že z psychologického pohledu u obžalovaného Ch[redacted] jsou dány v převažující míře základní psychologické předpoklady pro zdárný průběh resocializace.

Obžalovaný Ivan V[redacted] jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie, vypracovaného znalci MUDr. Františkem Uhlířem, CSc. a MUDr. René Grumlíkem, CSc., který u hlavního líčení stvrdil přítomný znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., netrpěl nikdy v minulosti a ani v současné době netrpí žádnou duševní chorobou, duševní poruchou, nebo duševní vadou. Ve všech případech trestných činů, Ivanu V[redacted] vytýkaných, byl obžalovaný plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. Jeho trestné jednání nebylo ovlivněno alkoholem, návykovými látkami a drogami. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, samostatně vystupovat před soudem a účelně se hájit. Je schopen podrobovat se nápravně-výchovným programům a je schopen získávat korektivní zkušenosti. Znalci vyloučili chorobně podložené pohnutky a motivace jednání obžalovaného. Osobnostní vývoj obžalovaného je ukončený a relativně stálý, bez významnějších výkyvů. Ze závěrů znaleckého posudku je třeba vyvodit, že obžalovaný Ivan V[redacted] je plně trestně odpovědný.

Obžalovaný Ivan V[redacted] podle znaleckého posudku z oboru psychologie znalce PhDr. Petra Vavříka je normálně diferencovanou osobností, extravertního typu, temperamentní, s živou emotivitou a reaktivitou, se zvýšeným podílem egoismu v prožívání a postojích, aktivní a iniciativní ve svých vztazích ke světu a lidem, s pevným sebevědomím, se zvýšenou ambiciozností a zvýšeným prestižním cítěním. Jde o sebejistého jedince, preferujícího takové situace a role, v nichž může rozhodovat, aktivně se prosazovat a ovlivňovat lidi a události. Nebyla u něj zjištěna nadměrná agresivita. Není jedincem zvýšeně ovlivnitelným, neprojevuje sklon k závislosti na jiných osobách. Ve společenských vztazích je dostatečně pružný, rafinovaný, je nadán schopností improvizovat a lehce řešit problémové situace. Intelekt obžalovaného Ivana V[redacted] odpovídá hranici pásma nadprůměru, kdy byla naměřena hodnota IQ 110. Pokud jde o motivaci jednání obžalovaného, cílem jeho jednání bylo získání majetkového prospěchu i za cenu páchání trestné činnosti, tedy motiv materiálního zisku. S ohledem na věk obžalovaného a jeho zralost nelze u něj počítat

Pokračování

již s významnějšími vývojovými změnami. Je schopen měnit své vnější postoje a návyky, bude-li k tomu motivován, vzhledem k dobrému intelektu je schopen sociálního učení.

Obžalovaný Jiří Š. [redacted] jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie, vypracovaného znalci MUDr. Františkem Uhlířem, CSc. a MUDr. René Grumlíkem, CSc., jehož závěry u hlavního líčení stvrdil přítomný znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., netrpěl nikdy v minulosti a ani v současné době žádnou duševní chorobou, duševní poruchou, nebo duševní vadou. Byl plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. V době trestného jednání nebyl ovlivněn alkoholem ani jinými psychoaktivními látkami. Je schopen chápat smysl trestního jednání, samostatně vystupovat před soudem a účelně se hájit. Je také schopen podrobovat se nápravně-výchovným programům a získávat korektivní zkušenosti.

Obžalovaný Jiří Š. [redacted] podle znaleckého posudku z oboru psychologie znalce PhDr. Petra Vavříka je normálně diferencovanou osobností, extravertního typu, s prvky nevyváženosti a nevyzrálosti v postojích. Jeho agresivita nepřesahuje hranice populačního průměru, nebyl u něj zjištěn sklon k brutalitě, násilí pro něj není osobně významnou hodnotou. Svým založením mírně inklinuje k dominantním rolím. Intelekt obžalovaného Jiřího Š. [redacted] odpovídá pásmu průměru, a to průměru dolní části tohoto pásma, kdy byla naměřena hodnota IQ 94. Jednání obžalovaného bylo motivováno představou zisku, čin byl subjektivně usnadněn faktorem spolupachatelství s průvodním posílením odvahy a s pocitem dělby rizika. Vzhledem k věku obžalovaného je u něj možno počítat spíše jen s dílčími nevýznamnými vývojovými posuny. Osobnost obžalovaného je však ještě schopna jistého vyzrání a stabilizace, je u něj možno předpokládat měnění návyků a postojů, pokud k tomu bude motivován, a to i v sociálně žádoucích směrech. Z psychologického hlediska jsou u obžalovaného dány předpoklady zdárné resocializace.

Obžalovaný Roman P. [redacted] jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie, vypracovaného znalci MUDr. Františkem Uhlířem, CSc. a MUDr. René Grumlíkem, CSc., který u hlavního líčení stvrdil znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., netrpěl nikdy v minulosti duševní chorobou nebo duševní poruchou či duševní vadou. V době trestného jednání byl plně schopen rozpoznávat jeho společenskou nebezpečnost a byl plně schopen své jednání ovládat, a to jak v případě přepačení Obchodního domu [redacted], tak v případě nedovoleného ozbrojování. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, samostatně vystupovat před soudem a účinně se hájit, podrobovat se nápravně-výchovným programům a získávat korektivní zkušenosti. Znalci bezpečně vyloučili chorobné pohnutky a motivace trestného jednání obžalovaného P. [redacted]. Jeho účast na přepačení Obchodního domu [redacted] měla jednoznačně zistný charakter.

Podle znaleckého posudku z oboru psychologie PhDr. Petra Vavříka, je obžalovaný Roman P. [redacted] nevyváženou osobností extravertního typu s živým temperamentem, s projevy neklidu a dychtivosti v psychických dějích. Jeho sebevědomí je nadsazené, odolné vůči vnějším tlakům a kritice, v jeho projevech je zvýšený

Pokračování

podíl neupřímnosti a sebeidealizačních tendencí. V jeho postojích a vztazích dominuje egocentrismus, pragmatismus, je dosti obratný v sociální, snadno navazuje vztahy s lidmi. Svým založením inklinuje k dominantním rolím. Jeho agresivita je zvýšená, v rozhodující míře však dobře řízená a kontrolovaná. Nejde u něj o zvýšenou pravděpodobnost explozí násilného chování, nebyly zjištěny zřetelné rysy brutality. Jeho hodnotový systém je poznamenán zvýšeným egocentristem a pragmatismem, je orientován k cílům uspokojit si potřebu sebeprosazení a uznání a k hodnotám materiálněkonzumního a hedonického typu. Intelpekt odpovídá pásmu průměru při naměřené hodnotě IQ 104. Jednání obžalovaného bylo motivováno očekávaným finančním úspěchem při současném posílení motivu pocitem sníženého rizika v důsledku jeho dělby ve skupině spolupachatelů. S ohledem na věk obžalovaného nelze již předpokládat významnější vývojové změny v jeho osobnostní struktuře. V tomto smyslu lze mít jeho osobnostní vývoj za ukončený. Je však schopen sociálního učení a měnění svých vnějších postojů a projevů, je-li k tomu motivován. S ohledem na zjištěný profil osobnosti obžalovaného lze mít resocializaci obžalovaného za ztíženou, avšak v zásadě možnou.

Obžalovaný Miroslav K jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie znalců MUDr. Františka Uhlíře, CSc. a MUDr. René Grumlíka, CSc., jehož závěry u hlavního líčení stvrdil přítomný znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., netrpěl nikdy v minulosti a netrpí ani v současnosti duševní poruchou, duševní chorobou či duševní vadou. V době páchání trestné činnosti byl obžalovaný Miroslav K plně schopen rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. Alkohol nebo toxické psychoaktivní látky neovlivnily v žádném případě duševní stav obžalovaného v době trestného jednání. Obžalovaný je plně schopen chápat smysl trestního řízení, samostatně vystupovat před soudem, účelně se hájit, podrobovat se nápravně-výchovným programům a získávat korektivní zkušenosti. Z psychiatrického hlediska byly bezpečně vyloučeny chorobné pohnutky a motivace jeho trestného jednání, kdy jeho motivace byla zjištěna. Je tedy zřejmé, že obžalovaný je plně trestně odpovědný.

Obžalovaný Miroslav K podle znaleckého posudku z oboru psychologie znalce PhDr. Petra Vavříka je normálně diferencovanou, lehce nevyváženou osobností, extravertního typu, s prvky neklidu v prožívání, se sníženou frustrační tolerancí a zvýšeným podílem egoismu v postojích. Je schopen tvrdších, méně ohleduplných projevů v interpersonálních vztazích, jeho agresivita však není nadměrně zvýšená. Intelpekt obžalovaného odpovídá pásmu průměru, a to spíše dolní hranici tohoto pásma. Motiv jednání obžalovaného byl v podobě získání dohodnutého finančního zisku s účastí na skutku. S ohledem na věk obžalovaného již nejsou významnější vývojové změny ve struktuře jeho osobnosti pravděpodobné. Je však schopen měnit své vnější postoje a návyky na principu sociálního učení a je u něj rovněž otevřená možnost jistých zralostních posunů s přibývajícím věkem. Nebyly shledány žádné skutečnosti psychologické povahy, které by zásadním způsobem problematizovaly efekty případné resocializace obžalovaného, které jsou u obžalovaného do jisté míry možné.

Pokračování

Obžalovaný Miroslav M., jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie znalců MUDr. Františka Uhlíře, CSc. a MUDr. René Grumlíka, CSc., jehož závěry u hlavního líčení stvrdil přítomný znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., netrpěl nikdy v minulosti a ani v současnosti netrpí žádnou duševní chorobou, duševní poruchou, či duševní vadou. V době páchání trestné činnosti byl plně schopen rozpoznávat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl plně schopen své jednání ovládat. Je schopen chápat smysl trestního řízení, samostatně vystupovat před soudem a účelně se hájit, podrobovat se nápravně-výchovným programům a získávat korektivní zkušenosti. Nebyly zjištěny žádné chorobné pohnutky či motivy, které by podmiňovaly trestné jednání obžalovaného.

Obžalovaný Miroslav M. podle znaleckého posudku z oboru psychologie PhDr. Petra Vavříka, je normálně diferencovanou osobností extravertního typu, pouze lehce nevyváženou ve struktuře s dílčími prvky nezrálosti a s vyšším podílem egocentrismu v prožívání a v postojích. Jeho agresivita odpovídá populačnímu průměru, míra jeho dominance je lehce nad populačním průměrem, není však typem vůdčí osobnosti. Intelekt obžalovaného odpovídá pásmu průměru, spíše v dolní polovině tohoto pásma, když byla naměřena hodnota IQ 91. Pokud jde o motivaci jednání obžalovaného, mělo charakter dobrovolného přijetí role zprostředkovatele a bylo motivováno praktickými zisky z této role, ať již ve smyslu finančním, či ve smyslu možných protislužeb či výhod. S ohledem na věk obžalovaného nelze již očekávat významnější vývojové změny ve struktuře jeho osobnosti. Obžalovaný je však schopen měnit své vnější postoje a návyky, pokud je k tomu motivován. Osobnost obžalovaného disponuje základními psychologickými předpoklady pro relativně dobré efekty resocializace.

Obžalovaný Radomil K., jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie znalců MUDr. Františka Uhlíře, CSc. a MUDr. René Grumlíka, CSc., jehož závěry u hlavního líčení stvrdil přítomný znalec MUDr. František Uhlíř, CSc., nikdy v minulosti ani v současné době netrpěl a netrpí duševní chorobou, duševní poruchou či duševní vadou. V době páchání trestného jednání byl plně schopen rozpoznávat jeho společenskou nebezpečnost a byl plně schopen své jednání ovládat. Je plně schopen chápat smysl trestního řízení, samostatně vystupovat před soudem, účelně se hájit a podrobovat se nápravně-výchovným programům. Nebyly zjištěny chorobné pohnutky a motivace trestného jednání obžalovaného.

Obžalovaný Radomil K. podle znaleckého posudku z oboru psychologie znalce PhDr. Petra Vavříka, je normálně diferencovanou osobností, extravertního typu bez anomálií ve struktuře, se znaky energičnosti a razance v sebeprosazování. Současně má však dobrou sebekontrolu a nebyly u něj zjištěny známky zvýšené agresivity ve smyslu významnějšího sklonu k fyzickému násilí. Obžalovaný se jeví jako zdravě sebevědomý, rozhodný, schopný počínat si tvrdě a nekompromisně. Jeho intelekt odpovídá pásmu průměru při naměřené hodnotě IQ 102. Motivem jednání obžalovaného byl záměr vymoci prostřednictvím dalších osob dlužnou částku, jednání obžalovaného nemělo své motivační zdroje v osobních emotivních postojích vůči poškozenému. S

Pokračování

ohledem na věk obžalovaného nelze již předpokládat významnější vývojové změny ve struktuře jeho osobnosti. Obžalovaný je však schopen vzhledem ke svému dobrému intelektu a průměrné adaptabilitě měnit své dřívější postoje a návyky, je-li k tomu dostatečně motivován. Jsou u něj dány základní psychologické předpoklady pro zdárnou resocializaci.

Při úvaze o trestu vycházel soud z ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák., který stanoví, že účelem trestu je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému v páchání další trestné činnosti a vychovávat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím výchovně působit i na ostatní členy společnosti. Podle § 31 odst. 1 tr.zák. při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne soud ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost, k možnosti nápravy pachatele a k jeho poměrům. Podle odst. 2 citovaného ustanovení soud u spolupachatelů přihlédne k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání trestného činu. U organizátora přihlédne též k významu a povaze jeho účasti na spáchání trestného činu. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost podle § 3 odst. 4 tr.zák. je dán významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Nejzávažnější trestná činnost (bod I./ až V./) byla spáchána obžalovanými v různých personálních seskupeních ve spolupachatelství, přičemž v bodech ad I./ a IV./ jako organizátor vystupoval Ivan V. [redacted]. Jak vyplývá ze skutkových zjištění, rozhodující úlohu při vlastní realizaci dohodnutých plánů, vedoucích k usmrcení jednotlivých poškozených, sehrál vždy obžalovaný Oto B. [redacted], který tři poškozené zastřelil, přičemž v případě třetího použil navíc i bodnou zbraň, jednoho poškozeného ubodal a jednoho obzvlášť surovým způsobem ubodal a ubil k smrti. V případě obžalovaného Oto B. [redacted] je tedy nutno vyjít z toho, že jde o pětinasobného vraha. Stupeň společenské nebezpečnosti jeho trestné činnosti je mimořádně vysoký, a to zejména vzhledem k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku, za jaký je nutno považovat úmyslné usmrcení pěti osob. Obžalovaný se dopustil opakovaně nejzávažnějšího trestného činu, kterým porušil prvotní zájem společnosti, kterým je zájem na ochraně života každého jednotlivce. Stupeň nebezpečnosti trestné činnosti obžalovaného pro společnost zvyšuje způsob realizace trestného jednání. Obžalovaný se postupně propracoval k úloze nájemného vraha. Snad kromě případu zavraždění čerpadláře Zdeňka I. [redacted], ve všech dalších případech obžalovaný jednal podle předem přijatého plánu, chladnokrevně, bezcitně, tak, že jeho oběť neměla žádnou šanci přežít, když usmrcení poškozeného bylo vždy součástí propracovaného plánu. Tam, kde to bylo třeba (bod II./, IV./) byl předem promyšlen i způsob likvidace mrtvol poškozených tak, aby tyto nebyly nikdy nalezeny. Život poškozených pro obžalovaného nepředstavoval žádnou hodnotu oproti finančním částkám slíbeným za splnění úkolu spočívajícího v zavraždění vyhlášené oběti. Ve vztahu k životu jiných osob obžalovaný B. [redacted] se projevil jako naprosto bezcitný a lehkomyšlný. Obžalovaný Oto B. [redacted] nebyl dosud v přímém výkonu trestu odnětí svobody. Z jeho předchozích odsouzení je však zřejmé, že měl sklony k násilným projevům i

Pokračování

před obdobím jeho nyní souzené trestné činnosti. Rozsudkem Okresního soudu Kolín ze dne 1.11.1993 sp.zn. 1 T 94/93 byl odsouzen pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr.zák. a trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr.zák., přičemž ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) tr.zák. bylo upuštěno od potrestání. Dále byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Kolín ze dne 7.3.1996 sp.zn. 1 T 60/95 pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu, jejíž konec připadl na den 6.10.1997. Stupeň nebezpečnosti činů obžalovaného je zvýšen podstatně s ohledem na motiv jeho jednání, když ve všech případech byl veden touhou po zisku. Míra zavinění u obžalovaného B. byla nejvyšší a také stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost je nejvyšší nejen s ohledem na jeho chladnokrevnost, se kterou poškozené usmrcoval, ale i s ohledem na počet usmrčených osob, kdy se jedná o pět vražd. Obžalovaný B. se vyučil v oboru biochemik se zaměřením na lihovarnictví a vinařství. Nějakou dobu pracoval ve svém oboru, poté začal pracovat u různých bezpečnostních agentur, zabývajících se převozy peněz, střežením objektů a podobně. Od června roku 1995 sám, pokud vypovídal ke své osobě (č.l. 344) potvrdil, že prostředky k obživě získával trestnou činností: "za celou dobu byl můj příjem spíše nárazový, vyplývalo to z akcí, kterých jsem se účastnil". Jako své záliby uváděl střelbu, asijská bojová umění a podobně. Byl členem střeleckého oddílu, kdy sám o sobě prohlásil, že je dobrý střelec. V posudku z místa bydliště vyplývá, že v obci se neprojevoval ani v kladném, ale ani v záporném smyslu, i když navštěvoval pohostinství, nebudil pohoršení. Je tedy zřejmé, že obžalovaný není žádná primitivní degraďovaná osobnost, naopak, jak vyplynulo ze znaleckých expertíz, obžalovaný je osobou inteligentní s rozumovými schopnostmi v pásmu lehkého nadprůměru. Obžalovaný je plně trestně odpovědný za své jednání, přičemž nebyla zjištěna žádná okolnost, která by mohla vést k závěru o snížení rozpoznávacích či ovládacích schopností obžalovaného. Obžalovaný prodělal anomální vývoj, kdy nebyla zvládnutá jeho výchova v dětství a dospívání, což vedlo k trvalé a relativně stále duševní poruše medicínsky neupravitelné. Obžalovaný jednal vždy zistně. Znalci bezpečně vyloučili chorobnou motivaci jeho jednání. Osobnost obžalovaného, jak plyne ze závěrů psychiatrické expertízy je již plně fixovaná s trvale nastaveným anomálním hodnotovým systémem, který je ve svém souboru vysoce společensky nebezpečný. Trvalé a relativně stále osobnostní kvality obžalovaného B. neumožňují jeho kvalitní resocializaci. I psychologická expertíza prokázala jako hlavní motiv obžalovaného při páchání trestné činnosti dohodnutý peněžní zisk. Pokud jde o možnosti resocializace obžalovaného B., s ohledem na jeho věk a vyhraněnost osobnostní struktury je u něj malá pravděpodobnost podstatnějších vývojových změn. Pravděpodobnost resocializačních efektů je velmi nízká, jeho osobnostní vývoj je ukončen, možnosti resocializace jsou pouze teoretické. Při hodnocení závěrů znaleckého posudku soud postupoval podle ustálené zásady, že znalecký posudek je důkaz jako každý jiný a jeho závěry je třeba hodnotit jednotlivě, ale i v souhrnu dalších provedených důkazů. Provedeným dokazováním a vyhodnocením provedených důkazů je zřejmé, že obžalovaný Biederman se dopustil trestného jednání s mimořádně vysokým stupněm nebezpečnosti pro společnost, když pět zavražděných osob

Pokračování

je nutno zcela nepochybně označit za nenapravitelný následek. Obžalovaný svými zájmy, zálibami a způsobem života se propracoval do role bezcitného zabijáka, pro něhož lidský život má cenu slíbené odměny za jeho zmaření. Společnost má právo před takovými osobami se účinně chránit. Pouze znalec z oboru psychologie naznačil teoretickou možnost jakýchkoli dílčích resocializačních efektů. Jde však pouze o hypotetickou možnost dílčí nápravy za specifických podmínek a okolností. Chladnokrevné zavraždění pěti osob, mnohdy v krátkých časových odstupech (body II./, III./), však prokazují, při dokončení mravního a hodnotového vývoje obžalovaného, že nelze mít naději, že obžalovaného by bylo možno napravit trestem odnětí svobody v rámci základní trestní sazby, ale ani trestem odnětí svobody nad patnáct až do dvacetipět let. Obžalovanému je možno sice přiznat polehčující okolnost doznání. Na doznání obžalovaného B. dokonce orgány činné v trestním řízení stavěly při dokazování trestné činnosti dalších osob. Přesto však pět zavražděných osob je zcela mimořádný výsledek jednání obžalovaného, vymykající se z rámce trestné činnosti, jaké se dopouštějí i zvláště otrlí pachatelé trestných činů, přičemž takového jednání nelze s přihlédnutím k hlediskům jak individuální tak i generální prevence potrestat jiným trestem, než trestem odnětí svobody na doživotí. Vstřícný postoj obžalovaného B. může být zohledněn jediné snad při případném řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na doživotí, což je možné podle zákona po dvaceti letech výkonu trestu. Trest byl obžalovanému B. ukládán jako trest souhrnný ve smyslu § 35 odst. 2 tr.zák., když nyní souzeného jednání se dopustil v době od 7.6.1993 do 17.1.1996, tedy dříve než byl vyhlášen rozsudek Okresního soudu Kolín ze dne 7.3.1996 sp.zn. I T 60/95. Současně byl zrušen výrok o trestu z tohoto rozsudku, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. byl obžalovaný B. pro účely výkonu trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když mu byl uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Obžalovaný Ivan V. měl nepochybně u ostatních obžalovaných autoritu, přičemž byl prokazatelně ústřední postavou u tří vražd (bod I./, IV./, V./). Sám se nikdy neobjevil na místě činu, ve dvou případech byl účasten pouze z povzdálí při zavraždění poškozených D. a P. a jako spolupachatel se podílel na společném jednání ve skupině pachatelů na zavraždění RSDr. Tomáše B. Z provedených důkazů, a to jak z jednotlivých výpovědí spoluobžalovaných, tak i z vyhodnocení těchto výpovědí v jejich vzájemných souvislostech, dospěl soud důvodně k závěru, že obžalovaný Ivan V. byl tím, který stál vždy na začátku vražedných akcí proti poškozeným D., P. a B. Obžalovaný V. oslovovaný důvěrně jako taška, používal dalších obžalovaných, jako je B., S., P., jako živých nástrojů, inspiroval je a motivoval vidinou finančních zisků k zabíjení osob, které stály jako překážka k získání peněz. Postavení obžalovaného V. lze charakterizovat tak, že bez V. by nebylo B.. Zatímco obžalovaný B. byl, jak se sám charakterizoval, na "špinavou práci", obžalovaný V. osobně nikoho nezavraždil. Přesto je nutno společenskou nebezpečnost obžalovaného V. postavit do

Pokračování

stejně roviny se společenskou nebezpečností obžalovaného B. Obžalovaný V. jako nadřizený poškozeného D. měl za úkol mimo jiné i postarat se o jeho co největší bezpečnost při výkonu služby strážného. V. osobně znal D., přesto jej nechal chladnokrevně zavraždit. Projevil naprostou neúctu k životu a prokázal, že majetkový prospěch staví nad jakékoliv jiné hodnoty i před hodnotu lidského života. Právě snahu dosáhnout pomocí trestné činnosti majetkového prospěchu bez ohledu na jeho výši bylo nutno posoudit jako zvlášť zavrženíhodnou pohnutku. Smrt tří osob, na níž se podílel, byť ji nezpůsobil vlastní rukou, je třeba považovat za těžký následek, který již nelze napravit. Podle § 29 odst. 2 tr.zák. může soud uložit výjimečný trest odnětí svobody nad patnáct roků až do dvacetipěti let, pokud stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je velmi vysoký a možnost nápravy pachatele je obzvlášť stížena. Po zvážení všech okolností dospěl soud k závěru, že u obžalovaného Ivana V. jsou splněny všechny ze zákonem stanovených podmínky pro uložení výjimečného trestu. Obžalovaný Ivan V. je osobou dosud soudně netrestanou, když k záznamu v rejstříku trestů z roku 1986, kdy byl odsouzen pro přečin podle § 8 písm. c) zákona č. 150/69 Sbírky, nelze přihlížet, neboť odsouzení je zahlazené a jednání postihované zmíněným ustanovením navíc dnes není trestné. Obžalovaný V. je ženatý, otec dvou dětí, je vyučen v oboru operátor zemědělské techniky. Pracoval jako důlní zámečnický, později jako vedoucí pohostinství a počátkem devadesátých let nastoupil k bezpečnostní agentuře, kde se vypracoval od strážného až k funkci provozního ředitele. V místě bydliště nejsou připomínky proti jeho chování. Na pracovišti, jak vyplývá z pracovního posudku, byly oceňovány jeho organizační schopnosti, označované zaměstnavatelem za nadprůměrné. Ze znaleckých posudků z oboru psychiatrie a psychologie bylo zjištěno, že obžalovaný V. se dopouštěl trestného jednání při plně zachovaných ovládacích i rozpoznávacích schopnostech, kdy jsou vyloučeny chorobně podložené pohnutky a motivace jednání. Jeho osobnostní vývoj je ukončený a relativně stálý, bez významnějších výkyvů. S ohledem na věk obžalovaného a jeho zralost nelze u něj počítat s významnějšími vývojovými změnami. Je schopen měnit jen své vnější postoje a návyky při dostatečné motivaci. Je tedy zřejmé, že resocializace obžalovaného Ivana V. bude obzvláště stížena. Obžalovaný V. se k trestné činnosti nedoznal, takže nelze dovodit, že je motivován k nápravě, když první podmínkou nápravy je schopnost přiznání si své viny. Společenská nebezpečnost trestného jednání obžalovaného je velmi vysoká, když obžalovaný se podílel na usmrcení tří lidí, což je nutno považovat za neodčinitelný následek. Uvedené skutečnosti tak nemohly vést soud k jinému závěru než k tomu, že obžalovanému je nutno uložit trest odnětí svobody výjimečný na samé horní hranici ve smyslu § 29 odst. 2 tr.zák. v trvání dvacetipěti roků. Ve smyslu § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. byl obžalovaný V. pro účely výkonu tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný Jiří Š. nebyl dosud soudně trestán. V roce 1992 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp.zn. 13 T 1/92 jako mladistvý odsouzen pro pokus trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1 k § 247 odst. 1 písm. b) tr.zák. a trestný čin poškození a ohrožování provozu obecně prospěšného zařízení podle § 182 odst. 1 písm. a) tr.zák., přičemž sice byla vyslovena

Pokračování

vina tehdy mladistvého obžalovaného Jiřího Š. [redacted], podle § 24 odst. 1 písm. a) tr.zák. však bylo upuštěno od potrestání. V místě bydliště má dobrou pověst, je znám jako slušný mladý člověk, který vede naprosto spořádaný způsob života. Od 1.2.1995 pracoval jako dispečer a později jako strážník Obecní policie v [redacted]. Je charakterizován jako velmi zodpovědný a svědomitý pracovník s citlivým přístupem k občanům obce ve službě i mimo ni, jak vyplývá ze zprávy Obecního úřadu v [redacted] (č.l. 1948). Obžalovaný Jiří Š. [redacted] se dopustil trestného jednání vysoké společenské nebezpečnosti, na které zákon pamatuje trestem odnětí svobody od dvanácti do patnácti let, případně trestem výjimečným. Již při stanovení právní kvalifikace jednání obžalovaného bylo přihlédnuto k tomu, že obžalovaný se dopustil trestného činu vraždy zvlášť surovým způsobem, kdy motivací jeho jednání bylo získání majetkového prospěchu. Tyto skutečnosti nelze tedy obžalovanému znovu přičítat zvlášť jako přitěžující okolnosti. Obžalovanému Š. [redacted] polehčovalo, že se dopustil trestného jednání ve věku blízkém věku mladistvých (v době činu měl 18 let jeden měsíc a dvacet dnů), před spácháním trestného činu vedl řádný život a svými výpověďmi napomohl orgánům činným v trestním řízení při objasňování své trestné činnosti (§ 33 písm. b,g,j) tr.zák.). Současně však soud musel přihlédnout ke skutečnosti, že obžalovaný, byť nejprve dvakrát zaváhal, než se odhodlal k vražednému útoku, nakonec se spoluobžalovaným B. [redacted] obzvlášť surovým způsobem usmrtil poškozeného Josefa D. [redacted], kterého navíc znal jako svého kolegu ze zaměstnání. Tato skutečnost vedla soud k tomu, že obžalovanému nebyl ukládán trest na spodní hranici zákonné trestní sazby § 219 odst. 2 tr.zák., když za přiměřený všem zákonným hlediskům soud považuje trest odnětí svobody v trvání dvanácti roků a šesti měsíců. Podle znalecké expertízy psychiatrické a psychologické obžalovaný Š. [redacted] v době páchání trestného činu měl plně zachované rozpoznávací i ovládací schopnosti, jeho osobnost s ohledem na věk je ještě schopna jistého vyzrání a stabilizace, je možno předpokládat měnění návyků a postojů a jsou tedy předpoklady pro zdárnou resocializaci. Proto trest odnětí svobody blíže spodní hranici zákonné trestní sazby pokládá soud za přiměřený. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. byl obžalovaný Jiří Š. [redacted] pro účely výkonu trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře přesahující osm let, přičemž nebyl shledán důvod pro jeho zařazení do jiného typu věznice s mírnějším režimem.

Obžalovaný Roman P. [redacted] má v místě bydliště dobrou pověst. Vyučil se na středním odborném učilišti strojírenském v oboru mechanik-opravář. Po výkonu základní vojenské služby pracoval u různých bezpečnostních agentur. Jak sám uvedl, jeho zálibou je střelba z krátkých zbraní. Obžalovaný P. [redacted] v době trestného jednání jak v bodě I./, tak v bodě X./ byl plně trestně odpovědný s plně zachovanými schopnostmi rozpoznávacími i ovládacími. Jeho osobnostní vývoj lze mít za ukončený, přesto však je schopen, je-li náležitě motivován, sociálního učení a měnění vnějších postojů, kdy jeho resocializace je sice ztížena, avšak v zásadě ještě možná. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného Procházky je vyjádřena právní kvalifikací jeho jednání, které zahrnuje zvlášť zavrženíhodnou pohnutku, kdy obžalovaný jednal v úmyslu získat majetkový prospěch za cenu

Pokračování

usmrcení jiné osoby. Pokud jde o trestný čin nedovoleného ozbrojování, jde v tomto případě o typově méně společensky nebezpečnou trestnou činnost, než je trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 tr.zák. s trestní sazbou do tří roků odnětí svobody. Obžalovaný Roman P. [redacted] byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Kolín ze dne 23.5.1995 sp.zn. 2 T 15/95 pro trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr.zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu do 27.6.1997. Nyní souzeného jednání se obžalovaný Roman P. [redacted] dopustil jednak před vyhlášením tohoto rozsudku (až 1./ - 7.6.1993), jednak po jeho vyhlášení do 22.2.1996. Nebylo však nutno uvažovat o uložení souhrnného trestu, neboť dne 27.6.1998 uplynula doba jednoho roku od skončení lhůty podmíněného odkladu výkonu trestu z rozsudku Okresního soudu Kolín sp.zn. 2 T 15/95 a toto odsouzení obžalovaného Romana P. [redacted] je nutno mít za zahrazené a pohlížet na něj jako na osobu, která nebyla odsouzena. Byl proto ukládán obžalovanému Romanu P. [redacted] úhrnný trest odnětí svobody za použití § 35 odst. 1 tr.zák. za oba trestné činy v rámci trestní sazby § 219 odst. 2 tr.zák. v rozmezí od dvanácti do patnácti let odnětí svobody. Obžalovanému P. [redacted] přitěžovalo to, že spáchal více trestných činů (§ 34 písm. i) tr.zák.), nebyly shledány polehčující okolnosti, když obžalovaný P. [redacted] rozhodně v rámci své obhajoby nenapomáhal při objasňování trestné činnosti orgánům činným v trestním řízení a svou vinu nedoznal. Byl mu uložen proto trest odnětí svobody nad polovinou zákonné trestní sazby § 219 odst. 2 tr.zák. v trvání čtrnácti roků. Pro účely výkonu tohoto trestu byl obžalovaný P. [redacted] zařazen podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. do věznice se zvýšenou ostrahou, když jeho zařazení do jiného typu věznice s mírnějším režimem nebylo na místě.

Obžalovaný Milan Ch. [redacted] se v tříletém učebním oboru vyučil elektromechanikem. Pracoval v různých dělnických profesích, převážně mimo svůj obor. Od první poloviny roku 1995 je bez zaměstnání. V místě bydliště není známo, že by se dopouštěl trestného jednání, jeho rodina má v obci dobrou pověst. Z rejstříku trestů a trestního spisu Okresního soudu Kolín je však zřejmé, že obžalovaný byl odsouzen tímto soudem dne 23.5.1995 rozsudkem sp.zn. 2 T 15/95 pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků. Obžalovaný Milan Ch. [redacted] výkon tohoto trestu dosud nenastoupil. Obžalovaný Milan Ch. [redacted] byl v tomto případě odsouzen spolu s obžalovaným Romanem P. [redacted] kdy se jednalo o loupež s cílem zmocnit se výbušnin. Obžalovaný Milan Ch. [redacted] se podílel na třech trestných činech vraždy a dopustil se jednoho trestného činu loupeže. Jde tedy o pachatele, jehož trestné činy se vyznačují velmi vysokým stupněm nebezpečnosti pro společnost. Pokud jde o trestné činy vraždy, je pravdou, že obžalovaný Milan Ch. [redacted] sám přímo nikoho nezavraždil, jeho jednání však bylo kvalifikováno jako spolupachatelství trestného činu, přičemž platí zásada podle § 9 odst. 2 tr.zák., že za trestný čin spáchaný společným jednáním dvou nebo více osob odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama. Obžalovaný Milan Ch. [redacted] prokázal vrcholnou neúctu k lidskému životu. Motivace trestné

Pokračování

činnosti byla u něj vždy zistitelná. Obžalovaný Ch. [redacted] využíval zvláštní schopnosti obžalovaného B. [redacted], kterému nešlo o problémy bez zaváhání usmrtit jiného člověka. Ch. [redacted] se účastnil plánování vražedných akcí a nakonec se spoluprací podílel na zavraždění poškozených S. [redacted], P. [redacted] i B. [redacted], přičemž v případech všech tří těchto poškozených plnil určité dílčí úkoly při srovnání s tím, že cílem, ke kterému směřuje i jeho příspěvek k celé akci, je úmyslné usmrcení člověka. Jestliže obžalovaného B. [redacted] je možno označit za hlavního výkonného "pracovníka", který prováděl tzv. "špinavou práci", obžalovaného V. [redacted] za "ideového vůdce", který přicházel s nápady a organizoval trestnou činnost dalších osob, pak Ch. [redacted] kromě svých praktických příspěvků, kdy kopal hroby pro ukrytí mrtvol zavražděných a zahlašoval stopy, dohlížel na to, aby akce probíhala podle dohodnutého plánu, přičemž vždy očekával, že zavražděním osoby, na jejímž usmrcení spolupracoval, se finančně obohatí. Obžalovaný Ch. [redacted] jednal vypočítavě, zcela zjevně pod vlivem předpokládaného finančního efektu, kdy využíval chladnokrevnosti ostatních obžalovaných, zejména obžalovaného B. [redacted] tak, aby z toho měl vlastní prospěch, zjevně s pocitem, že nebude možno prokázat, že by on sám se něčeho dopustil. Stupeň společenské nebezpečnosti obžalovaného je zvyšován tím, že obžalovaný je opakovaně stíhán pro trestné činy násilné povahy, když již byl odsouzen pro trestný čin loupeže, tedy pro jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin. Do výkonu trestu dosud nenastoupil, nebylo na něj dosud působeno výkonem trestu odnětí svobody, proto jeho jednání nebylo posouzeno jako trestná činnost spáchaná zvlášť nebezpečným recidivistou ve smyslu § 41 odst. 1 tr.zák. Přesto však obžalovanému přitěžuje, že trestného jednání se dopouštěl ve více případech, tedy spáchal více trestných činů. Zvlášť zavrženíhodná pohnutka v podobě zistitelnosti je již součástí právní kvalifikace u trestného činu vraždy podle § 219 odst. 2 tr.zák., stejně jako skutečnost, že trestných činů vražd se dopustil opětovně. Jako přitěžující okolnost podle § 34 písm. i), j) tr.zák. soud tedy může hodnotit pouze to, že kromě trestných činů vražd se obžalovaný dopustil i trestného činu loupeže (bod ad III./ - poškozený Zdeněk L. [redacted]). Polehčujících okolností nebylo shledáno, obžalovaný Ch. [redacted] sice v přípravném řízení i u hlavního líčení hodně hovořil, jeho výpovědi však nelze charakterizovat jako snahu napomáhat orgánům činným v trestním řízení při objasňování své trestné činnosti, naopak obžalovaný Ch. [redacted] se snažil zamlžovat svůj podíl na celkovém trestném jednání uváděním množství nepodstatných detailů tak, aby svůj podíl na trestném jednání obžalovaných minimalizoval. Obžalovaný má mírně nadprůměrnou inteligenci, která mu umožnila racionálně se rozhodovat, přičemž dobrovolně přijal účast na zistně motivovaném trestném jednání ve spolupráci s jedním či více pachateli. Podle psychologického znaleckého posudku s ohledem na jeho věk již nelze u něj předpokládat další významnější vývojové změny ve struktuře jeho osobnosti. Znalec vyslovil předpoklad, že z psychologického pohledu není vyloučen u obžalovaného Ch. [redacted] zdárný průběh resocializace. Přesto však soud hodnotil pro účely ukládání trestu zejména stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného jako velmi vysoký, když obžalovaný je souzen za čtyři trestné činy, přičemž ve třech případech došlo k úmyslnému usmrcení jiné osoby. Obžalovaný svým trestným jednáním zapříčinil vznik nenapravitelného následku v podobě smrti jiného člověka,

Pokračování

příčemž tohoto jednání se dopustil ze zvláště zavrženíhodné pohnutky, když dal najevo, že vlastní hmotný prospěch staví před právo na život jiného člověka. Obžalovaný se dopustil trestného jednání ve věku, kdy jeho osobnostní vývoj je ukončen a nelze počítat s nějakými výraznými posuny. Obžalovaný sice dosud nevykonal trest odnětí svobody pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr.zák., přesto však je zřejmé, že obžalovaný má výrazné sklony k násilnému trestnému jednání, přičemž jeho trestná jednání mají stále závažnější následky od pouhého použití násilí k překonání odporu poškozeného až k vícenásobnému usmrcení. Pokud ve věku obžalovaného je zjištěn prokazatelně takovýto hodnotový žebříček, kdy ze zistných důvodů se obžalovaný chladnokrevně, bez morálních zábran podílí na usmrcení více osob, lze sice vyslovit hypotetickou myšlenku, že možnosti nápravy obžalovaného nejsou vyloučeny ve smyslu jeho resocializace, na druhé straně však při tomto závěru je nutno tyto možnosti posuzovat velmi zdrženlivě, když je nutno přiznat společnosti právo na ochranu před pachatelem takovýto zvlášť závažných úmyslných trestných činů s neodčinitelnými následky. Soud tedy dospěl k závěru, že možnosti nápravy pachatele nejsou vyloučeny, ale jsou obzvláště ztíženy právě tím, že obžalovaný se dopracoval k naprostému pohrdání lidským životem a svému hmotnému prospěchu dal přednost před zachováním života jiného člověka. Při závěru, že stupeň nebezpečnosti trestného jednání obžalovaného Ch. [redacted] pro společnost je velmi vysoký a možnost jeho nápravy je obzvláště ztížena, byl mu ukládán výjimečný trest ve smyslu § 29 odst. 2 tr.zák. S ohledem na tři vraždy a jednu loupež, za které mu bylo nutno ve smyslu § 35 odst. 1 tr.zák. uložit úhrnný trest, není možno ukládat trest odnětí svobody ve výměře jiné, než na horní hranici zákonné trestní sazby § 219 odst. 2 tr.zák. za použití § 29 odst. 2 tr.zák. o výjimečném trestu. Obžalovanému Ch. [redacted] byl tedy uložen výjimečný trest odnětí svobody v trvání dvacetipětí roků, když jedině takovýto trest bude sto dostatečně ochránit společnost a zaručí, aby na obžalovaného bylo působeno dostatečně dlouho s cílem zajistit jeho zářnou resocializaci. Obžalovaný, kterému byl uložen výjimečný trest, byl obligatorně ve smyslu § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný Miroslav K. [redacted] se vyučil zemědělcem se zaměřením na rostlinnou výrobu. Absolvoval základní vojenskou službu a poté několik let pracoval v zemědělském družstvu. Krátce byl zaměstnán i u bezpečnostní agentury. Naposledy pracoval jako automechanik u Městské hromadné dopravy v [redacted]. V roce 1993 se rozvedl. Pokud jde o pracovní hodnocení, u bezpečnostní služby patřil mezi průměrné pracovníky, bez kárného postihu. U dopravního podniku patřil k spolehlivým pracovníkům s přátelským chováním a respektem k nadřízeným. Nebyl soudně trestán. To, že vedl dosud řádný život, bylo vyhodnoceno jako polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm. g) tr.zák. Dopustil se však vysoce společensky nebezpečné trestné činnosti. Prokázal naprostou neúctu k životu jiného, když ve snaze bezpracně si obstarat zisk, plánovitě a chladnokrevně spolu s obžalovaným B. [redacted] úmyslně usmrtil poškozeného B. [redacted]. Popřel, že by se dopustil vytýkaného jednání, nemohla mu tedy být přiznána polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm. j) tr.zák. Zvláště zavrženíhodná pohnutka jeho trestného jednání v podobě zistnosti za cenu života jiného byla již vyjádřena v

Pokračování

právní kvalifikaci. S ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru psychologie, který připouští možnosti případné resocializace obžalovaného, bude obžalovaný, jako dosud z hlediska trestního práva bezúhonný, schopen absolvovat nápravně výchovné programy i ve výměře nižší, než jaká je uvedena v § 29 tr.zák. Obžalovanému K. podle přesvědčení soudu není nutno ukládat výjimečný trest odnětí svobody, když nelze hovořit o tom, že možnost jeho nápravy je obzvláště ztížena. Za přiměřený v tomto případě soud pokládá trest odnětí svobody v polovině zákonné trestné sazby § 219 odst. 2 tr.zák. v trvání 13 roků a 6 měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. byl obžalovaný pro účely výkonu tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když spáchal zvláště závažný trestný čin ve výměře přesahující osm let a nebyly shledány důvody pro zařazení do věznice jiného typu s mírnějším režimem.

Obžalovaný Miroslav M. se vyučil v oboru malíř. Absolvoval základní vojenskou službu, poté byl zaměstnán jako dozorce Vězeňské služby ČR po dobu pěti let. Následně pracoval pro pojišťovnu a nechal si vystavit živnostenský list. Je rozvedený, otec jednoho dítěte, na které platí výživné. Z posudku o služební činnosti obžalovaného Miroslava M. vystaveného Vězeňskou službou ČR je zřejmé, že zde pracoval od 1.1.1989 jako strážný. Zodpovědně plnil úkoly, takže byl pětkrát kázeňsky odměněn a v roce 1992 zařazen do funkce vrchního dozorce. Tuto náročnou funkci však již nezvládl, porušoval pracovní kázeň a byl dvakrát kázeňsky potrestán. V roce 1993 byl odvolán z funkce vrchního dozorce a 15.9.1993 na vlastní žádost byl uvolněn ze služebního poměru. V té době projevoval zájem o zařazení do jednotky UNPROFOR. V místě bydliště k jeho chování na veřejnosti nejsou připomínky. Nebyl dosud soudně trestán. Obžalovaný Miroslav M. je plně odpovědný za své jednání. Bylo obtížné porozumět motivaci obžalovaného Miroslava M., když to nebyl on, kdo by měl nějaký užitek ze splnění závazku firmy, ve které byli činní RSDr. S. a RSDr. B. Přesto vyvíjel aktivitu při zajišťování zaplacení dluhu, když to byl on, kdo vyhledal obžalovaného V. a požadoval vymození dluhu. Jak bylo již výše rozebráno, obžalovaný M. nebyl uznán vinným návodem k vraždě či spolupachatelstvím k tomuto trestnému činu, když nebylo prokázáno, že naváděl či spolupodílel se na zavraždění Tomáše B. Obžalovaný Miroslav M. pouze inspiroval Ivana V. a Milana Ch. a ti poté přibrali Miroslava K. a Oto B. Obžalovaný M. tedy neodpovídá za usmrcení RSDr. B., když nebylo prokázáno, že měl představu o tom, že by mohl být Tomáš B. usmrcen. Při prokázání návodu k trestnému činu vydírání, když naváděl více osob k takovému jednání, mu bylo nutno ukládat trest odnětí svobody v rozmezí trestní sazby od dvou do osmi let. Obžalovaný se doznal k trestnému jednání v tom rozsahu, v jakém byl uznán vinným, když si objednal vymáhání dluhu formou vydírání a svým doznáním pomohl usvědčit i další pachatele a samozřejmě i svého hlavního spolupachatele Raďomila K. K této skutečnosti bylo nutno přihlídnout jako k okolnosti polehčující ve smyslu § 33 písm. j) tr.zák. Dále obžalovanému polehčuje jeho dosavadní trestní bezúhonnost, když před spácháním trestného činu vedl řádný život (§ 33 písm. g) tr.zák.). Přitěžující okolnosti shledány nebyly. S přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že přiměřeným bude trest odnětí svobody

Pokračování

ještě blíže spodní hranici zákonné trestní sazby § 235 odst. 2 tr.zák. v trvání tří roků. Takováto výměra trestu odpovídá všem zákonným hlediskům § 23, 31 tr.zák., přičemž ob stojí jak z hlediska individuální prevence, tak i z hlediska prevence generální, když je nepřipustné, aby podnikatelé mezi sebou vymáhali dluhy prostřednictvím zastrašování, vydírání a různých dalších hrozeb ze strany soukromých najatých osob. Obžalovaný Miroslav Marvan byl ve smyslu § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. zařazen pro účely výkonu tohoto trestu do věznice s ostrahou, když byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, přičemž nebyly zákonné důvody pro umístění do typu věznice s mírnějším, ale ani přísnějším režimem.

Obžalovaný Radomil K. absolvoval Střední chemickou školu v , kde získal maturitu. Po výkonu náhradní vojenské služby nastoupil do Chemických závodů (nyní), kde byl zaměstnán do roku 1993. V posledních letech se zabýval soukromým podnikáním v oboru nákupu a prodeje zboží. Je otcem dvou dětí. Do současné doby nebyl soudně trestán. Je plně trestně odpovědný. Obžalovaný Radomil K. popřel jakoukoliv účast na trestné činnosti. Nelze mu tedy přiznat polehčující okolnost doznání a spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Polehčuje mu pouze dosavadní trestní bezúhonnost, když nebyl soudně trestán a vedl řádný život. V místě bydliště nejsou žádné připomínky k jeho chování. U obžalovaného K. se vlastně začal odvíjet běh událostí, který skončil zavražděním Tomáše B. Byla to obžalovaného bezohlednost a netrpělivost, která vedla k tomu, že nepřipustným způsobem protizákonně měl být činen nátlak na Tomáše B. případně Ivana S., aby obžalovaný dostal zpět peníze, na které mu S. vypsál směnku. Je nutno vzít v úvahu, že K. přiměl S. k podpisu směnky na takovou částku, která vysoce převyšovala skutečnou výši závazků, které mezi sebou měly firmy, jejichž představiteli byli B., S. a K. K. sám sice nejednal s V. a jeho spolupachateli, tlačil však na M., kterého motivoval příslibem budoucí spolupráce při společném podnikání. Neměl představu o tom, že by vymáhání dluhu mohlo vést až k usmrcení Tomáše B., přesto však jeho jednání je společensky nebezpečné, když inicioval celou akci, jejímž cílem bylo i za cenu fyzického násilí se domoci finančních prostředků, o nichž se domníval, že má na ně nárok. Jeho míra zavinění je obdobná jako u obžalovaného Miroslava M. Ten byl sice aktivnější, avšak trestné jednání nakonec plně doznal. Obžalovaný K. naproti tomu po celou dobu trestné jednání popíral, zbavil se tedy polehčujících okolností doznání, takže přes jeho nižší aktivitu byl mu uložen trest odnětí svobody ve stejné výměře jako obžalovanému M. při současném započítání jeho dosavadní trestní bezúhonnosti, a to ještě blíže spodní hranici zákonné trestní sazby § 235 odst. 2 tr.zák. v trvání tří roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. byl obžalovaný Radomil K. pro účely výkonu tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou, když nebyly shledány zákonné důvody pro zařazení do věznice s mírnějším, ale ani přísnějším režimem.

Obžalovaný , nar. , se dopustil trestného jednání ve věku, kdy nedosáhl osmnácti let. Byl proto posuzován jako mladistvý. Obžalovaný s problémy ukončil základní

Pokračování

školu a nastoupil na střední odborné učiliště v oboru izolatér, které nedokončil a nastoupil do pracovního poměru. V době projednávání jeho trestní věci vykonával základní vojenskou službu. Na pracovišti měl dobrou pracovní morálku, jak vyplývá z jeho pracovního hodnocení (č.l. 1936). V místě bydliště má dobrou pověst. Ze zprávy referátu sociálních věcí Okresního úřadu Kolín je zřejmé, že závažné výchovné problémy s obžalovaným [redacted] rodiče neměli. Obžalovaný se nevyučil, když byl vyloučen z učiliště pro neomluvenou absenci. Pokud pak nastoupil do zaměstnání, neměl problémy s pracovní morálkou. Nebyl dosud soudně trestán. Je zřejmé, že u obžalovaného se neprojevují sklony k páchání trestné činnosti. Náhodně se dostal k závažné trestné činnosti, kterou spáchali jiní pachatelé, přičemž se jednalo o jeho známé, které zřejmě nechtěl prozradit. Pokud pak již bylo zahájeno trestní stíhání, obžalovaný se k trestnému jednání plně doznal, takže je možno konstatovat, že při objasnění své trestné činnosti napomáhal orgánům činným v trestním řízení, přičemž jeho výpověď napomohla k objasnění věci a také přímých pachatelů trestného činu vraždy. Do současné doby je nutno obžalovaného považovat za trestně bezúhonného, což je mu přiznáno jako další polehčující okolnost. Buďe na obžalovaném, aby si sám pro sebe vyhodnotil celou situaci, do které se dostal, přičemž by měl učinit závěr z celého průběhu trestního řízení a projednávání věci před soudem, kterému byl přítomen. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na všechny skutečnosti není nutno ukládat obžalovanému ml. [redacted] přímý výkon trestu odnětí svobody. Za použití § 79 odst. 1 tr.zák. o ukládání trestu mladistvým, který stanoví, že trestní sazby odnětí svobody stanovené v trestním zákoně se u mladistvých snižují na polovinu, přičemž horní hranice trestní sazby nesmí převyšovat pět let a dolní hranice jeden rok, byl obžalovanému jako přiměřený uložen trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Obžalovaný Pavel V [redacted] se vyučil automechanikem. Absolvoval základní vojenskou službu v trvání osmnácti měsíců. Do současné doby pracuje v oboru, ve kterém se vyučil. Je svobodný, v minulosti nebyl soudně trestán. I on se pouze okrajově dostal k trestné činnosti ostatních obžalovaných, kteří využili jeho řidičských schopností a najali si jej k dopravě na místo činu, přičemž však, jak bylo bezpečně prokázáno, nebyl zasvěcen do toho, jaký je cíl cesty do [redacted]. V době, kdy se dověděl naprosto hodnověrným způsobem o zavraždění poškozeného Tomáše B [redacted] mohl učinit oznámení, když mu v tom nic nebránilo. Neoznámením trestného činu vystavil naopak nebezpečí sám sebe, jakož i jiné osoby, kterým mohla hrozit fyzická likvidace právě proto, že o trestné činnosti věděli či se jí zúčastnili. Na druhé straně však po zahájení trestního stíhání se obžalovaný V [redacted] plně doznal k trestné činnosti, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, přičemž jeho výpovědi napomohly k objasnění trestné činnosti dalších pachatelů, což bylo vyhodnoceno jako výrazná polehčující okolnost, stejně jako jeho dosavadní bezúhonnost. Proto mu byl ukládán trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu, přičemž v rámci trestní sazby do tří let odnětí svobody, trest v trvání jednoho roku a tří měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na dobu tří roků se jeví jako odpovídající všem zákonným kritériím.

Pokračování

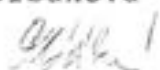
Obžalování v průběhu řízení před soudem, zejména v jeho závěrečné fázi, přišli s celou řadou návrhů na doplnění dokazování. Těmito návrhy se domáhali provedení takových důkazů, které by však v žádném případě nepřispěly k bližšímu objasnění skutkového stavu věci. Soud vycházel při dokazování v hlavním líčení z důkazů, které byly převážně shromážděny velmi pečlivě a v dostatečné míře v přípravném řízení a které soud u hlavního líčení provedl a vyhodnotil. Důkazy shromážděné v přípravném řízení a provedené u hlavního líčení podle přesvědčení soudu dostatečně objasnily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí soudu o vině jednotlivých obžalovaných tak, jak je to v odůvodnění rozsudku popsáno. Provádění dalších důkazů soud považoval z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr.ř. za nadbytečné a neefektivní pro náležité zjištění a ustálení skutkového stavu, proto je zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Odvolání může podat také poškozený, toliko však do výroku o náhradě škody, anebo proto, že takovýto výrok učiněn nebyl.

Krajský soud v Ostravě
dne 18.9.1998

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Olšáková

Mgr. Tomáš Tkačík, v.r.
předseda senátu

